உ

சற்குருப்யோ நம:

வேதாந்த சாஸ்திர ரத்நாவலி

இது

கோவிலூர் மடாலயம் எட்டாவது

மஹாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தரஞானதேசிக

சுவாமிகளவர்களின்

பாதசேகரர்களில் ஒருவரும்

சிக்கல் பொருள்வைத்தசேரி

கோ. ஆ. பொ. மடாலயத் தலைவரும்

ஆகிய

ஸ்ரீ சோம இராமலிங்கசுவாமிகள்

அவர்களால்

அச்சியற்றி வெளியிடப்பட்டது.

1977

கிடைக்குமிடம் :

ஸ்ரீ சோம. இராமலிங்க சுவாமிகள்
அவர்கள்
கோ. ஆ. பொ. மடாலயம்
பொருள்வைத்தசேரி - சிக்கல் P.O.
Pin - 611108
தஞ்சை மாவட்டம்.

இதன் விலை ரூபா ஐந்து (5 - 00)

VEDHANDA SASTRA RATNAVALI

மறைமலை அச்சகம், நாகப்பட்டினம்.

உ சிவமயம்.

நாநா ஜீவ வாதக் கட்டளை

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
4	19	அச்சிட விடுபட்டது	சுத்த தமஸிற்குச் சத்ரூப: சத்தி என்று பெயர்
6	17	சத்துவத்தில் ரஜஸ் பிரதாநமாகும் போது அதில் பிரதி விம்பித்த ஈசுரன் சகத்தை இரக்ஷிக்கையினால் விஷ்ணுவென்றும்	அதிகமாகச் சேர்ந்திருக்கிறது
32	6	அச்சில் விடுபட்டது	என் மாடு என்கன்று என்றாற் போல
32	9	நான்	தான்

கீதா சாரத் தாலாட்டு

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
8	12	மெல்லை	மொல்லை
11	13	லாள்	லாழ்
		சசிவன்ன போதம்	
8	14	எமம்	ஏமம்
		மகாராஜா துறவு	
21	18	றென்னையே	றென்றனையே
22	21	பதைபதைத்தி	பதைபதைத்து
42	21	தனதுசய	தனதுசுய
43	14	மதன்	மதின்
43	16	றுங்க	துங்கு
47	10	உருகெழூ	உறுகெழூ

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
		வைராக்கிய சதகம்	
6	18	ரவததை	ரவத்தை
16	18	லுவவெல்	லுவதெல்
21	9	தநோயை	தஞேயை
23	16	ரந்திளை	ரந்துளை
24	18	ராயதக்	ராயதிக்
26	22	தேன	தேன்
		வைராக்கிய தீபம்	
17	5	வறிவறி	தறிவறி
18	19	ஞெழித்சலும்	ஞெழித்தலும்
22	13	ெ ாழிலை	தொழிலை
25	11	கம்மிடத்	தம்மிடத்
28	13	ரூர்ச்கு	ரூர்க்கு

இலக்ஷண விர்த்தி

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
25	23	காகு	தாகு
27	13	தொகே	தெகே
42	21	தனனென	தனென
43	9	வெ ழிலான	வெழிலான
47	9	ஞதியெடு	ஞதியொடு
48	4	லரக்	லாக்
48	5	வியலிவை யுறும்மி	வியமிவை யுறும்
65	6	முன்றி	மூன்றி
66	16	ருபன்	ரூபன்

வேதாந்த சூடாமணி

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
8	21	முட்சோ	மூட்சோ

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
9	7	கனவேனக்	கனவெனக்
18	19	வாந்ம வோ	வாந்மாவோ
25	9	நிழலை	நிழலாய்
27	18	மௌனமூத	மௌனமுந
29	10	உலக	உலகசம்
30	5	வழிாத	வழித்த
34	19	மெதது	மெத்து
37	20	மோஙகொ	மோங்கொ
39	13	மெ ய்ப்	மெய்ப்
44	14	வ னெ	வானெ
49	7	லுயர்	லுயிர்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
54	21	க்ருதி	கருதி
55	4	டுயிரென்	டுயிரென
55	19	றஞ்ஞ ந	றஞ்ஞா ந
59	3	அச்சிட விடுபட்டது	நிற்குந் தொம்பதத்திற்குற்ற விசுவாதிகளின் வேறும். பொற்பினிரு பாதிகமாந் துரியன் லக்கியார்த்தம் பொருந்துறு சோதிததொம் பதார்த்தமென
59	14	கத்	தத்
60	16	பாசத்	பாகத்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
63	17	சாங்கிசவிம் பங்களினுக்	சாங்கிசவிம் பப்பதிவிம் பங்களினுக்
68	8	மிரன்	மிவன்
69	13	தாநத்தற்	தாநத்தாற்
70	12	லொருவிற்	லொழிவிற்
74	17	யறுருன்	யறுதருன்
77	8	விலங்கு	லிலங்கு
79	8	னணகு	னனுகு
80	10	செய்த	பெய்த
80	20	நந் ப்	நந்தப்
82	16	திகளு	திகளு
84	12	ணுமால்	ணுகா
84	14	வெவ்ளி	வெள்ளி
94	4	ழருமா	லருமா

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
		கைவல்லிய நவநீதம்	
39	19	முன்ரு	மூன்ரு
55	16	ராய்ச	ராய்ச்
57	5	கணாத	கணாத்
62	7	முசத்த	முகத்த
64	12	சுத்திரை	சுத்திகை
64	15	அலரை	அலகை
66	22	பூதங்சள்	பூதங்கள்
75	13	பெட்டு	யெட்டு
77	13	பெயயுந்	பெய்யுந்
79	24	சுவைய ய்	சுவையாய்
87	17	சமபுகுந்	சம்புகுந்

பதிப்புரை

வேதாந்த சாஸ்த்ர ரத்நாவலி என்னும் இந்நூல் அச்சிடப்பட்டு இருபத்தைந்தாண்டுகட்கு மேலாயினமையின் வேதாந்தங் கற்கும் அடியவர்கட்கும் பிறருக்கும் இஞ்ஞான்று கிடைப்பது அரிதாயிற்று. ஆகவே இதனை நமது மடாலய வெளியீடாக வெளியிட விரும்பினேம். இதனை அச்சிடும் முழுப் பொறுப்பையும் ஏற்றுப் பிழை திருத்தங்கள் முதலியன செய்து நல்லமுறையில் வெளிவரச் செய்தவர் பெரும்புலவர் **கருப்பக்கிளர் உயர்திரு சு. அ. இராமசாமிப் புலவரவர்களாவர்.** அவர்கட்குத் தெய்வத் திருவருளால் எல்லா நலன்களும் இனிதுண்டாகவென வாழ்த்துரை வழங்குகின்றேம்.

இங்ஙனம்,

ஸ்ரீ சோம. இராமலிங்க சுவாமிகள்

1 - 6 - 77.

வேதாந்த சாஸ்திர ரத்நாவலியிலுள்ள சாஸ்திரங்கள்

1. நாநா ஜீவ வாதக் கட்டளை
2. கீதாசாரத் தாலாட்டு
3. சசிவன்ன போதம்
4. மஹாராஜா துறவு
5. வைராக்கிய சதகம்
6. வைராக்கிய தீபம்
7. இலக்ஷணாவிருத்தி
8. வேதாந்த சூடாமணி
9. கைவல்லிய நவநீதம்.

உ

சற்குருப்யோ நம:

நாநா ஜீவ வாதக் கட்டளை

இது
கோவிலூர் மடாலயம் எட்டாவது
மஹாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தரஞானதேசிக சுவாமிகளின்

பாதசேகரர்களில் ஒருவரும்

சிக்கல் பொருள்வைத்தசேரி

கோ. ஆ. பொ. மடாலயத் தலைவரும்

ஆகிய

ஸ்ரீ சோம இராமலிங்கசுவாமிகள் அவர்களால்

அச்சியற்றி வெளியிடப்பட்டது.

மறைமலை அச்சகம், நாகப்பட்டினம்.
1977.

சிறப்புப் பாயிரம்

இப்பியி னிடையே யெழுமிர சதம்போ
லென்றுமா யிலகியின் பாகி
யொப்பிட வேது மின்றிய பிரமத்
துற்றிடும் பகுதிமுன்னுய
வப்பிர பஞ்ச முறைமையைத் தூல
வருந்ததி நியாயமே யென்னச்
செப்பினன் யாருந்தெளிவுறச் சேஷாத்
திரிசிவ னென்னுமா தவனே,

நாநா ஜீவ வாதக் கட்டளை

—

காப்பு

ஆனைமுக னாறுமுக னம்பிகைபொன்
னம்பலவன், ஞானகுரு வாணியையு
ளுடு.

அவதாரிகை

[ஸ்ரீ சேஷாத்திரி சிவனுர் என்னும் இந்நூலாசிரியர் தாம் அடைந்த அப்ரதிபந்த அபரோக்ஷ சாக்ஷாத் கார ஞானத்தை, இவ்வுலகில் உள்ள சாதன சதுஷ்டய சம்பந்நரான மந்தன், மந்ததரன், தீவிரன், தீவிரதரன் என்னப்பட்ட சகல அதிகாரிகளும் எளிதில் அடைந்து ஆநந்தாதீதர்கள் ஆகுதற்பொருட்டு இருக்காதி நான்கு வேதத்தினுள் சாமவேத முடிவாயுள்ள சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தில் கூறப்பட்ட தத்துவமசி மஹாவாக்கியத்தினது அர்த்தத்தை இந்நூலில் அத்தியாரோப அபவாதக் கிரயமாகக் கூறுகின்றுர்.]

நூல்

சுத்தப் பிரமமா யிருக்கின்ற சர்வ சாக்ஷி யினிடத்திலே அக்கினியிற் சூடு போல அபிந்நமாக ஒரு சத்தி உண்டு; அந்தச் சத்தி அவ் வதீதப் பிரமத்தில் அடங்கி யிருக்கும்போது அதற்குச் சுத்தப் பிரம மென்று பெயர். இந்தச் சத்தி விசிரிம்பித்துச் சுத்தப் பிரமத்தை வியாபிக்கும் போது அப் பிரமம் பரை வியாபகத்துக்குள் ளிருந்த படியினுலே அதற்குப் பரப் பிரம மென்று பெயராம். இலக்ஷண சூந்யமா யிருக்கின்ற இந்தச் சத்திக்குப் பிரமத்தினுடைய சந்நிதாநத்தில், புருட சமூகத்திலே ஸ்திரீக்கு இன்பஞ் சநித்தாற் போல அவிகிர்த சத்துவ ரஜஸ் தமோ குணங்கள் உண்டாயின: இவற்றில் சுத்த சத்துவத்திற்கு ஆநந்த ரூப சத்தி யென்று பெயர். சுத்த ரஜஸிற்குச் சித் ரூப சத்தி யென்று பெயர். இவற்றில் காரணமான ஆநந்த ரூபசத்தி யுடனே பரப் பிரமங் கூடிச் சர்வாநந்த

மென்னுஞ் சுழுத்தி யவ்ஸ்தையை யடை கின்ற போது பரப் பிரம மென்கின்ற பெயர் போய்ப் பரமாநந்த ரென்கிற பெயர் வந்தது. இந்தப் பரமாநந்தர் சித் ரூப சத்தியுடனே கூடிச் சர்வப் பிரகாச மென்னுஞ் சொப்பநா வஸ்தையை யடை கின்றபோது பரமாநந்த ரென்னும் பெயர் போய்த் தேசோமய ரென்னும் பெயர் வந்தது. இந்தத் தேசோமயர் சத் ரூப சத்தியுடனே கூடிச் சர்வ வியாபக மென் னுஞ் சாக்கிரா வஸ்தையை யடைகின்ற போது தேசோமய ரென்னும் பெயர் போய்ப் பரிபூரண ரென்னும் பெயர் வந்தது.

இந்த அகண்ட பரிபூரண சச்சிதா நந்தப் பிரமத்தி னிடத்திலே சுத்தியில் ரஜதம் போல மூலப் பிரகிருதி யென்னும் ஒரு சத்தி உண்டு. அந்த மூலப் பிரகிருதி யும் விசிர்த குணமாகிய முக்குணத்

தோடு கூடியிருக்கும். அந்தப் பிரகிருதி யின் சத்துவ குணத்தை மாயை யென் றும், சர்வக்ஞ வுபாதி யென்றும், ஈசுர காரண சரீர மென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்த மாயையி னிடத்திலே நிர்மல சலப் பிரதிவிம்பம் போலப் பிரமம் சுலட்சண மாகப் பிரதிவிம்பிக்கும். இந்தப் பிரதி விம்ப சைதந்நியத்தைச் சர்வக்ஞ னுகிய ஈசுர னென்று சொல்லப்படும். இந்தச் சத்துவ குண மாயையி னிடத்திலே சத்து வத்தில் சத்துவம், சத்துவத்தில் ரஜஸு சத்துவத்தில் தமஸு என மூன்று குணங் கள் உண்டு. இவைகளில் சத்துவத்தில் சத்துவம் பிரதாநமாகும் போது அதில் பிரதிவிம்பித்த ஈசுரன் சகத்தைஇரக்ஷிக் கையினுல் விஷ்ணு வென்றும். சத்துவத் தில் ரஜஸு பிரதாநமாகும் போது அதில் பிரதிவிம்பித்த ஈசுரன் சகத்தை இர க்ஷிக்கையினுல் விஷ்ணு வென்றும், சத்துவத்தில் ரஜஸு பிரதாநமாகும்

போது அதில் பிரதிவிம்பித்த ஈசுரன் சகத்தைச் சிருஷ்டிக்கையினுல் பிரமா வென்றும், சத்துவத்தில் தமஸு பிரதாநமாகும் போது அதில் பிரதிவிம் பித்த ஈசுரன் சகத்தை உபசம்மாரம் பண்ணுகையினுல் உருத்திர னென் றுஞ் சொல்லப்படுவன். இப்படி மூலப் பிரகிருதியின் சத்துவகுண கற்பனை சொல்லப்பட்டது.

இனி, மூலப்பிரகிருதியின் இரஜோ குணம் அநேக ரூபமாய்ப் பிரிந்து அவித்தைகளென்றும், சீவகாரண சரீ ரங்களென்றும் ஒன்றற்கொன்று தார தம்மியமாகச் சொல்லப்படும். இந்த அவித்தை களிடத்திலும் மலிந சலப் பிரதிவிம்பம் போலப் பிரம சைதந்நியம் பிரதிவிம்பிக்கும். இந்தப் பிரதிவிம்ப சைதந்நியங்களைக் கிஞ்சிக்ஞரென்றும், சீவ சிதாபாச ரென்றும், பிராக்ஞரென் றுஞ் சொல்லப்படும். இந்த அவித்தை களிடத்திலேயும் ரஜஸில் சத்துவம், ரஜ ஸில் ரஜசு, ரஜஸில் தமசு என மூன்று

குணங்கள் உண்டு. இரஜஸில் சத்துவம் பிரதாநமாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த சிதாபாசன் தத்துவக் ஞாநநிஷ்டனுவன். இரஜஸில் ரஜசு பிரதாநமாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த சிதாபாசன் காமக் குரோத பரனுய்க் கர்ம நிஷ்ட னுவன். இரஜஸில் தமசு பிரதாந மாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த சிதாபாசன் சோம்பல், நித்திரை, மயக்கம் ஆகிய இவைகளை யடைவன்; இப்படி மூலப் பிரகிருதியின் இரஜோ குண கற்பனை சொல்லப்பட்டது

இனி, மூலப் பிரகிருதியின் தமோ குணத்திற்கு ஆவரணம், விக்ஷேபம் என இரண்டு சத்திகள் உண்டு. இவ்விரண்டில் ஆவரண சத்தியானது தத்துவ ஞாநியையும் ஈசுரனையுந் தவிர மற்றைச் சீவருக்கெல்லாம் சரீரத்திரயம், சிதாபாசன், சாக்ஷி சைதந்நியம் என்னு மிவைகளின் ஒன்றற் கொன்றுள்ள பேதந் தெரிய வொட்டாமல் மறைக்கும். இதனுல் மறைபட்ட சீவர்

இருபத்தொன்பது தத்துவங்களையும் ஒருமைப் பாடாக நானென் றபிமானிப் பர். இந்த அபிமானத்தை அகங்காரக் கிரந்தி யென்றும், சம்சார பந்தமென் றுஞ் சொல்லப்படும். சற்குரு கடாக்ஷத் தினுலே இந்த ஆவரணம் நீங்கி இரு பத்தொன்பது தத்துவங்களின் ஒன் றற்கொன் றுள்ள பேதந் தெரிகின்றதே முத்தி; இப்படி ஆவரண சத்தியின் காரியஞ் சொல்லப்பட்டது.

இனி, விக்ஷேப சத்தியினின்றும் சத்த தன்மாத்திரையான ஆகாசந் தோன்றிற்று. ஆகாசத்தி னின்றும் பரிச தன்மாத்திரையான வாயு தோன் றிற்று. வாயுவினின்றும் ரூப தன்மாத் திரையான அக்கினி தோன்றிற்று. அக்கினியி னின்றும் ரஸ தன்மாத்திரை யான அப்பு தோன்றிற்று. அப்புவி னின்றும் கந்த தன்மாத்திரையான பிரு திவி தோன்றிற்று. இந்தச் சூக்ஷும பஞ்ச பூதத்திற்குக் காரணமா யிருக் கின்ற விக்ஷேப சத்தியி னிடத்திலே

தமஸில் சத்துவம், தமஸில் ரஜஸு, தமஸில் தமஸு என்னுமிவை அற்பங் கருவாக விருந்தபடியால் அதன் காரிய மாகிய இந்தத் தந்மாத்திரைகளான பஞ்சபூதங்களும் முக்குணங்களுடனே பிறந்தன. இந்தப் பஞ்ச பூதங்கட்குத் தந்மாத்திரைக ளென்றும், அபஞ்சீ கிருத பூதங்க ளென்றும், சூக்ஷுமு பூதங்க ளென்றும், முக்குண பூதங்க ளென்றும் சாஸ்திரங்களில் நாமஞ் சொல்லப்படும்.

இந்தச் சூக்ஷுமு பூதங்களி னின் றும் சூக்ஷுமு சரீரங்களும், ஸ்தூல பூதங்களுந் தோன்றும். அஃதெங்ஙன மெனின்:- ஆகாச முதலான பஞ்ச பூதங்களின் சத்துவாம்சத்திலே பூதத் திற்கு ஒவ்வொரு மாத்திரை யெடுத்து ஒன்றாகக் கூட்டி வைத்தது அந்தக்கர ணம். இந்த அந்தக்கரணத்தில் ஆகா சத்தின் அம்சங் கூடினதற் கடையா ளம் இந்த அந்தக்கரணமும் ஆகாசத் தைப்போலச் சகலமான கேள்விக்கும்

இடங் கொடுத்துத் தரிக்கின்றது. இப்படித் தரிக்கின்ற † விருத்திக்கு ‡ உள்ளமென்று பெயர். இந்த அந்தக் கரணத்தில் வாயுவி னம்சங் கூடின தற் கடையாளம், இந்த அந்தக்கரண மும் வாயுவைப் போல அலைகின்றது. இப்படி அலைகின்ற விருத்திக்கு மந மென்று பெயர். இந்த அந்தக்கரணத் தில் அக்கினியி னம்சங் கூடினதற் கடையாளம், இந்த அந்தக்கரணமும் அக்கினியைப் போல ஈதின்ன தென்று விளக்குவிக்கின்றது. இப்படி விளக்கு விக்கின்ற விருத்திக்குப் புத்தியென்று பெயர். இந்த அந்தக்கரணத்தில் அப் புவி னம்சங் கூடினதற் கடையாளம், இந்த அந்தக்கரணமும் அப்புவைப் போல விஷயங்களிற் பற்றி இழுக்கின் றது. இப்படி இழுக்கின்ற விருத்திக் குச் சித்தமென்று பெயர். இந்த அந்தக் கரணத்தில் பிருதிவியி னம்சங் கூடி னதற் கடையாளம், இந்த அந்தக்கர

---

† விருத்தி - பரிணமம். ‡ உள்ளம் - தேஜஸூ என்றும் பாட முளது.

ணமும் பிருதிவியைப் போலக் கடின மாக நின்று நா னென் றபிமாநிக்கின் றது; இந்த அபிமாந விருத்திக்கு அகங்காரமென்று பெயர்.

இன்னும், ஆகாச முதலான பஞ்ச பூதங்களி னுடைய சத்துவாம்சத்திலே பூதத்திற் கொவ்வொரு மாத்திரை யெடுத்துத் தனித்தனியே வைத்தது சுரோத்திராதி ஞாநேந்திரிய மென்று சொல்லப்படும். இவைகளில் சுரோத் திரம் ஆகாசத்தி னம்சமான படியால் ஆகாசத்தின் குணமான சத்த மாத்தி ரத்தை அறியும். துவக்கு வா்யுவி னம்ச மானபடியால் வாயுவின் குண மான பரிச மாத்திரத்தை அறியும். சக்ஷு அக்கிநியி னம்சமான படியால் அக்கினியின் குணமான ரூப மாத்தி ரத்தை அறியும். சிங்நுவை அப்புவி னம்ச மானபடியால் அப்புவின் குண மான ரச மாத்திரத்தை அறியும். கிரா ணம் பிருதிவியி னம்சமான படியால் பிருதிவியின் குணமான கந்த மாத்தி

ரத்தை அறியும். இப்படி ஐந்தும் ஒன் ருேடொன்று கூடாதபடியால் ஒன்று மற்றென்றின் குணத்தைக் கிரகிக்க வறியாது. அந்தக்கரணத்தில் ஐந்து மாத்திரையும் ஒன்ருய்க் கூடினது கொண்டு ஐந்திந்திரியங் களினுலும் ஐந்து விஷயங்களையும் அறியும். இந் தச் சத்துவ குணத்தி லுண்டான அந் தக்கரணம் ஐந்தும், ஞாநேந்திரியம் ஐந்தும் ஆகப் பத்தும் சத்துவாம்ச மானபடியால் ஞாந சாதக மாயின.

இன்னும், ஐந்து பூதங்களினு டைய இரஜோம்சத்திலே பூதத்திற்கு ஒவ்வொரு மாத்திரை யெடுத்து ஒன்ரு கக் கூட்டி வைத்தது வியாநாதி பஞ்ச வாயுக்கள். இவைகளில் வியாந வாயு ஆகாசத்தி னம்சமான படியால் ஆகா சத்தைப் போலச் சர்வாங்கமும் வியா பித்திருக்கும். பிராணவாயு வாயுவி னம்சமான படியால் வாயுவைப் போல இருதயத்தி லிருந்து நாசிகாதி பரியந் தம் அலையும். அபாந வாயு அக்கினியி

னம்ச மான படியால் அக்கினியைப் போலச் சாடராக்கினியாக உஷ்ணித்துக்கொண்டு குதத்தைப்பற்றி நின்று உண்ட வந்ந பாநாதிகளைச் சீரணிப்பிக்கும். சமாந வாயு அப்புவி னம்சமானபடியால் சரீர நடுவான நாபித்தாநத்தினின்று உண்ட அந்ந ரசங்களை அப்புவைப் போல இழுக்கும். உதாந வாயு பிருதிவியி னம்சமானபடியால் கண்டத்தைப் பற்றிப் பிருதிவியைப் போலக் கடிநமாக நின்று உண்ட அந்ந பாநாதிகளைக்கடையும். இந்தப் பஞ்ச வாயுக்களையு மல்லாமல் வாந்தி பண்ணுவிக்கின்றது நாக னென்றும், இமைத்து விழிபபிக்கின்றது கூர்ம னென்றும், குறுகுறுத்துத் தும்மச் செய்கின்றது கிரிகர னென்றும், கொட்டாவி கொள்ளச் செய்கின்றது தேவதத்த னென்றும், வீங்கச் செய்கின்றது தநஞ்சய னென்றும் வேறே ஐந்து வாயுக்களுண்டென்று சிலர் சொல்லுவார். இவ்வைந்தும் பிராணனுடைய தொழிலானபடியால் வேறல்ல.

இன்னும், ஆகாச முதலிய பஞ்ச பூதங்களினுடைய இரஜோம்சத்திலே பூதத்திற்கு ஒவ்வொரு மாத்திரை யெடுத்துத் தனித்தனியே வைத்தது வாக்காதி கர்மேந்திரிய மென்று சொல் லப்படும். இவைகளில், ஆகாசத்தினி டமாக வாக்கு வசனிக்கும். வாயுவினி டமாகப் பாணி இடுதல் ஏற்றல் செய் யும். அக்கினியி னிடமாகப் பாதம் நட க்கும். அப்புவி னிடமாகப் பாயுரு மல சலாதிகளை வெளியிலே தள்ளும். பிரு திவியி னிடமாக உபஸ்தம் சுகத்தைப் பண்ணும்; இந்த ஐந்துந் தனித் தனியே இருந்தது கொண்டு மறு தொழில் செயய மாட்டாது. வியானாதி வாயுக்கள் ஐந்து மாத்திரையும் ஒன் ருய்க் கூடினது கொண்டு கர்மேந்திரி யம் ஐந்தின் வழியினுலும் ஐந்து தொழில்களையுஞ் செய்து முடிக்கும். இந்த வாயுக்களைந்தும், கர்மேந்திரி யங்களைந்தும் ஆகப் பத்தும் இர ஜோம்ச மானபடியினுல் கிரியா சாதந மாயின. அந்தக்கரணம்-5, ஞானேந்

திரியம்-5, வாயுக்கள்-5, கர்மேந்திரியம்-5, ஆக இருபது தத்துவமுஞ் சூக்ஷும சரீர மென்று சொல்லப்படும். இந்தச் சூக்ஷும சரீரத்தை மாயாப் பிரதிவிம்பனாக விருக்கின்ற ஈசுரன்; அவித்தையாப் பிரதிவிம்பராகிய சீவர்கள் அநேக ராகையால் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு சரீரமாகச் சிருஷ்டித் தளித்தான். இப்படிச் சூக்ஷும சரீர கற்பனை சொல்லப்பட்டது.

இனி, ஸ்தூல பூதவுற்பத்தி சொல்லுகின்றோம்; அஃதெங்ஙனமெனின்:- தமோம்சமா யிருக்கின்ற ஐந்து பூதங்களையும் ஒவ்வொன்றை இரண் டிரண்டாகப் பகுத்து முதற் பாதி ஐந்தையும் ஒவ் வொன்றை நான்கு நான்காகப் பகுத்து இரண்டாம் பாதி ஐந்தில் தன்னம்சத்துடனே கூட்டாமல் மற்றை நான்கு பூதங்களுடன் அரைக்கால் அரைக்கால் மாத்திரையாகக் கொடுக்கின்றது பஞ்சீகரண மென்று சொல்லப்படும். இப்படிப் பஞ்சீகரணம் பண்ணின தூல பூதங்களிலே ஆகாசத்

திலே பரிச ரூப ரச கந்தம் ஆகிய நான்கு குணங்களும் வியாப்பியமான படியால் அதிருசியமாய்ப் போக நிச குணமாகிய சத்தந் திருசியமாம். வாயு விலே ரூப ரஸ கந்தம் ஆகிய மூன்று குணங்களும் வியாப்பிய மானபடி யினுல் அதி ருசியமாய்ப் போகக் காரண குணமாகிய சத்தமும், நிசகுண மாகிய பரிசமுந் திருசியமாம். அக்நி யிலே ரஸ கந்த மாகிய இரண்டு குணங் களும் வியாப்பிய மானபடியினுல் அதி ருசியமாய்ப் போகக் காரண குணங்க ளாகிய சத்த பரிசமும், நிச குணமாகிய ரூபமுந் திருசியமாம். அப்புவிலே கந்த குணம் வியாப்பிய மானபடியினுல் அதி ருசியமாய்ப் போகக் காரண குணங்க ளாகிய சத்த பரிச ரூபமும், நிச குண மாகிய ரசமுந் திருசியமாம். பிருதிவி யிலே காரண குணங்களாகிய சத்த பரிச ரூப ரசமும்; நிச குணமாகிய கந்த மும் திருசியமாம்.

முன் சூக்ஷும பூதங்களினின்றும் சூக்ஷும சரீரங்கள் தோன்றினுற்

போலப் பஞ்சீகரணம் பண்ணின ஸ்தூல பூதங்களினின்றும் ஆறு தத்துவமாய், நால்வகைப் பிறப்பாய், மூவகைச் சாதியா யிருக்கின்ற ஸ்தூல சரீரங்கள் தோன்றின; இவற்றுள் ஆறு தத்துவங்க ளாவன:- சர்மம், உதிரம், மாமிசம், சநாயு, அத்தி, மச்சை இவைகளாம். நால்வகைத் தோற்றங்க ளாவன;- சராயுஜம், அண்டஜம், சுவேதஜம் உத்பிஜ்ஜம் இவைகளாம். மூவகைச் சாதிக ளாவன:- இக லோக, பரலோக புத்தி இரு வகையுங் கொடுக்கின்ற மநுட சரீரம் உத்தம சாதி. பரலோக புத்தியை மறைத்து இக லோக புத்தி மாத்திரங் கொடுக்கின்ற பசு பக்ஷி முதலானவை மத்திம சாதி. இரண்டு லோக புத்தியையும் மறைத்திருக்கின்ற மரம், கொடி, செடி முதலியவை அதம சாதி. இப்படிப் பிருதிவி தத்துவமா யிருக்கின்ற பூலோகத்திற் கண்டாற் போல அப்பு அக்கினி வாயு ஆகாசம் என்னப்பட்ட தத்துவங்களாய் நிரை நிரையே யிருக்கின்ற பிதிர் லோகம் தேவ லோகம் யட்ச கந்தர்வ

சித்தர் லோகங்களிலும் நட்சத்திரமாகத் தோற்றுகின்ற சந்திரன் முதலான பிதிர்க்கள், சூரியன் முதலான தேவதைகள், கந்தருவர், சித்தர் என்னப்பட்டவர்கள் உத்தம சாதி. காமதேநு, ஐராவதம், அங்நம், கருடன் முதலானவை மத்திம சாதி. கற்பக விருட்சம், பாரிசாதம் முதலானவை அதம சாதி. இந்தத் தூல சரீரமே அங்நமய கோசம், சூட்சும சரீரம் மூன்று கோசங்களாயிருக்கும். அஃ தெங்ஙன மெனின்:- பிராண வாயுவும், கர்மேந்திரியங்களுங் கூடிப் பிராண மய கோசம், மநதும் ஞாநேந் திரியங்களுங் கூடி மனோமய கோசம், புத்தியும், ஞானேந்திரியங்களுங் கூடி விஞ்ஞாநமய கோசம், காரண சரீரமே ஆநந்தமய கோசம்; இப்படிப் பஞ்ச கோசஞ் சொல்லப்பட்டன.

ஆறு தத்துவங்களா யிருக்கின்ற ஸ்தூல சரீரத்திலே இருபது தத்துவங்களா யிருக்கின்ற சூட்சும சரீர மிருக்கின்றது. அஃ தெப்படி யெனின்:- கர்

மேந்திரியங்களுள் வாக்கும், ஞானேந் திரியங்களுள் சிங்குவையும் வாயி லிருக்கும் உதான வாயுவும், மநதும் கண்டத்திலே யிருக்கும். பிராண வாயு வும், புத்தியும் இருதயத்திலே யிருக் கும். சமாந வாயுவும், சித்தமும் நாபியி லிருக்கும். அபாந வாயுவும் பாயுருவும் குதத்தி லிருக்கும். வியாந வாயுவும், ஞானேந் திரியங்களுள் துவக்கும், அகங்காரமும் சர்வாங்கமும் வியாபித் திருக்கும் உச்சியிலே உள்ளமும், கரு விழி நுனியிலே சக்ஷு இந்திரியமும், காதிற்குள்ளே சுரோத்ரேந்திரியமும் மூக்கு நுனியிலே கிரா ணேந்திரியமும் கழுத்திற்கு மேலே தனித் தனியே யிருக்கும். கழுத்திற்குக் கீழே கை கால் குய்யங்களில் பாணி, பாதம், உபஸ்தம் மூன்றுந் தனித் தனியே யிருக்கும். இப்படித் தூல சரீர தத்து வங்கள் ஆறு, அதிற் குடி புகுந்த சூட் சும சரீர தத்துவங்கள் இருபது; ஆகத் தத்துவங்கள் இருபத் தாறும் பஞ்ச பூதங்களின் காரியமான படியினாலே

ஒருமைப்பாடாகக் காரிய சரீர மென்று சொல்லப்படும்.

அவித்தையிற் பிரதிவிம்பித்த சிதாபாசன் சாக்கிரத்திலே இந்த இருபத் தாறு தத்துவங்களுடனே கலந்து நின்ற போது விசுவ னென்றும், வியாவகாரிக சீவ னென்றுஞ் சொல்லப்படுவன். சொப்பநத்திலே தூல சரீரத்தை விட்டு அந்தக்கரணத்துடனே கூடி நின்ற போது தைஜச னென்றும், பிராதிபாசிக ஜீவ னென்றும், சொப்பந கற்பித னென்றுஞ் சொல்லப்படுவன். சுழுத்தியிலே காரிய சரீர தத்துவங்கள் இருபத் தாறையுங் கைவிட்டுக் காரண சரீரத்தை மாத்திரம் பொருந்தியிருக்கும் போது பிராக்ஞ னென்றும், பாரமார்த்திக சீவ னென்றுஞ் சொல்லப்படுவன், பிரம சைதந்நியமும் சாக்கிரத்திற்குச் சாக்ஷியா யிருக்கும் போது சீவாத்மா வென்றும், சொப்பநத் திற்குச் சாக்ஷியா யிருக்கும்போது அந்த ராத்மா வென்றும், சுழுத்திக்குச் சாக்ஷியாயிருக்கும் போது பரமாத்மா

வென்றும், அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியா யிருக்கும் போது ஞாநாத்மா வென் றும், கூடஸ்த னென்றுஞ் சொல்லப் லப்படும். இப்படிச் சீவனுக்கு மூன்று சரீரங்களும், மூன் றவஸ்தைகளுஞ் சொல்லப்பட்டன.

இனி, ஈசுரனுக்கு மூன்று சரீ ரங்களும் மூன் றவஸ்தைகளுஞ் சொல்லும்படி; கற்பிதப் பிரபஞ்ச வடிவமாகத் தோன்றுகின்ற தூல பஞ்ச பூதங்களும் அந்தப் பூதங்களிலே தோன்றிய மூன்று சாதியாயிருக்கின்ற தூல சரீர சமஷ்டியுங் கூடி ஈசுர தூல சரீர மென்றும், விராட் டென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதனுடனேகூடிச் சாக்கிரா வஸ்தையைப் பொருந்து கின்ற ஈசுரன் வைசுவானரனென்றும், இந்த இருவகைக்கும் அதிஷ்டாந சைதந்நியம் பிரமா வென்றுஞ் சொல்லப் படும். சூக்ஷும பூதங்க ளைந்தும் அந் தப் பூதங்களிலே தோன்றிய சூட்சும சரீர சமஷ்டியுங் கூடி ஈசுர சூட்சும

சரீர மென்றும், இரண்ய கர்ப்ப மென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதனுடனே கூடிச் சொப்பநாவஸ்தையைப் பொருந்துகின்ற ஈசுரன் சூத்திராத்மாவென்றும், இந்த இருவகைக்கும் அதிஷ்டாந சைதந்நியம் விஷ்ணு வென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்தத் தூலம் சூட்சுமம் இரண்டின் வாசனையுடனே கூடியிருக்கின்ற மாயை ஈசுர காரண சரீர மென்றும், அவ்வியாகிருத மென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதனுடனே கூடிச் சுழுத்தியவஸ்தையைப் பொருந்துகின்ற ஈசுரன் அந்தரியாமி யென்றும், இந்த இருவகைக்கும் அதிஷ்டாந சைதந்நியம் உருத்திர னென்றுஞ் சொல்லப்படும். சீவன், தன் மூன் றவஸ்தைகளிலும் தன் மூன்று சரீரங்களா யிருக்கின்ற இருபத் தேழு தத்துவங்களுடனும் நானென்று கலந்து நிற்கின்றது போல ஈசுரனுந் தன் மூன் றவஸ்தைகளிலுந் தன் மூன்று சரீரங் களாயிருக்கின்ற முப்பத்திரண்டு தத்துவங்களுடனுங் கலந்து நிற்பன். ஆகையினாலே சீவசிதாபாசன் தன் சரீர மாத்திரமே கலந்து

நிற்பன். ஈசுரன், தன் சரீரமாகிய சகல சரீரங்களோடும் சகல பிரபஞ்சங்களோடும் கலந்து நிற்பன். இந்த இரு வகைக்கும் சாக்ஷியாயிருக்கின்ற பிரம சைதந்நியமும், சகல சரீரங்களிலும் சகல பிரபஞ்சங்களிலும் நிறைந்து அப்பாலும் பத்துத் திக்கையும் அதிக்கிரமித்து எல்லையற்றிருக்கும்.

சீவனுக்குத் தூல சரீர வியவகாரத்திற்கு அந்நமயமான சட்கோச தத்துவங்கள்-6, சூட்சும சரீர தத்துவங்கள்-20, சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம், 5 ஆகத் தத்துவங்கள்-31. சூக்ஷும சரீர வியவகாரத்திற்கு சூக்ஷும சரீர தத்துவங்கள்-20, சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம், 5 ஆகத் தத்துவங்கள்-25. காரண சரீர வியவகாரத்திற்கு சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம், 5. சீவ வியவகாரத்திற்கு சீவன், ஈசுரன், பிரமம், 3. சாக்ஷி வியவகாரத்திற்கு சாக்ஷி-1. ஈசுரனுக்குத்தூல சரீர வியவகாரத்திற்கு சமஷ்டி அந்நமய கோச

தத்துவங்கள்-6, சமஷ்டி சூக்ஷும சரீர தத்துவங்கள்-20, சமஷ்டி சீவன், அவி த்தை, 2, ஈசுரன், வித்தை, பிரமம், 3, தூல பூதங்கள்-5 ஆகத் தத்துவங் கள்-36. சூக்ஷும சரீர வியவகாரத்திற் குச் சமஷ்டி சூக்ஷும சரீர தத்துவங் கள்-20, சமஷ்டி சீவன், அவித்தை-2, சூக்ஷும பூதங்கள்-5, வித்தை, ஈசுரன், பிரமம்-3 ஆகத் தத்துவங்கள்-30. கார ண சரீர வியவகாரத்திற்கு வித்தை, ஈசுரன், பிரமம்-3. ஈசுர வியவகாரத் திற்கு ஈசுரன், பிரமம்-2. பிரம வியவ காரத்திற்குப் பிரமம்-1. இந்திரிய விய வகாரத்திற்கு இந்திரியம்-1, சட்கோச தத்துவங்கள் - 6, அந்தக்கரணம் - 5, வாயு-5 சீவன் ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-5 ஆகத் தத்துவங் கள் 22. மனோராச்சிய வியவகாரத் திற்கு அந்தக்கரணம்-5, சீவன் ஈசுரன் அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-5 ஆகத் தத்துவங்கள்-10. இப்படித் தத்துவங் களினுடைய தோற்றமும், நிலையுஞ் சொல்லப்பட்டன.

இனித், தத்துவங்கள் ஒடுங்கு கின்ற வழி சொல்லுகின்றோம். சகல சீவரிடத்திலு மிருக்கின்ற தூல சரீரங் களனைத்தும், தமக்கு ஆதாரமான தூல பூதங்களிலே மடிந்து பூத மாத் திரமாக ஒடுங்கும். இந்தத் தூல பூதங் களும் பஞ்சீகரணம் விட்டுத் தங் மாத் திரைகளான தமோ குண பூதங்களாக மிஞ்சும் அப்போது கேவலம் இரணிய கர்ப்பாவஸ்தை யென்று சொல்லப் படும். சூக்ஷும சரீர தத்துவங்க ளிரு பதுங் கட்டு விட்டுப் பூதங்களினு டைய சத்துவ குணமும், இரஜோ குண முமாக ஒடுங்கும்; அஃதெங்ஙன மெனின்:- சகல பிராணிகளிடத்திலு மிருக்கின்ற அகங்காரமும், கிராணேந் திரியமும், உதாந வாயுவும் உபஸ் தேந்திரியமும் பிருதிவியில் ஒடுங்கும் சித்தமும், சிங்குவையும், சமாநனும், பாயுருவும் அப்புவில் ஒடுங்கும். புத்தி யும், சக்ஷுவும், அபாநனும், பாதமும் அக்கினியில் ஒடுங்கும். மநதும் தொக் கும், பிராணனும், பாணியும் வாயுவில் ஒடுங்கும். உள்ளமும், சுரோத்திரமும்,

வியானனும், வாக்கும் ஆகாசத்தில் ஒடுங்கும். அப்போது பழையபடியே முக் குண பூதங்களாகும். இந்தச் சூக்ஷம பூதங்களும், பிருதிவி அப்புவில் கரைந்து ஒடுங்கும். அப்புவும், அக்கிநியிற் சுவறி ஒடுங்கும். அக்கிநியும் விளக்குப்போல வாயுவி லணைந்து ஒடுங்கும். வாயுவும் ஆகாசத்திலே ஓய்ந்து ஒடுங்கும். ஆகாச மும், விக்ஷேப சத்தியில் ஒடுங்கும். ஆவ ரண சத்தியும் விக்ஷேப சத்தியும் மூலப் பிரகிருதியின் தமோ குண மாத்திரமாய் ஆலமரம் ஆலம் விதையில் ஒடுங்கிறாற் போல இன்னம் ஒரு சிருஷ்டிக்கு வித்தாக மாயையிலும், அவித்தையிலும் ஒடுங்கும். இந்த மாயையும் அவித்தையும் அதி நுண்மையான மூலப் பிரகிருதி யென்று சொல்லப்பட்ட விந்து தத்துவத்தில் ஒடுங்கும். அந்த விந்துவும் பாம் பென் கின்ற பெயர் போய்ப் பழுதையாகக் கண் டாற்போலத் தனக்கு அதிஷ்டாநசைதந்

நியமான பிரம சைதந்நிய மாத்திர மாக ஒடுங்கும். இப்படிப் பொய் யெல்லாம் மெய்ப் பொருள் ஒன்றுகக் கண்டு, அதுவே சுபாவ சித்தமாய் நிசமாயிருக்கின்ற தன் வடி வெனக் கண்டு தெளிந்து கவலை கெட் டிருக்கின் றவனே சீவன் முத்தன். இப்படித் தத்துவங்களின் ஒடுக்கஞ் சொல்லப்பட்டது.

இப்படித் தோன்றி ஒடுங்கின தத்துவங்கள்-36, அவையாவன:- பூதங்கள்-5, ஸ்தூல சரீர தத்துவங்கள்-6, சூட்சும சரீர தத்துவங்கள்-20, காரண சரீரமான மாயை, அவித்தை-2, இவற்றில் பிரதிவிம்பித்த சீவன், ஈசுரன்-2, இவைகட்கெல்லாம் அதிஷ்டாந சைதந்நியமாயிருக்கின்ற * பிரமம்-1, இவையாம்.

---

* பிரமத்திற்குத் தோற்ற மொடுக்கங் கூறினது நாம கற்பனையைப் பற்றியென்க.

இவைகளில், பூதங்கள்-5, மாயை-1, மாயாப் பிரதிவிம்பரான ஈசுரன்-1 பிரமம்-1, ஆக இந்த எட்டும் சகல பிராணிகளுக்குஞ் † சமுதாயமாக வநுபவிக்கப்படும். மற்றை இருபத் தெட்டும், அவன் அவனுக்கு ‡ பிருதக்காக வநுபவிக்கப்படும். அஃதெங்ஙன மெனில், பிருதிவி தத்துவம் ஒன்று இறக்கில் எல்லாருக்கும் ஆதாரமில்லை. மழை மறுக்கில் எல்லாருக்குஞ் சல மில்லை. தேயு வில்லா திருந்தால் பாக மில்லை. வாடை தென்றல் இல்லாவிட்டால் வாயு வியக்க மில்லை. ஆகாசம் இறக்கில் ஒருவருக்கும் அவகாச மில்லை. மாயையும், மாயாப் பிரதிவிம்பரும் இறக்கில் சகல சமயங்களுக்குந் தெய்வ மில்லை. பிரம மில்லையோ ஒருவருக்கும் அறிவில்லை; ஆகையால் இந்த எட்டும் எல்லாருக்குஞ் சமுதாயமாம். பிருதக்கு எங்ங

---

† சமுதாயம்-பொது. ‡ பிருதக்கு-வேறு.

னமெனின், ஒருவனுக்கு ஸ்தூல சரீரம் இறக்கில் எல்லாருக்கும் ஸ்தூல சரீரம் இறவாத படியினாலும், சூட்சும சரீரத்தில் ஒருவனுக்கு அங்க ¶ வைகல்யம் வந்தால் எல்லாருக்கும் வாராதபடியினாலும், மூத்த ராயிருந்த சுகர், வாமதேவர் முதலியோ ருக்கு அவித்தையும், சீவனும் இறந்து போயிருக்க மற்றையோருக் கெல்லாம் அவித்தையும், சீவனும் இறவாதபடியினா லும் இந்த இருபத் தெட்டுத் தத்துவங் களும் அவ னவனுக்குப் பிருதக் கென்ப திலே சந்தேகமே யில்லை.

இந்தத் தத்துவங்கள் மூப்பத் தாறில் எப்போதும் தானாகவே காணப்படுகிற தத்துவம் ஒன்று. எப்போதும் தனக் கந் நியமாகக் காணப்படுகிற தத்துவங்கள் ஏழு, தானாகவும் தனக் கந்நியமாகவும் அநுபவிக்கப்படுகிற தத்துவங்கள் இரு

¶ வைகல்யம்-குறைவு.

பத் தெட்டு; அஃ தெங்ஙன மெனில், அவஸ்தாத் திரய சாக்ஷியாயிருக்கின்ற பிரம சைதந்நியம் எல்லா வவஸ்தைகளிலுந் தானாக விளங்குகை யினாலும், மற்றைத் தத்துவங்கள் போலத் தனக் கந்நியமாக விளங்காதபடியினாலும், அந்தப் பிரம சைதந்நியம் ஒன்றுமே தானாகக் காணப்படுகிறது பஞ்ச பூதங்கள் மாயை மாயாப் பிரதிவிம்பர் ஆக ஏழும் தந்தந் தொழிலான வெட்டு, கொத்து, உழவு, பஞ்சகிருத்தியம், தசாவதார முதலானவை ஒருகாலும் தன்னுடைய தொழிலாகக் காணப்படாத படியினாலே தனக் கந்நியங்களே யல்லாமல் தானாகமாட்டா. மற்றை இருபத் தெட்டுத் தத்துவங்களுள்ளே நான் பிராமணன், நான் க்ஷத்திரியன், நான் வைசியன், நான் சூத்திரன், நான் பிரமசாரி, நான் கிருகஸ்தன், நான் வாநப் பிரஸ்தன், நான் சந்நியாசி, நான் ஆண், நான் பெண், நான் கறுவல்,

சிவனே, கட்டையன், நெட்டையன், நான் பருத்தேன், இளைத்தேன் என்று தானாக வழங்குகிற ஸ்தூல சரீரம் ஆறு தத்துவங்களும், மற்றொரு வேளையிலே தனக்குப் புறம்புபட்டு என் சரீரம் பருத்தது; இளைத்தது, நரைத்தது, என் சரீரம் பிறந்து இத்தனை நாளாயிற்றென்று நான் வேறு, தூல சரீரம் வேறாக வழங்குகிறபடியினாலும், நான் கண்டேன், கேட்டேன், தொட்டேன், போகித்தேன், கொடுத்தேன், வாங்கினேன்; நடந்தேன், புசித்தேன், சிந்தித்தேன், நிச்சயித்தேன், இந்தப் பஞ்சத்திற்குச் சீவித்தேன் என்று தானாக வழங்குகிற சூட்சும சரீர தத்துவங்கள் இருபதும் மற்றொரு வேளையிலே தனக்குப் புறம்புபட்டு என் வீடு என் உடமை என்றாற் போல என் கண், என் காது, என் மூக்கு, என் நாக்கு, என் கை, என் கால், என் மநம், என்புத்தி என் அகங்காரம், என் சித்தம், என் பிரா

ணன் என்று தான் வேறு அவைகள் வேருக வழங்குகிறபடியினுலும், நான் அறிவேன், அறியேன் என்று தானுக வழங்குகிற அஞ்ஞாநமும், சிதாபாசனும் மற்ருெரு வேளையிலே தனக்குப் புறம்புபட்டு என் அஞ்ஞாநம் என் சீவன் என்று வழங்கக் கண்டபடியினுலும் இந்த இருபத்தெட்டுத் தத்துவங்களும் தானுகவும், தனக்கு அந்நியமாகவும் வழங்குகின்றது சித்தம்.

இப்படிச் சொன்ன குருவைப் பார்த்துச் சீடன் கேட்கும்படி: இந்த இருபத்தெட்டுத் தத்துவங்களுந் தானுனுல், சாக்ஷியைப் போல ஒரு தன்மையாகத் தோற்ற வேண்டுமே யல்லாமல், பஞ்ச பூதங்களைப் போலத் தனக் கந்நியமாகக் காணக் கணக் கில்லை. இந்த இருபத்தெட்டும் தனக் கந்நியமேயானுல் எப்போதும் புறம்புபட்டே இருக்கவேண்டு மல்லாமல் தானுக வழங்கக் கணக் கில்லை.

தானுமாய், தனக் கந்நியமுமாய் இருக்கு மென்கிறது இருட்டாதித்தன் என்றாற் போலும், வெள்ளாழ தீக்ஷிதன் என்றாற் போலும் விருத்தமா மென்னுஞ் சங்கைக்கு:— பரமார்த்தமாகத் தான் என்கின்றது ஒரு வகையும், அத்தியாசத்தினாலே தான் என்கின்றது ஒரு வகையும் ஆக இரு வகையும் உண்டு. சாக்ஷி சைதந்நியத்தைத் தான் என்கின்றது பரமார்த்த மல்லாமல் உபசார மல்ல. தனக் கந்நியமாயிருக்கின்ற இந்த இருபத் தெட்டையும் தான் என்கின்றது கட்டையைக் கள்ள னென்றாற் போலும், பழுதையைப் பாம் பென்றாற் போலும், புத்திர தாராதிகளைத் தான் என்றாற் போலும் மயக்கமே யல்லாமல் உண்மை யல்ல. ஆகையினால் அஞ்ஞான காலந் தொடங்கித் தா னல்ல வென்று காணப்பட்ட தத்துவங்கள்-7, இப்போது இப்படி விவேகம் பண்ணின பின் தானல்ல வென்று காணப்பட்ட தத்துவங்கள்-28, ஆக இந்த 35 தத்துவங்களை

யும் அதததற்குச் சொன்ன குணம், குறி களுடனே கூடக் காண்கின்ற அறிவானது கடத்தைப் பார்க்கின்றவன் கடத்திற்குப் புறம்பாகவே யிருந்து கடத்தைப் பார்க்கின்றது போல அவைகளை அறிகின்றதென்றும், முப்பத் தாருந் தத்துவமாகிய அதுவே தானென்றும், அதுவே பரமசிவ மென்றும் கலக்க மறத் தெளிந்தவனே சிவதரிசந முடைய சீவன் முத்தனென்று சொல்லப்படுவ னென் றுத்தரம்.

இப்படிப் பிரமமே தா மென்றும், மற்றை முப்பத் தைந்து தத்துவங்களும் தமக் கந்நிய மென்றும் பிரித்தறியாத அவிவேகிகள், அகங்காரக் கிரந்தியினாலே புத்திர தாராதிகள் தபிக்கின்றதைத் தாம் தபிக்கிறோம் என்கிற மூடகரம் போல இந்த இருபத்தெட்டினுடைய தொழில்களையும் தம்

தொழிலென்று மயங்குகின்றபடியி ஞலே இந்த இருபத்தெட்டினுலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட புண்ணிய பாவங் களிஞற் கட்டுப்பட்டு அந்தக் கர்மத் தின்படியே சநந மரணுதி சம்சாரத் திலே அடிபடுகிருே மென்று மயங் குவர். பிரம சைதந்நியமே தா னென் றும், மற்றை முப்பத் தைந்தும் தா னல்ல வென்றுந் தெளிந்த விவேகியா னவன், அகங்காரக்கிரந்தி யற்றபடி யினுல் இந்த இருபத் தெட்டினுடைய தொழில்களையும் நான் செய்யவில்லை யென்றும், இந்த இருபத் தெட்டும் புசிக்கின்றதை நான் புசிக்க வில்லை யென்றும் திடப்படத் தேறி மயக்க மற் றிருக்கின்ற படியினுல் இந்த இரு பத் தெட்டினுலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களி னின்றும் விடு பட்டுக் கர்ம மில்லாத படியினுல் சநந மரணுதி சம்சார மில்லாமல் முத்த

னுய்ப் பிரம மாத்திரமாகவே யிருப்பன். இவனைச் சீவன் முத்த னென்றும், திடப் பிரக்ஞ னென்றும், அதிவர்ணுச் சிரமி யென்றும், குணுதீத னென்றும், பகவற் பத்த னென்றும், பிராமண னென்றும் வாசிட்ட முதலிய சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றன. சகலரும் இந்தத் தத்துவங்களை விசாரம் பண்ணி மோக்ஷ மடையக்கடவர்.

நாநா ஜீவ வாதக் கட்டளை

முற்றிற்று.

———

ஐந்து கரத்தனை ஆனை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலும்
எயிற்றனை
நந்தி மகன்தனை ஞானக்
கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்றுகின்
றேனே.

உ

சற்குருப்யோ நம:

திருவேங்கடநாதர்
அருளிச் செய்த
கீதா சாரத் தாலாட்டு

இது
கோவிலூர் மடாலயம் எட்டாவது
மஹாசந்நிதானம்

**ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தரஞானதேசிக
சுவாமிகளின்**

பாதசேகரர்களில் ஒருவரும்
சிக்கல் பொருள்வைத்தசேரி
கோ. ஆ. பொ. மடாலயத் தலைவரும்
ஆகிய

**ஸ்ரீ சோம இராமலிங்கசுவாமிகள்
அவர்களால்**

அச்சியற்றி வெளியிடப்பட்டது.

சிறப்புப் பாயிரம்

மாதையர்கோன் வேதநவில்
வாய்வேங் கடநாதன்,
காதையுறப் பார்த்தனுக்குக் கண்ண
னருள்—கீதைக்
கருத்துயர்தா லாட்டாகக்
கட்டுரைத்தான் யாருங்,
கருத்துயர்தீர்ந் தெய்தக் கூதி.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:

கீதா சாரத் தாலாட்டு

காப்பு

ஐவகைப் பொருளு நான்கு கரண முங் குணங்கண் மூன்றுஞ், செய்வினை யிரண்டு மொன்றி யாவருந் திகைப்ப நின்ற, பொய்யிரு ளகல ஞானப் பொருட்கதிர் விரித்த புத்தேள், கைவள ராழிச் செங்கட் கண்ணனைக் கருத்துள் வைப்பாம்.

———

நூல்

சீராரும் பரமார்த்த தெரிசநத்தை யருள்செய்யப், பேராருந் தேசிகனுய்ப் பெருமானே வந்தவரோ. 1

திருத்தேரிற் சாரதியாய்ச் சேர்ந் திருந்துங் கீதையினு, லருச்சுநற்கு மெய்ஞ்ஞாந மனைத்துமுரை செய்த வரோ. 2

செஞ்சமரிற் பந்துசநஞ் சேதம்வரு மென்றிரங்கி, யஞ்சினவன் பயந்தீர்த் தே யமர்செய்யச் சொன்னவரோ. 3

சுற்றமறிற் சோகமெனச் சொல் லினைசற் றறிந்தவன்போற், கற்று ணர்ந்த பேரதனுற் கலங்கார்கா ணென்றவரோ. 4

கலங்காரோ விறப்புவரிற் கற்று ணர்ந்த பேரேனு, மலங்காம ஞனிருக் கும் வகை யுரையு மெனவினவ. 5

நீயுநா னும்புவிமே னிருபர்களு மெய்யுணர்வா, லாயுங்காற் பிறந் திறப்ப தார்க்குமிலை யென்றவரோ. 6

ஈங்கெவர்க்கும் பிறந்திறப்ப தில்லையென்றீ ரிவ்வுலகி, னீங்குபவ மார்க்கிதனை நிச்சயமாய்ச் சொல்லு மென. 7

இத்தரையிற் பிறந்திறப்ப தெடுத் தவுடற் கடுத்தபொறி, நித்தியமா கிய வாந்மா நின்சொருப மென்றவரோ. 8

அங்கமுயி ரிந்தியநா னன்றிவே
றெனக்காணே, னிங்கியான் வேறுண்
டே லெனக்கறியப் புகலுமென. 9

மெய்யுயிரிந் தியங்களல்லால்
வேறறியே னென்றவனைப், பைய
வவை யாலறியப் படானுநீ யென்
றவரோ. 10

தேகம்வே ருகிலதைச் சேர்ந்ததிவ
ணேதெனவே, சோகமே விளைகருமத்
தொடர்ச்சியினு லென்றவரோ. 11

தேகமெடா முன்கருமச் செயல்
வருமா றேதெனவே, யேகமா மரமும்
வித்து மெனுமுறைபோ லென்
றவரோ. 12

காயமுந்தா னும்பிறிதேற் கன்ம
மெவர் செய்ததெனத், தீயவுடற் கலது
கன்மச் செயறனக்கே தென்ற
வரோ. 13

படர்கரும முடல்செய்யிற் பலமுறு
வதார்க்கெனவே, யடர்பலமு முடற்கே
யா மறிவாற்கே தென்றவரோ. 14

வெய்யவினை யுடற்கென்ருன் மெய்யிங்கே விழவாங்மா, வைய மற நரகசொர்க்க மநுபவிப்ப தே தெனவே. 15

அநுபவமே யிலையதுவீ ணுரோபித நிகழ்த்திற், றநுகரணச் செயறனதாச் சார்வதுபோ லென்றவரோ. 16

மற்றுடலின் செய்கைதன்மேல் வருமயக்க மேதெனவே, முற்றுணர் வொன் றில்லாத மோகமென் று சொன்னவரோ. 17

அறிவுதே கந்தனக்கோ வாங்மா விற் கோவெனவே, பிறிவுசெயி லசித்துடலம் பிரமமறி வென்றவரோ. 18

தேகமசித் தாகிலிந்தச் செயல்வரு வதேதெனவே, யேகபரஞ் சோதியின் முன் னிருக்கையினு லென்றவரோ. 19

இருக்கினும சேதநத்துக் கிச்செய லுண் டோவெனவே யுநக்குபடாக் காந்த முன்னி லூசிநிக ரென்ற வரோ. 20

சொன்னசெய லுடற்காணுற் சுக துக்க மியார்க்கெனவே, யன்னசுக துக்கமுந்தா னவ்வுடற்கே யென் றவரோ. 21

சேதநமா மாங்மாவைச் சேராத துக்க சுக, மோதுசட மாமுடலை யுற்றி டுமோ சொல்லுமென. 22

பூதமைந்தோ டைந்துயிர்கள் புலன்கள்பத்து மநமுதனுன், கீதிரு மெயிதின் மநத்துக் கின்பதுன்ப மென் றவரோ. 23

இந்தவிரு வகைத்தநுவிற் கேது வேதென வினவ, முந்தியகா ரணமத னுன் மூன்று தநு வென்றவரோ. 24

மநமறியுங் துக்கசுக வரவென்றீ ரம் மநமும், வினவிலசே தநமலவோ விரித்தெனக்கு விளம்புமென. 25

அம்மநத்தி லாங்மா வபேதம் போற் றேன்றுதலால், விம்முதுக்க சுகத்தைமந மேவுமென்று சொன்ன வரோ. 26

அந்தமனோ துக்ககசுக மதனிடத்து நில்லாமல், வந்திலங்கு மாங்மாவை மருவிய தென் சொல்லுமென. 27

வெய்யகன லின்சூடு மேல்வைத்த சட்டியினு, டுய்யபுன லூடுவந்தங் கொன்றுதல்போ லென்றவரோ. 28

சித்தாகு மாங்மாவுஞ் செடமாகுஞ் சித்தமுந்தா, ஞெத்தாங் கிரண்டு மொன்ருயுற்ற வகை சாற்றுமென. 29

வல்லிரும்பு கனலுடனே மருவியது போன்மநமு, மெல்லையிலாங் மாவுடனே யுற்றதுகா ணென்றவரோ 30

உற்றதெத ஞலெனவே யுள்ளம விவேகமுறப், பற்றியதன் மேலுமதன் பண்பு வந்த தென்றவரோ. 31

அடுத்தகுணம் போமோபின் ஞங் மாவை விட்டெனவே, யெடுத்தசெம்பூ நிறம்படிகத் தேறுதல்போ லென்றவரோ. 32

சுத்தபடி கம்போற் சொருபமாய்த் தானிருக்க, மெத்தவுமா சாமலிந மேவிய தென் சொல்லுமென. 33

அநாதியாம் வாசனையா லடைந்ததா சாமலிந, மநோபந்த மிருக்கின்முத்தி வாராதென் றுரைத்தவரோ. 34

பந்தமெது முத்தியெது பகுத் துரைக்க வேண்டுமென்றன், சிந்தை தெளியவென்று திருத்தா ளினை வணங்க. 35

தேகாதி தானெனவே சேரபிமா நங் கள்பந்த, மாகாத மாநம்விடி லரியமுத்தி யென்றவரோ. 36

அபிமாநம் வரும்வகையு மாங்க தனைத் தீர்வகையுந், தபியாம ஞனறியத் தயவாகக் கூறுமென. 37

மறந்திடுமஞ் ஞாநத்தான் மாநம் வந்த தஞ்ஞாந, மிறந்துவிடின் மாநமும் போ மென்னவுரை செய்தவரோ. 38

அந்தமுறை யஞ்ஞாந மணுகுவதும் போவதுவுஞ், சந்தயமி லாதறியத் தய வாகக் கூறுமென. 39

அஞ்ஞாநம் வந்தத நாதியது சொல் வதல்ல,மெய்ஞ்ஞாநத் தாலே விடுமென்று ரைத்தவரோ. 40

இரவியெதி ரடுத்துவந்த விருட்போல வஞ்ஞாநம், வரவிதியோ சோதிதன்பால் வந்தவகை யேதெனவே, 41

அந்தவறிவு வந்தா லஞ்ஞாந மில்லை யப்பாற் சந்ததமு மாநந்த சாகரங்கா ணென்றவரோ. 42

வேதாந்தத் தாற்குருவான் மெய்ஞ் ஞாநம் வந்தவுடன், றீதான துக்கசுகந் தீராத தேதெனவே. 43

பற்றறுமோ துக்கசுகம் பரோட்ச ஞாநத்தாலே, யற்றமா மவ்விரண்டு மப ரோட்சத் தென்றவரோ, 44

பரோட்சமப ரோட்சமெது பகுத்து ரைக்க வேண்டுமென்றன், றிரோதமாம் புத்தி நன்ருத் தெளியும்படிக் கெனவே. 45

பகர்ந்தசத்த ஞாநம் பரோட்ச மநுப வத்தா, லகம்பிரம மெனுஞாந மபரோட்ச மென்றவரோ. 46

தான்பிரம மென்றறிந்துந் தநுவைத் தா னென்றபுத்தி, யேன்போக வில்லை யதை யெனக்கறியப் புகலுமென. 47

கேள்வியினுன் மநநத்தாற் கிளர்ந்த யோ கங்களினு, லாள்பிரமத் தநுபவம் வந் ததுதீரு மென்றவ்ரோ. 48

ஆதியாஞ் சிற்சொருப மாகாத தானி னிமேற், சோதிமந நாதியினுற் சொருப மா மோவெனவே. 49

எப்போதுஞ் சிந்மயந்தா னெனன் மறந்து தேடுவது, செப்புமிடற் றணி யிருக்கத் தேடுதல்போ லென்றவரோ. 50

தேடியபின் றேகபுத்தி தீர்ந்து
போய்ச் சிற்சொருபங், கூடுவனே
யானென் குறைதீரச் சொல்லுமென. 51

வந்தவுடல் வேருயும் வாசனையாற்
ருனெனலாற், சந்தயமென் றற்சொரு
பந்தாளுதற் கென்றவரோ. 52

தநுவைத்தா னெனும்பிரமை சத்த
ஞா நத்திலரு, தநுபவமெய்ஞ் ஞாநத்
தா லறும்வகையே துரையுமென. 53

விளக்குவிளக் கெனுமதனுல்
வெய்யவிருள் போய்விடுமோ, துளக்க
மிலா விளக்கேற்றிற் றெலையுமிரு
ளென்றவரோ. 54

நெடுங்கால மாங்மாவை நீங்காத
வஞ்ஞாநம், விடுங்கால மெங்நாளோ
மெய்ஞ்ஞாநத் தாலெனவே. 55

அந்தகா ரங்குகையி லாயிரநா
ளிருந்தாலுஞ், செந்தீபங் கண்டவுடன்
றீர்வதுபோ லென்றவரோ. 56

கருமயோ கந்தவமே காரணமா
நீங்காம, லருமையா ஞாநம்வந்தோ
வஞ்ஞாநம் போ மெனவே. 57

குத்துவெட்டும் படைகளினுற்
கூடுமோ விருடுறக்க, வுத்தமமாம் ரவி
யுதித்தா லோடுமிரு ளென்றவரோ. 58

அஞ்ஞாந விருடுறக்க வறியாத
நல்லகன்ம, மெய்ஞ்ஞாலங் தணைப்பரிக்
கும் விதமெவ்வா றெனவினவ. 59

இந்திரஜா லம்போல விவ்வுலகை
நம்மிடத்திற், றந்திரமாத் தோற்றுவித்
தோஞ் சத்தியமல வென்றவரோ. 60

மித்தையெனுஞ் சகத்துநின்பால்
விளங்குமோ வெனவினவ, சுத்திதனி
லேரஜதந் தோன்றுதல்போ லென்ற
வரோ. 61

அயல்வெள்ளி சுத்தியின்மே
லாரோ பிதங்கூடு, மியலுள்ள சகமு
முன்வே றிருந்ததுமுண் டோ
வெனவே. 62

மநமயக்கம் பிடிக்கிலில்லா வத்து
வுந் தோன் றிடுமதுவோ, கநவில்விண்
ணிற் ருன்பறக்கக் கண்டதுபோ
லென்றவரோ. 63

கனவுபோற்ப்ர பஞ்சமென்றீர்
கண்விழித்தாற் கநவுபொய்யாம்,
வினவுசகந் திநமுமெய்யா விளங்குவ
தென் சொல்லுமென. 64

மெய்யாக விளங்குவது மெய்ஞ்
ஞாநம் வருமளவும், பொய்யாம்பின்
கநவதுபோற் போதம்வரி லென்ற
வரோ. 65

முன்புகண்ட கநவுபொய்யா முழி
சாக்ரம் போலவென்றீர், பின்புமுத்தித்
தசையடைந்தும் ப்ரபஞ்சநிற்ப தே
தெனவே. 66

தெரிந்தவர்க்குத் தோற்றுவது தெத்தபடம் போல்வதல்லாற், பரந்த சகங் காரியத்திற் பயன்படா தென் றவரோ. 67

கன்மவினை யஞ்ஞாநங் கடந்து மதன் காரியமாம், புன்மையுறு மெய்யு டனே போகாத தேதெனவே. 68

வெட்டவிழு மரம்பசந்து விளங்கு தல்போற் சிலகால, நட்டகன்ம மாய்ந்துமங்க நடித்திடுங்கா ணென் றவரோ. 69

சென்மம்போய் முத்தியினைச் சேரச் சிலரிருக்கத், தொன்மையாங் மாபலவோ சொரூபம் பகருமென. 70

பிரமமென்று மீசனென்றும் பெருகுபல சீவரென்று, முறை மயக்க மலதாங்மா வொருவனே யென் றவரோ. 71

ஏகந்தா னுந்மா வெனும்வகையே மெய்யானு, னாகந்தோ றும்பலவா யமர்ந்ததென்றே சொல்லுமென. 72

பலகடத்திற் சலத்தூடு பாநுவிம் பந் தோன்றுதல்போற், றெலேவில் புத்திதொறு மாந்மாத் தோன்றுதல்கா ணென்றவரோ. 73

ஆதித்தன் போலாந்மா வளவில் புத்தி தொறுந்தோன்றிற், சாதிக்கு முத்தியெவர் தமக்கதனைச் சாற்று மென. 74

பந்தமுத்தி தானுமந்தப் பரந்த புத்தி தனக்கேயா, மந்தவிம்பந் தனக் கிலேயென் றறிவுவரச் சொன்ன வரோ. 75

பரமேக மாயுமதிற் பலசீவ ரேதெ னவே, யொருகடலிற் பலகுமிழி யுதிப் பதுபோ லென்றவரோ. 76

சீவனது தானென்றுஞ் சேரும் பிரமமென்று, மாவதுவோ பேரின்ப மாங்கதெனக் கோதுமென. 77

ஏகம் பிரம மிரண்டிலீ வேறு மல, சோகமுறும் பேதமறிற் றேன்று மின்ப மென்றவரோ. 78

சீவபே தம்போமோ சித்தொன்ரு மோவெனவே, யாவன்மந மறுஞ் சுழுத்தி யவத்தையிற்பா ரென்ற வரோ. 79

பேதமல விவ்வுலகம் பிரமமய மென்றறிந்தும், பூதமய மாய்த்தோற் றல் போகாத தேதெனவே. 80

கானலை நீ ரென்றேடிக் கண்டவர்க் குத் தீர்ந்தபின்னும், வானுலவு நீராகி வயங்குதல்போ லென்றவரோ. 81

அறிவானு நல்லறிவு மறியப் படும் பொருளும், பிறிவாய்முன் ருயிருத்தல் பேதமல வோவெனவே. 82

சொப்பநத்திற் றணித்தொருவன் ஞேற்றம்வே றில்லையங்கே, கற்பனையாம் பொருளறிவு காண்பவன்போ லென்றவ ரோ. 83

கற்பனையாம் பேதங்கள் காணுமற் போம்வகையை, விற்பனமா நானறிய விளம்பு மென வேவணங்க. 84

துரியமாம் யோகத்தாற் றூயமநம் லயமாளு, லரியமூ வகைவிகற்ப மழியு மென்று சொன்னவரோ. 85

சிறந்திருக்கு மாந்மாவுஞ் செகமெல் லாநிறைந்திருந்து, மறைந்தெனக்குத் தோன்ருத வகையேது சொல்லுமென. 86

சத்துச்சித் தாநந்தந் தாமூன்று மத னுடனே, யொத்துற்று நாம வுருவஞ் சக மாகி, 87

இருக்கையினிற் ருேற்ரு திவைமூன் றும் பிரமமென, மரிக்கில்வரும் பின்னி ரண்டு மறிசகமென் றுரைத்தவரோ. 88

அறிந்துகொண்ஞா னத்தாலே யாந்
மாவை யென்றுரைத்தீர், சிறந்தொளிரு
மாந்மாவுந் திருசியமா மோவெனவே. 89

முந்தியஞா னத்தாலே முதிருமஞ் ஞா
னந்துரக்கிற், சிந்தையிலாந் மாச்சுய
மாய்த் திசமுமென்று சொன்னவரோ. 90

இனியமுத்திச் சுகமிருப்ப தெப்படி
யென் றேவினவ, வநுபவத்தி லறிவிடயா
னந்தம்போ லென்றவரோ. 91

மநலயம்வந் தவரலது மற்றிலரோ
முத்தரெனச், சநகனைப்போற் சீவன்முத்
தர் தாமுமுள ரென்றவரோ. 92

சீவன்முத்தி யடைந்தோர்கள் செயலு
மவர் தங்குணமு, நாவுரைக்கும் வாசகமு
நானறியச் சொல்லுமென. 93

வருங்கருவு பிறப்பினொடு வளர்தல்
பருத் தல்குறைத, லொருங்கலுமெய்க்
கென்றதனை யொறுத்திருப்பா ரென்
றவரோ. 94

பார்ப்பதுவுங் கேட்பதுவும் பகர்வது
வுஞ் செல்வதுவு, மேற்பதுவுங் கரண
தன்ம மெனத்துணிவா ரென்றவரோ 95

பசிதாக முயிர்க்கெனவே பயந்துக்
கஞ் சுகங்காமம், வசிகோப மதிக்கென
வே மகிழ்ந்திருப்பா ரென்றவரோ. 96

வீடுந்தா ரமு முறவு மேவியென்று
மிருந்தாலு, நீடுந்தா மரையிலைநீர் நிகரா
வா ரென்றவரோ. 97

பற்றிடுங்கா யமுந்தானும் பன்னு
ளொன் ருயினும்பி, னுற்றபுளி யம்பழமு
மோடுமொப்பா ரென்றவரோ. 98

கூறுமுல கியற்கையுடன் கூடினு
மெய்ஞ் ஞாநம்வந்தோர், சேறும்பிள்ளைப்
பூச்சியும்போற் றிரிவார்கா ணென்றவ
ரோ. 99

ததியூடு கடைந்தவெண்ணெய் தான்
மோரிற் கிடப்பதுபோன், மதியோடு
கூடினும்பின் மயங்கார்கா ணென்றவ
ரோ. 100

அருச்சுநன்றன் பொருட்டாக வனை
வருக்கு ஞாநம்வரப், பொருந்தியதே சிக
வடிவாம் புண்ணியரே கண்வளரீர். 101

ஆயர்குல மாத ரளவிலோ ரைப்
புணர்ந்துந், தூயபதி ஞரு யிரவருடன்
ஞேய்ந்திருந்தும். 102

பரமமுநி வர்முன்னே பரிச்சித்தைத்
தீண்டியன்று, பிரமசரி யஞ்செலுத்தும்
பேரொளியே கண்வளரீர். 103

ஆதிமூ லம்விசயற் காதிமறை யின்
பொருளை, யோதியு ணர்த்துமிந்த வுண்
மைதனைக் — காதலுற்றுக், கற்ளுேருங்
கேட்டோருங் காசினியில் வாழ்ந்துமுத்தி,
பெற்றேர்கண் மூத்தர்பெறும் பேறு. 104

கீதா சாரத் தாலாட்டு முற்றிற்று.

——

உருவாய் அருவாய்
உளதாய் இலதாய்
மருவாய் மலராய்
மணியாய் ஒளியாய்க்
கருவாய் உயிராய்க்
கதியாய் விதியாய்க்
குருவாய் வருவாய்
அருள்வாய் குகனே.

உ

சற்குருப்யோ நம:

ஸ்ரீ தத்துவராய சுவாமிகள்
அருளிச் செய்த
சசி வன்ன போதம்

இது

கோவிலூர் மடாலயம் எட்டாவது

மஹாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தரஞானதேசிக
சுவாமிகளின்

பாதசேகரர்களில் ஒருவரும்

சிக்கல் பொருள்வைத்தசேரி

கோ. ஆ. பொ. மடாலயத் தலைவரும்

ஆகிய

ஸ்ரீ சோம இராமலிங்கசுவாமிகள்
அவர்களால்

அச்சியற்றி வெளியிடப்பட்டது.

சற்குருப்யோ நம:

மோகவதைப் பரணியின்கண்ணுள்ள

சசி வன்ன போதம்

கடவுள் வணக்கம்

மதிபருதி யெரிநீர்கால்
வானவனி யியமானன் வடிவா யெல்லா
வதிபதியா யனைத்துமா
யல்லாத வறிவுருவை யகத்துள்
வைப்பாம்.

சொல்லாற்றம் மதிவிரகாற்
றாயதிது தீயதிது வென்னு மாக்க
ளெல்லார்க்கு மதுவதுவா
யிறையிருக்கும் படியேயா யிருக்க
வென்றே.

நூல்

* அலகை யச்ச மறவக வான்களு
மூலகின் முத்திபெ றும்பரி சோதுவாம். 1

புணர்ந்த பாவமெ லாம்பரி பூரண
முணர்ந்த ஞாநி விழிபட வோடுமே. 2

---

* அலகை—வினி.

எழிலாரு ஞாநி புகழென்னை கூற
வுயர்வீ டிவன்சொல் வழிசெய்,
தொழிலாளர் சேர்கை யதுகேளு முன்னை
யிதிகாச மொன்று சொலவே. 3

தந்தாப மற்ற பரனேவல் செய்த
வவனுற்ற பேறு தனைமுன்,
செந்தாம ரைக்கண் முதல்வற்கெ மண்ண
றிருவாய் மலர்ந்த திதுவே. 4

உவமிப்பின் ஞாநி விழிபட்டு முன்னை
வினைவிட்டு முத்தி யுலகிற்,
றவமற்ற வெய்ய வினையே புரிந்த
சசிவன்ன னெய்து கதையே. 5

எமம் புகுவா ருளபா தகரா
மியாவர்க் குளுமிக் கவனு குமிவ,
னுமம் புகல்வார் குலமும் மெரிவாய்
நரகம் புகுமா றுநடந் தனனே. 6

மலமே வியதி வினையின் வலியான்
மகிழும்பர் பதத்தி லிருந்த விவன்,
குலமே வியதென் புலவா ணர்களுங்
கொடிதா நரகங் குடியே றினரே. 7

மிகமே வியபுண் ணியபா வமெனும்
வினையின் பயன்மே லொருகா லமுறு,
திகமே வருமென் பதனு லுளனோ
யெல்லா மிவனைச் செறவெய்
தினவே. 8

தன்புத் திரனே யம்விடா மையினுற்
றவறுற் றவிவற் பெறுதந் தையுளந்,
துன்புற் றினியென் னைகொலோ
புதல்வன்
றுயர்தீர் வகையென் றுசுழன்
றனனே. 9

ஒன்ரு லும்வினைத் துயர்துய்ப் பதலா
லொழிவிக் குமுபா யமுனக் கிலதே,
யென்ரு லுமறிந் தவனன் புவிடா
திவனைக் கொடுழன் றனனெங்
கணுமே. 10

ஒருமா தவன்மற் றிவன்வே தனைகண்
டொழிவற் றுளவொன் றையுளத்
துணரும்
பரமா கியஞா நிகள்கண் ணுறலே
பரமா விழ்தமென் றுபகர்ந்தனனே. 11

தானந் தமிலா ததனைத் தருவான்
சத்தீச் சுரமென் னுமிடந் தனில்வாழ்,
மாநந் திபரா யணரென் பவர்நின்
மைந்தற் குறுநோய்க் குமருந்
தெனவே. 12

முடியா வுபதே சமிதென் றவனு
முநிவன் பதமெய் திமொழிந் தனனிக்,
கொடியான் வெருவா துகுயிற்
றியநோய்
கூறற் கரிதா யகொடுந் தொழிலே. 13

ஈங்குன் றிருமுன் பகரும் படியோ
விவனெய் தியதீ வினையென் னவெலா,
நீங்கும் படிதன் னநுபூ தியினு
னிகழும் விழிவைத் தனனின்
மலனே. 14

கணியா தபவக் கடுவா னதிருக்
கண்வைத் தலும்விட் டனகா துகடும்,
பிணியா வையுநல் லபிதா விறைதாள்
பேணிப் பணியென் றுபெயர்ந்
தனனே. 15

இடனே முதலா கவுவந் திறையோ
னேவும் பணிசெய் திவனுஞ் சிலநா,
ளுடனே யிவனே திருமே னிதனக்
குரியா னெனவுற் றனனும்
பனெடே. 16

நன்ருய் முநிதாள் வழிபா டதனு
ஞநா விதமா னபிறப் பிணைவிட்,
டொன்ரு கியவீ டுணருத் தமர்கட்
குளசா தந நாலுமுதித் தனவே. 17

முனிவன் றிருமுன் புளதன் குறைதான்
மொழிவன் சிலவஞ் சலிகுஞ் சியதாய்ப்,
பனிவந் திருகண் கள்பதங் களிலே
பலகால் வலம்வந் துபணிந்
தனனே. 18

அருளே வடிவா கியமா முநிதா
னறியா தவர்போ லவமூங் கலுறும்,
பொருளே தெனமைந் தனடுங் கினனிப்
பொல்லா தபவப் புணரிக் கெனவே. 19

வெருவும் பிறவிக் கடல்வித் தரமுன்
வேதா கமகீ தைவிளம் புமதைக்,
குருவுந் தனதன் பன்மநத் தளவிற்
கொளுமா றுதொகுத் திவைகூ
றிடுமே. 20

மரணபவங்க ளானபுனலே யுடை யது மதியைவிழுங்கு காமவரவு பெரி யது, கரண வொழுங்க ருதுவிடய விரைநுகர் கணமொ டியங்கு மீநமிகவு முகள்வதே. 21

பெருமிதமென்று கூறுபெருமையு டையது பிணிகளெனுங் கெடாதபுலவு கமழ்வது, வருமிடரின்ப மானதிரை கள் பொருவது மநமெனும்வஞ்ச ராஜ மகர முறைவதே. 22

அளவிலகந்தை யாமையபரி மித முள தவாவுநிறைந்த வாழமறிய வரி யது, களவு நெருங்கு பாருமலையு முடையது கலகவிடங்கண் மேவுகிருமி நெளிவதே. 23

துகளெனுநன்க லாதநுரைக டரு வது துறவெனுமின்ப மானகரையை விடவகன், மகளிரெனுந்த வாதவலிய சுழியது மறலியுமஞ்சு கோபவடவை யெரிவதே. 24

வெருவருகின்ற போகமுதலே யுடையது விவிதமநந்த மான துறையு மறிபவ, ரொருவர்கடந்து போகவிரகி லெழுபவ வுததிவிளம்ப யாவருலகி லறிஞரே. 25

பொறிவழிசென்று மீளுமவல மதி கொடு பொருசமயங்க ளாறுமறிய விழுமதி, லறிவழிவொன்றி லாதபொரு ளதெனவுள வநுபவவங்க மேறுமறிஞ ரகல்வரே. 26

புணரிகடந்து போகவிரகி லென மொழி பொழுதுபுலம்பி யாவிபுதல்வ னிறுமுன, முணர்வெனும்வங்க மேறு மறிஞ ரகல்வரென் றுரையையவழங்கி நாதனுவகை யருளவே. 27

வாழியென விறைவனடி தொழு துவருபவமா, மாழியினை யகலுமறி வருளுகென வவரே. 28

பரவறிவு மபரவறி வெனவுமிரு பரிசாத், திரவறிவை யறியுமவர் மொழிவர்தெளி வுறவே. 29

அபரவுணர் வருமறைகண் முதல கில கலையு, முபரமம தறவுதவு முணர்வுபர வுணர்வே. 30

ஆகமவி தங்களறி வாரபர மறிவார், யோகமொடு றங்குமவ ரேபரமுணர்ந் தோர். 31

புராணமிதி காசமெவை யும்பொருள னைத்தின், பிராணனறி யாதுளவி டத்தி வைபி தற்றே. 32

இயலறிவ திசையறிவ தினமறிவ துளவா, மயலறிவ தறிவதல வறிவறிவ தறிவே. 33

நவிலுகலை யறுபத்து நாலுமறி வாரும், பவலயம தறுசுத்த பரமமறி யாரே. 34

ஆகவறி வாளரறி வாரிவை யனைத்து, மேகவறி வாளரிவை யாவுமறி யாரே. 35

ஐயறி வறிந்தவை யடங்கினவ ரேனு, மெய்யறிவி லாதவர்கள் வீடதுபெ ருரே. 36

மெய்ம்மையறி வல்லதமில் வேற றிவ தெல்லாந், தம்மையறி யும்மறிவ தேயறிவு தானே. 37

பூசனையு மதுசகல பொருளுமறி தமையு, மீசனையும் வேறதற வறிவதறி வெனவே. 38

தானெனு மூடம்பது தனைத்தவிர வேரு, யானெனு மருத்தமுள வோவருளு கெனவே. 39

எனதாடை பொன்பூம கன்றையல் பாய்மா விபங்கண்முகங் கால்கை மெய் யென்ன வென்றுந், தனதாயு ரைப் பான்வ குத்திந்த வூனைத் தானென்ற யர்த்துஞ்சொ லத்தக்க தன்றே. 40

தாளாக வூராழி யார்வெந்நில் வீணு தண்டாக வன்மார்பு தட்டாக மொட்டா, நாளாம லர்ச்சென்னி கூந்தற்கொ டித் தேர் நாணுரு மூர்வானில் வேருக நாடே. 41

கடக்குஞ்ச ரம்பண்ணி, யுண்ணின் றுருத்தன் கைபாத கன்னங்கண் மெய் போலி யக்குங், கிடக்கும் நடத்தா விடத் திவ், வுடம்புங் கிடக்கும்மொருத்தன் நடத்தாவிடத்தே. 42

ஒருகூறு மலமாகு மொருகூ றுடம் பாகு மொருகூறு மநமாகு முண்டற்ற வந்ந, மிருகூறு நீயாகி லொருகூறு நீயா மிழிக்கும்ம லஞ்சோறி டப்பட்ட வுடலே. 43

கிளராத ரத்துண்ணு மந்நஞ்சு டக்
கை கிட்டப்பொ ருதேயி ருந்தார் முனிந்
தார், தளராது றுப்பொன்று முயிர்போக
வன்றே தழற்பள்ளி மீதேது யின்ருர்ச
கித்தே. 44

நிழற்பாவை கண்ணுடி யிற்பாவை
கைகா னிமிர்க்கும்மு டக்கும்மி வன்செய்
யு மெல்லாந், தொழிற்பால வாமற்றிவ்
வுடலஞ்செய் தொழிலுஞ் சுடர்ஞான வடி
வான வன்செய்த தொழிலே. 45

அறிகின்ற பொருளென்று மறிவா
னில் வேறே யாளுலிவ் வூனுக நானென்ன
லாமோ, செறிகின்ற புள்ளல்ல வே கூடிவ்
வகையே செட்மான வுடனின்னில் வே
றென்று தெளியே. 46

நிலமாகும் வற்பென்ற னெகிழ்கின்ற
நீரா நெருப்பாமி திற்சுட்ட வெல்லாமு
மனிலஞ், சலமான புரையான வானிந்த
வுடலஞ் சடமான வைம்பூத வுருவங்க
டாமே. 47

விழியைப்பு மானென்னில் ரவியாதி யாலே விளங்கின்ற தல்லால்வி ளங்கா மையாலே, யொழியப்ப டுங்கன்ன முத னுலு முன்ற னுநுக்கண்ட கண்டன்னே யொப்பாக வுன்னே. 48

அழலுண்பொருள் களினுண்பவை முக்கூறதின் முதற்கூ றணியென்பு நடுக்கூறது மச்சைக்கணியாகு, மெழில் கொண்ட கடைக்கூறது வாக்காயெழு மென்றே யியனுன்மறை யந்தங்க ளிசைக்கின்றன வாமே. 49

உண்ணும்புனன் முக்கூறதின் முதற்கூறுவர் நீரா, முதிரநடு விற் கூறுக டைக்கூறுபி ராண, னெண் ணும்மிதி லிருகூறவை நீயாயிடி னன்றே விறுகின்றபி ராணன்னது நீயாகுவை யிசையே. 50

பிராணனு மல்ல துஞ்சி லுணர் வின்மை யாலஃ துணரும்பு லன்க ளொழிவாற், பிராணன தென்னின் மன்னே யொழியாது சேனே நகர்சூழ்வ லஞ்செய் பொழுதே. 51

கரணமொ டுங்க வாயு நிகழ்வென்
கொலென்னி னுடல்காவலாகு மல
தேன், மரணம டைந்த தென்று தமர்
சுட்டி டாமுன் வனைவாலின் ஞாளி
கொளுமே. 52

இனமுறவெண்ண வுள்ள கரணத்
திலொன்றி தெனலாலி தென்ன தென
லான், மநமுன மந்ந மென்ற வதனுலு
மல்ல மதியல்ல வந்த வகையே. 53

இடரின் புளதாய் நிலையற் றறிவற்
றெண் ணுங் கரணங் களிலா யெவரு,
மடரும் பிறவிக் கடியென் றுணரு
மகங்கா ரமுநீ யலவென் றறியே. 54

ஐயப் படலோர் பொருணிச் சயமா
யறியப் படல்யா னெனதென் றுமதஞ்,
செய்யப் படல்செய் வதுசிந் தனையாஞ்
சித்தம் மதுவன் றெனநீ தெளியே. 55

முன்னு கவுடம் பதுசித் தமதே
முடிவா கமொழிந் தபொருட் டிரடா,
னின்னு கிலநீ யறியும் பொருளாய்
நிகழ்கின் றதனு லெனநின் மலனே. 56

உன்ஞ லறியப் படும்யா வையுமுன்
னுருவன் றெனவோ தினையொக்
குமெனக்,
கென்ஞ லறியா தொழியும் பொருளோ
யாஞ குவதென் றனனென் றலுமே. 57

அறியாப் பொருள்கா ரணமா
யைகுறித்
தறியும் பொருள்கா ரியமா முலகிந்,
நெறியாற் றிகழ்நான் மறையந்
தமெலா
நீயன் றெனவோ துநிரந் தரமே. 58

அறியும் பொருளன் றறியாப் பொருளன்
றறிவா கியநீ யெனுமப் பொருடான்,
பொறியின் வழிநின் றறியும் பொருளோ
போதக் கண்விழித் தறியும் பொருளே. 59

வேதப் பொருடா னிதுவே றுசொலும்
வினையா வையுமன் றெருவே றுமிலாப்,
போதப் பொருளந் தமறைக் கணியாம்
புனிதப் பொருடத் வமசிப் பொருளே. 60

நிமல மாம்பர மதுவெ னும்பொரு
ணியெ னும்பொருள் சிவனே,
யமல மானவி ரண்ட யிக்கிய
மசிப தப்பொரு ளாவதே. 61

அருமை யாகிய பிரம முன்னிலை
யாகு மாருயிர் பின்னிலை,
யிருமை யானவி ரண்ட யிக்கிய
மெய்து மாறெவ னென்னவே. 62

உபாதி யால்வரு பேத மேயிவர்
பேதமன் றுரு வுயிரினின்,
கபாதி யாமுடல் போலி றைக்குள
கார ணுதிகள் காயமே. 63

ஈசன் முற்றறி வான்வி யாபி
யெவைக்கு மேது வியம்புமா,
காச கன்னிரு பாதி பாவனே
கார ணுதிக ளாவதே. 64

நீதி யாவிரு பாதி நீக்கிட
நீயெ னச்சொல்ப தத்தினு,
மாதி யாகிய தற்ப தத்து
மசுத்த சுத்தமு ரைத்துமே. 65

ஆக முன்றிக ழேழு நானென
ரும்ப தத்தில சுத்தமே,
சோக மின்றிய சான்று நானென
ரும்ப தப்பொருள் சுத்தமே. 66

அகில காரண மாதி நானென
றற்ப தத்தில சுத்தமே,
சகல காரண சான்று நானென
றற்ப தப்பொருள் சுத்தமே. 67

செறிந்த காரண காரி யங்கள்
சிதைந்து மேலுறு சித்தரா,
யறிந்த வாதனே தானு மற்றதவ்
வசிப தப்பொரு ளாவதே. 68

அசுத்த மாகிய திருப தத்தினு
முக்கி யப்பொரு ளாகுமே,
விசுத்த மானதி லக்கி யப்பொரு
ளென்று சொல்லுவர் விமலரே. 69

முரண்ட சிவப ரங்க டம்முடன்
முக்கி யப்பொரு ளாவதே,
யிரண்டில் வேறறு சிற்சொ ரூப
மிலக்கி யப்பொரு ளாவதே. 70

ஊக்கி யப்பர சீவர் தங்க
ளுடம்பி ரண்டுமி லக்கணு,
வாக்கி யப்படி நீக்கி ஞலொரு
வத்து வேபர வத்துவே. 71

ஓரில் விட்டதும் விட்டி டாதது
முபய மும்மென வுணர்வுளோர்,
தேரி லக்கணை திரிவி தத்தி
லிசைப்பர் மற்றதி யம்புவாம். 72

மஞ்சு கூப்பிடு தென்றல் போலவும்
வடப கீரதி யுள்ளதே
விஞ்சு கோஷம தென்றல் போலவும்
விட்ட லக்கணை யாவதே. 73

சிவலை நின்றது வெள்ளை போயின
தென்று செப்புதல் போலவே,
கவலை யின்றிவி டாத லக்கணை
யென்று நீகொள்க ருத்திலே. 74

மேவும் விட்டு விடாத லக்கணை
மெய்ம்மை யாதெனி னந்தவித்,
தேவ தத்த னெனும்பொ ருட்படி
சிந்தை செய்திடு தீரவே. 75

விட்ட லக்கணை தனையும் விட்டு
விடாத லக்கணை தனையுநீ விட்டு,
விட்டு விடாத லக்கணை
யால்வி ளங்குவி ளங்கவே. 76

போது மேவிய தேசம் விட்டொரு
புருட னைக்கொளு மாறுபோ,
லோது மீருடல் கண்டு விட்டத
னுண்மை காணவு ணர்ந்திடே. 77

பிரியா வுயிர்கா ரியமா முடலும்
பிரமத் துறுகா ரணமா முடலுங்,
கரியா கியவா தனையுங் கழியக்
காட்டும் படிகண் டுகொள்கண்
ணுறவே. 78

கரணத் திரணிற் பினுமப் பொருளைக்
காணக் கிடையா தவை கையறவே,
மரணப் படினும் மதுகண் டுகொளும்
வழியில் லையெனும் படிநீ மதியே. 79

எந்தக் கரணங் களுமே வனனு
விதில்வா தனையால் விடயங்
களோடே,
யந்தக் கரணங் கள்பொருந் தல்கனு
வவைமாய் தல்சுழுத் தியவத்
தையதே. 80

வினவிற்ப ரத்தையறி வுறுதற்க
வத்தைபுலன் வினைமாறியே, நனவிற்
சுழுத்திநிலை வரினப்பொ ருட்டிகழு
நலமாகவே. 81

திவிதத்த வத்தைகளை யறிவுற்ற
வத்துரிய நிலைசீவனே, யிவிதத்தி லப்
புருட னனவுற்ற வத்துரிய நிலை
யீசனே. 82

அகிலக்க ரிப்பரம துரியப்பொ
ருட்டுரிய மதுவாகையே, புகலுற்ற
தத்வமசி யெனுமுப்ப தத்தின்முடி
பொருளாவதே. 83

நிமலப்பொ ருட்சுருதி நெறியிற்பெ
றக்கருணை நிதிகூறவே, யமலப்பொ
ருட்பெறுத லருமைத்தெ னக்கழறி
யடிவீழவே. 84

தமரக்க லக்களவு தெரிவற்ற தற்
பொருள தனையீகுவா, னமரர்க்க ளப்
பரிய பதநற்பு னற்கொடுசெய் தபிடே
கமே. 85

பவளத்தில் வைத்தவமிர் தினின்
மிச்சி லிட்டினிய பரிவோடுமா, தவ
ளப்பொ டிக்கவச மெனவிட்டு டற்
பகைக டலைசாயவே. 86

உதகத்து டற்பொருளொ டுயிர்
க்கைக்கொ டுச்சிமிசை யொருபோதொ
டே, பதகத்த லத்தைவிட விநகைத்த
லத்தொடிரு பதமேவியே. 87

ஒழியப்பு லக்கணுப நிடதப்பொ
ருட்டெரிய வுளஞானமாம், விழியைக்
கொ டுத்துமொழி யெனமுப்ப தப்பொ
ருளும் வெளியாகவே. 88

நனவைத்து வக்கிமுடி துரியத்தை
முற்றவிறை நவினீதியே, மநவர்க்க
மற்றவநு பவமுற்ற சிற்கநந வலி
யோதுமே. 89

புரண மாகவே புறம்புள புலன் களுமந்தக், கரண மியாவையும் வழங் கிடம் நனவெனக் கண்டேன். 90

புரண மாகிய புறம்புள புலன்கெட வந்தக், கரண மியாவையும் வழங்கி டங் கநவெனக் கண்டேன். 91

மரண மாகிய திசையிது வெனும் படி மநாதி, கரண மியாவையு மிறந் துள சுழுத்தியுங் கண்டேன். 92

எஞ்ச லின்றியெக் கரணமு மிறந் திருண் டிருந்த, துஞ்ச லங்குணர் போதமாங் துரியமுங் கண்டேன். 93

துரிய மாகிய போதமோர் துளக்க மற் றனைத்தின், கரிய தாயிருந் திடம் பர னனவெனக் கண்டேன். 94

புணர்ந்த விச்சகத் தொழித்துணர் போதமாந் தனையே, யுணர்ந்த மற்றது பரன்கந வெனும்படி யுணர்ந்தேன். 95

சான்று சாக்கிய மிறந்திடத் தானிருந் தமையுந், தோன்றுருவிடம் பரன் சுழுத்தியதெனத் துணிந்தேன். 96

மரித்த தென்றுணர்ந் துரைத்ததும் மரித்திடந் தனிலே, தெரித்த போதமே ததுபரன் றுரியமாய்த் தெளிந்தேன். 97

இறையெ னும்பொருட் டுரியமே யென்னையாண் டவனே, மறையி னந்தநற் பதப்பொரு ளனவென மதித்தேன். 98

பண்டை விச்சுவ வாதனைப் பழுதுபோய் முழுதுங், கண்ட கண்ணதே யாகிய கநவதுங் கண்டேன். 99

காட்சி யாவையுங் கண்ணதா யக் கணுங் கரைந்த, மாட்சி யாகிய வகோசர முறக்கமாய் மதித்தேன். 100

அருந்த வாமறை யந்தமா மகோசரந்தனினி, யிருந்த வாறறி வித்தவா றெங்ஙன மிசைப்பேன். 101

எம்பி ரானிடந் தொறுமிடந் தொறுமது வதுவாய்த், தம்பி ரானடஞ் செயும்வகை சாற்றுமா றறி யேன். 102

ஆவி யேயடி யேன்செய்கைம் மாறுனக் கென்னெனிற், பாவி யேனது தானுமுன் னுடையதாம் பண்டே. 103

ஆவல் செய்தென தாக்கையுள் ளஉவுநின் னடியார்க், கேவல் செய்வதே யன்றிமற் றென்றுநா னறியேன். 104

இறவி லெப்பத மும்பெற வேண்டி லேனென்றும், பிறவி வேண்டுவ னின்றிருப் பணிசெயப் பெறினே. 105

என்றுபல கால்விழு மெழுந்தொழு மழும்புரியு மென்னையினியா, னின்று பல வாகவுரை செய்தவவ னன்பினெடு நெஞ்சுருகியே. 106

ஏட்டிலறி வின்றியிறை தன்னி
லறி வின்றியிவ் வுடம்பினுடனே,
வீட்டிலுறை வானையினி வீடுபெறு
மென்பது விளம்புகிலமே. 107

வஞ்சவலி யானரகில் வீழ்பிதிர
ரங்கரகு பாழ்படமிகா, விஞ்சைவலி
யாலடைய வேறினர்சு ராதிபர்கண்
மேலுலகமே. 108

தேவருமனித்தருமி வன்றெழில்
வியந்துரைசெ யப்படுவதோ, மூவரும்
வணங்கிமுடி யாலவன தேவல்செய
முந்துறுவரே. 109

ஞானியைநரன்சுரனெ னுதொழிக
ஞாலமுய நாதனருளான், மேனியது
கொண்டுதனை நல்கவரு மென்றறை
யும் வேதமுடிவே. 110

சசிவன்ன போதம் முற்றிற்று

தந்தைதாய் ஆவானும்
சார்கதிஇங் காவானும்
அந்தமிலா இன்பநமக்
காவானும் — எந்தமுயிர்
தானாகு வானும் சரணாகு
வானும்அருட்
கோனாகு வானுங் குரு.

உ

சற்குருப்யோ நம:

ஸ்ரீ குமாரதேவ சுவாமிகள் அருளிச் செய்த மஹா ராஜா துறவு

இது

கோவிலூர் மடாலயம் எட்டாவது

மஹாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தரஞானதேசிக

சுவாமிகளின்

பாதசேகரர்களில் ஒருவரும்

சிக்கல் பொருள்வைத்தசேரி

கோ. ஆ. பொ. மடாலயத் தலைவரும்

ஆகிய

ஸ்ரீ சோம இராமலிங்கசுவாமிகள்

அவர்களால்

அச்சியற்றி வெளியிடப்பட்டது.

சிறப்புப் பாயிரம்

திங்களொண் கவிகைத் திகிரியந்
திணி தோட் டிகழ்கடற் ஞானமா ராஜ,
னங்கண்மா நிலத்திற் றுறந்துவீ டடைந்
த வரியவிக் காதையைத் தமிழா, லிங்கு
மா தவத்தோ ரிசையுமென் றிசைப்ப
விசைத்தனன் வீடுறக் கேட்டோர், கொங்
கவிழ் பொழில்சூழ் பழமலை யுறையுங்
குமாரதே வென்னுமா முநியே.

சிவன்றிரு வுருவா மைந்து சிந்மய
வெழுத்தும் வாழி, நவந்தரு நீறும் வாழி
நயநநன் மணியும் வாழி, கவின்றருங்
குமாரதேவன் கழலிணை யிரண்டும் வாழி,
யவன்றிரு வடியார் தம்மோ டாருயி
ரனைத்தும் வாழி.

சற்குருப்யோ நம :

மஹா ராஜா துறவு

——

பாயிரம்

அமரர்கள் பரவுந் திருமுது குன்றி லாழத்துப் பிள்ளையைச் சிகரிக், குமர சற் குருவை யிமகிரி ராஜ குமாரியாம் பெரியநா யகியை, முமலமு மொருங்கே யகற்றிடு முக்கண் முதல்வனைச் சாந்த நா யகனை, நமதெணப் படியே முடிந் திடந் திநமு நாடிநின் றிறைஞ்சி வாழ்த் திடுவாம். 1

தொய்யின் முலைக்கோ டிரண்டு கவான் றுதிக்கை மூன்று விழி துரிசிற், றுய்ய சைவ முதன்மதமுந் துலங்க வருமொண் பிடியுலக, முய்ய வுதவு மொருகளிற்றை யுலவா விருத்த சைலத்தில், வையம் பரவு மாழத்து வாழைங் கரனை மநநினைவாம். 2

இருட்கலி வலியின் ஞானகன்
னெறிகளிறந்துயிர் கொடுநெறி மேவி,
மருட்கொடு கலங்கா வகைகலி யென்
றும் வந்தணு காப்பதி தன்னிற்,
றெருட்சத்தி கருணை யுருவதாய் நின்று
தெளிவிக்கு மிறைவியெங் குருவோர்,
அருட்கடல் பெரிய நாயகி யுலகுக்
கனைமுதல் வியைப் பணிந்திடுவாம். 3

திங்களார் சடையிற் கங்கைநீர்
துளிப்பத் திருந்திழை யுமையுளங்
களிப்பப், பொங்கரா வொடுநற் புலி
முனிவர்கண்மால் போதய னமரர்கள்
போற்றத், துங்கநான் மறைக டுதித்
திட வைந்து தொழில்விரிங் திடப்
பொது வதனிற், செங்கழ லதிர நடஞ்
செயும் பொருளைத் திநம்பணிங் திட
ரொழித் திடுவாம். 4

அருளுருவா யுயிர்கடமக் கண்ணை
யாகி யஞ்ஞானங் தனையகற்றி யமல
மாகி, மருளிலதாய் மெய்ஞ்ஞான மாகு
முத்தி வாய்த்திடவே காத்தருளி
வானேரேத்த, இருள்கெடவே மிளிரு

மிருங் கழல்களார்ப்ப விறைபுரியுந்
திருநடத்தாற் களித்துவாழுந்,தெருண்
மருவு மறைநான்கும் பரவுந்தில்லைச்
சிவகாம சுந்தரியைச் சிந்தைசெய்
வாம். 5

செக்கர் போன்றொளிர் முக்கட்சி
லம்பினை, மிக்க பேரருள் வேலையை
யோர்கொம்பாற், றக்க வன்பர்க்
குதவுந்த ருவினை, இக்க தைநிறை
வேறவி றைஞ்சுவாம். 6

கடிகமழ் கரிய கூந்தற் கனிமொ
ழித் துவர்வாய்த் தெய்வப், பிடிதனக்
கோட்டால் வள்ளிப் பெண்கொடி பட
ருஞ் செய்ய, படிபுகழ் புயமாங் குன்றிற்
பாயவண் கமுநீர் நீப, மட்டலவிழ் செழுந்
தார்ச் செவ்வேண் மலரடி வணக்கஞ்
செய்வாம். 7

வண்டுழா யலங்கன் மாயவன்
மலர்மேல் வதிந்தநான் முகன்மறை
யறியாத், தொண்டைவாய்க் கெண்
டை விழிக்கழை மொழியொண் டுடி
யிடை யுமையையோரிடத்திற், கொண்

டகோ னருளைப் பொருளெனக் கருதிக்
குலவிய சா தநங் தரித்து, மண்டிய வடி
யார் யாவர்மற் றவர்தாண் மாத்தி
னுஞ் சிரத்தினும் வைப்பாம். 8

சகரர்தம் வலியையுங் தடந்தி ரைக்கட
லகலமும் பின்புளோ ரகழிலி ல்ஞ்சி
தான்
புகழுற விளக்கலே போல விச்செய்யு
டகைதரு கலைஞர் நூ றணைவி
ளக்குமால். 9

பாயிரம் முற்றிற்று.

நூல்

திருக்கிளர் நைமி சாரணி யத்திற்
றங்கிய முனிவர்கள் சூதன், வரப்பணிந்
தேத்திக் கதைகள்பற் பலவா வகுத்
துரைத் தனைமஹா ராஜன், றிருக்
கதை யெங்கட் குரைத்திலை யதுநீ
செப்பெனச் சுருதியிற் சொல்லுஞ்,
சுருக்கமில் காதை யிதுவெனத்
தொகுத்துத் தோமறக் கேண்மினென்
றுரைக்கும். 1

குழைத்ததண் சினைத்தே மாவி
ஞெண் கனித்தேன் குலவிய பல்வினற்
பலத்தேன், றழைத்திடு கதலிப் பழ
முகுத் திடுதேன் ருன்றிரண் டிலஞ்சி
யிற் றதும்பி, விழுத்தகு வயலிற் பாய்
தர விளையு மிகுகரு நாடதே சந்தா,
னிழைத்தநற் றவத்தா லுயிரெலாம்
புரந்தங் கிருந்தர சாளுமோர்
குரிசில். 2

மஞ்சம ரிஞ்சிசூழ் மாபு ரத்திருந்
தெஞ்சலி லெண்டிசை யிறைவர்
தாடொழத்
தஞ்சமென் றடைந்தவர் தம்மைக்
காத்திகல்
வஞ்சர்க் காய்மஹா ராஜ
மன்னனே. 3

தருநிழ லரசு வைகுஞ் சதமகன்
றிருவின் மிக்கா, னுருவினின் மத
னின் மிக்கா னுலத்தினிற் பலத்த
தோளான், செருவினி லரியே றன்னுன்
றேனெடு ஞிமிறும் பாட, முருகுடைந்
தொழுகுக் தாரான் மூவுல களிக்கும்
வேலான். 4

அரசர்வந் திடுதிறை யளக்கு
முன்றிலான்
முரசுக ளநுதிநு முழங்கு மன்றலான்
கரைபொரு திரைபெறி கடலந்
தானையான்
அருவரை மார்பினுன் யாளி
மொய்ம்பினுன். 5

அரசர்தம் முடி யுமு தவிருந் தாளினுன்
எரிதவழ் திகிரியை யேந்துந்
தோளினுன்
மருவலர் வலியினை மாற்றும்
வாளினுன்
றருநிதிக் கொடையினுன் றருக்கு
நாளினே. 6

கவரியோ டால வட்டங் காரிகை யார்கள் வீசப், பவளவா யரம்பை யன்னுர் பாகடை யுதவ முத்தத், தவ ளவா ணகையார் கீதந் தனிநடஞ் செய்ய நின்று, குவலய மன்னர் போற் றக் குரைகடற் ருனை சூழ. 7

இந்திர ஞல யம்போ லிலங்கிய மண்ட பத்தில் சுந்தர மிருக் ராஜன்

சுமந்தபூ வணையின் மீது, வந்திருந்
தவனி தன்னை மநுநெறி முறையிற்
காத்தே, யந்தமில் போகந் துய்த்தங்
கிருந்திடு மரசர் கோமான். 8

தூம்புடைப் பிறையெ யிற்றுத்
துத்தியி ராயி ரந்தோட், பாம்பினுற்
பரிக்க லுற்ற பாரினைப் பரிக்கப் பின்
னர், மேம்படு புதல்வர் நந்தம் வீறுடை
வயிற்றில் லென்று, தேம்படு தெரியன்
மார்பன் சிந்தையா குலங்களுற்றுன். 9

கங்கையே முதலா மிக்க கடவுண்
மாநதியிற் ருேய்ந்தும், பங்கையா
சநன்மா றிங்கட் பவளவார் சடை
யான் றன்னை, அங்கையாற் பூசை
செய்து மதிதிகட் களித்துந் தீயில்,
பொங்குமா குதிக ளீந்தும் பூவலம்
வந்துந் தேவர். 10

ஆலயஞ் சாலை யக்கி ராரநந் தநவ
நங்கள், கோலமா ரிலஞ்சி கூபங்
குளம்பல செய்து மீரெட், டேலுமா
தாநத் தோடே யிரணிய முதலீ ரைந்து,
சாலநற் ருந மீந்துந் தருமமெண்
ணுன்கு செய்தும். 11

தவம்பல புரிந்து வேந்தன் றனே யனைப் பூத்த பின்னர்ப், பவந்தனைத் துடைத்தேன் மேலாம் பரமநற் பதமு முண்டென், றுவந்துசா தககன் மத் தோ டொழிவறு கருமமெல்லாம், நவந் தரச் செய்து நாம நன்மஹா ராஜ னென்றே. 12

வேத நீதியிற் கூறிவி யன்றர
ஓத வெண்ணெண் கலையுமு
ணர்த்துவித்
தேத மற்றகு ரவற்கி ரணியம்
போது மென்னப்பொ ழிந்தனன்
கொண்டல்போல். 13

கொடிநெ ருங்குங்கொ டிஞ்சியந்
தேர்பரி
கடம லிந்தக யமொண்சி விகையிப்
படியி லூரப்ப யிற்றுவித் தாசிலா
வடிவி லங்கும கற்கும ணஞ்
செய்வான். 14

மடங்க லன்னப லமுள்ள மாமன் னன், இடங்கொ ளெண்ணெழு தேசத் தி றைவர்க்கு, முடங்கல் போக்கினன்

கண்டுமுடிமன்னர் தடங்கொள் சேனை
கள் சூழ்வரச் சார்ந்தனர். 15

வடிகொள்வெண் சுதையாற் பித்
திகை தீற்றி வானுற மணிக்கொடி
நிரைத்துக், கடிநறுஞ் சாந்தங் குங்கு
மந் தன்னுற் கமழ்தர மறுகெலா மெழு
கிப் பொடிகொள்சிந் தூரத்தாற் கோல
மே புனைந்து பூமலர் பொரி நனி
சிதறிக், கொடிகொண்மு தெயின்
மேன் மாடமொண் சிகரி கோதறப்
புதுக்கியே குலவ. 16

கதலியுங் கமுகு நட்டுக் காவணம
லங் கரித்துப் புதியதோ ரணங்கள்
கட்டிப் பொற்குடஞ் செறித்துத் தீபம்,
இதமுற வெங்கும் வைத்தே யிந்திர
னகரம் போல், மதுமலர்த் தாமநாற்றி
மாபுரி யலங்க ரித்தார். 17

வில்லி லங்குகை வேந்தர்ம ரபினில்
நல்ல சாமுத் திரிகநூ னன்கதாச்
சொல்லி லக்கணத் தோடுது ரிசிலா
முல்லை மாலைமு ருகுவி ரியவே. 18

மூவுல கதனி லுள்ள முகிழ்முலைக்
கருங்கட் செவ்வாய்ப், பாவைய ரெழி
லிற் போதன் பகுத்தெடுத் துயிரோ
டேய, ஓவியந் தீட்டி ஞனென் றுல
கினி லுரைக்கச் செய்ய, பூவுறை திருவி
ரும்பும் பொற்புட னவத ரித்தே. 19

இலங்கிய வாலொண் டளிர்குழைத்
தினிய விருதனக் கோங்கிணை யரும்பி,
நலங்கிள ராம்பல் குமிழிரு குவளை
நண் ணுசெஞ் சரோருகம் பூத்துத்,
துலங்கிய புயலைச் சுமந்திரு தாளாற்
ருேமிலா மின்னென நுடங்கிப், பலந்
தரப் படருங் கொடியினை வேதப் பண்
பினின் மன்றல்செய் வித்தே. 20

அருந்ததி கணவன் முதன்முனி
வரர்க ளருமறைக் கிழவர்க டம்மால்,
பொருந்திய கங்கைப் பூம்புன லாட்டிப்
பொன்னவ மணிகளாற் குயின்ற,
விருந்திடு மடங்கன் மென்றவி சேற்றி
மிளிர்நவ மணிமுடி கவித்துப், பருந்
தடர் வேலான் பௌவமார் புவியைப்
பரியெனத் தோன்றல்பா லளித்
தான். 21

சோகமே யின்றி யிருந்தனன்
வேந்தன் ருேன்றலும் பார்பொது
நீக்கி, ஏகமாய்ச் செங்கோ லெங்க
ணுஞ் செல்ல வெண்டிசை விசயமுஞ்
செய்தே, மாகநா டென்னப் போகமே
துய்த்து மடந்தையோ டிருந்தன
னென்ருன், வாகைவே லவன்பி னென்
செய்தானென்ன மறையவர்க் குயர்
முநி வகுக்கும். 22

மனைவியும் தானு மோர்நினை வாகி
மாறுபா டின்றியோர் காலும், தனையு
ணர் யோகி தந்தைதாய் கடவு டங்
களை யநுதிந மிறைஞ்சி, அனையவ
ருரைத்த நெறிதனி னடந்து மருத்தங்
கண் மநதினிற் றரித்தும, வினையம
துடனே நூன்முறை யவரை வினவி
யுஞ் சிலபகல் போக்கி. 23

தனியிட மதனி லிருந்திரு வர்களுங்
தங்களிற் ருமுணர்ந் துசாவித், துனி
செய்மா மாயைப் பிறப்பது நீங்கிச்
சுகமதை யடைந்தநு திநமும், இனிமை
ய தாக விருக்கலா ஞாநத் தென்றெணி

ஞாநிகட் சார்ந்து, நனியவர் பாத
பூசனை புரிந்து நாடொறும் வினவினர்
நன்ருய். 24

இருவரி லரசன் றனக்கறி வோங்க
விருவகைச் சார்வையு மகற்றிக், கருவு
டற் காவ றனையுங்கை விடுத்துக் கருத்
தசை யாது மெய் யுணர்வை, மருவிடி
லகப்பற் றற்று மேல் வீடு வாய்த்திடு
மதற்குமெய்ஞ் ஞாநக் குருவரு ளின்றி
விளங்கிடா தெனவே கொண்டனன்
மநத்தினிற் றுணிவே. 25

மனைதனி லாசை பொருந்தியே
நின்று மகிமையின் ஞாநியா மெனவே,
தனைமிக மதிப்போன் றன்னைவந் தொ
ருவன் றந்திடு ஞாநமென் றிரந்து,
வினவன்மட் டையினைப் பருகுவோன்
றன்னை வேண்டித்தென் னம்பழந்
தனையே, இனம்பணித் திரிவோன் புத்
திபோன் மெனவே யியம்புவர் முற்
றுணர் பெரியோர். 26

வேதவா கமசாத் திரபுரா ணங்கள்
விளங்கவே கற்றுணர்ந் தவற்றைத்,

தீதற வெவர்க்குந் தெளிவுற வோதிச்
செப்பிய வந்நெறி யதனிற், சாதக
மிலாத குருவினை யொருவன் ருன
டைந் தாநந்தம் வினவல், ஏதமாங்
கழுதை தன்னைக்குங் குமத்தினியல்பு
கேட் டிடுதல்போன் மென்றே. 27

சீவர்க ளிடத்தி லருள்சிவ பத்தி
திருந்திய துறவுமெய்ஞ் ஞாநம், ஆவ
தோர் வடிவாம் வேதமா முநியை யம
லவா ரணியத்தி லடைந்தே, தேவர்க
டேவே துன்பமோர் காலுஞ் சென்
றிடா முத்திதா னெய்திச், சாவதும்
பிறப்பு நீங்குமோர் நெறியைச் சாற்
றெனத் தாழ்ந்திட முநிவன். 28

இருவகைச் சார்வாம் புறப்பற்றை
நீக்கி யிச்சையின் மீட்டதி னினைவு,
மொருவியே யுடற்கா வலையுங்கை
விடுத்தே யுட்கர ணங்கள்வா தனையும்
குருவரு ணெறியே யொடுக்கிடில்
வீடுங் கூடுந்தா னுகவே பவத்தின்,

கருவழிந் திடுமிந் நெறியைநீ விரைவிற்
கைக்கொண்டு செல்லென வுரைத்
தான். 29

அந்நெறி குருவா லயமுந் திரிவு
மகன்றிடத் துணிவதாக் கேட்டு முன்
னெறி யான வரசியற் கையினின்
முயன்றனன் சிறிதுநா ளொருநாட்,
பின்னெறியதனை நினைந்தனை வரை
யும் பெயர்ந்திட விடைகொடுத் தரசன்,
மன்னெறிக் கோல மகன்றந்தப்
புரத்தில் வதிந்தன னொருவனுய்த்
தனித்தே. 30

அரசர்க ளமைச்சர் புரோகிதர் பெரி
யோரனைவரு மவ்விடத்தேகி, அரசனை
நோக்கி நித்திய கரும மகன்றுவா ளா
விருந்திடுதல், அரசிலக் கணமன் றென
வவர் வேண்ட வவர்களை நோக்கியே
வேந்தன், அரசியற் கையினை வேண்
டல னென்னை யறியவே வேண்டின
னன்றே. 31

ஆண்டதோ ரரசு தனிலும்போ
கத்து மாசையற் றேனினி வேண்
டேன், மாண்டதோர் வநத்தி லொரு
வனுய்த் தனித்தே மநத்தசை வறுத்து
வீ டடைவேன், பூண்டவென் மநமிங்
கினித்திரும் பாது போகத்தைப் பொரு
ளென வெண்ணி, வேண்டல னீங்க
ளரசனு வேறே விதித்துக்கொ ளுங்க
ளென் றுரைத்தான். 32

ஆதியி னினது தாதையு நினையே
யரசினி னிளமையிற் சூட்டத், தீ
தின்றி யுனதுபுயவலி மையினிற் செக
மதைத் தாங்கினை யினிமேல், நீதியி
னுநிய மதியினு தரவி னின்னைப்போ
லொருவர்மற் றுளரோ, ஈதியற் கைய
தன் றிவ்வுட லுடனே யிச்செல்வ
மன் றிவே றுளதோ. 33

அலதுநீ யேகி னவனியுங் காப்பற்
றவத்திலே யலைந்திடும் யாமும், சலநம
துறுவே மித்தகை யெமைநீ தவிக்க
விட் டேகுதல் கடனன், றிலகிட

வெமக்கீ தருளென வமைச்ச ரியம்பிட
வரசனும் பார்த்தே, உலக மெய் யென
வெண் ணுறுமதி யுடையோர்க் குரைப்
பினு முணர்வுதி யாதால். 34

இவ்வர சியற்கை யற்பமற் றிதனு
லெய்திடுந் துன்பினுக் களவின், றவ்
வகை யதனை யூகமின் மையினு லறிகி
லிர் நீங்களின் பென்றே, எவ்வகை
நினைந்தீ ரினியெக்கா லுங்கட் கீதின்ப
மலதெனத் தோன்றும், ஒவ்வமற் றித
னுக் கூகமே தோன்ரு துங்களுக்
குலகயூ குதிக்கும். 35

என்றுமற் றநேக மாவிரித் தரச
னெடுத்தமைச் சர்கடமக் கியம்பி,
நின்றுபின் னவரை நிலுமென நிறுத்தி
நிதிதுனும் பொன்மணே விடுத்தே,
சென்றுபின் னகர வீதியி னடக்கத்
திரண்டனே வர்களும் பின்றொடர்ந்து,
வன்றுய ரடைந்து வாடியே மெலிந்து
வாரியி னேசையி னழுதார். 36

அவரவர் வினையி னவரவர் வருவா ரவரவர் வினையள வுக்கே, அவரவர் போக மென்றதே யாயி னுருக்கார் துணையதா குவர்கள், அவரவர் தேக முளபொழு துடனே யாதர வாரென நாடி, அவரவ ரடைத னெறி கன்மத் தடையு மாதர வாதர வாமோ. 37

வினையுள வளவுங் கூடியே நிற் கும் வினையகன் றிடிற்பிரிந் திடுமால், வினையினுல் வருமா தரவினி னியற்கை மெய்யுணர் வத்தகை யலவே, வினை யிலை யுங்க ளிடத்தி னுனிருக்க மெய்யு ணர் வொன்றையே நாடி, வினையறு கானம் புகுதவே வேண்டி விரும்பினே னீர்நிலு மிங்ஙன். 38

என்றுநல் வேந்த னேதிலார் போல வேகின னனைவருங் கண்ணீர், நின் றெதிர் சொரிய வாய்விட்டே யலறி நின்றனர் தமர்கள்பின் னேகி, இன் றெமை யாவர் காத்தளித் திடுவ ரினி

யைநீ யேகுத னீதி, அன்றென வுரைத் தா ரவர்களை நோக்கி யரசனீ துரைத் தன னன்றே. 39

உறவாகு மெனவெணீர் தொடர் பதியல் பன்ருகு முயிர்கட் கெல்லாம், உறவாகு ஞானனி பகையாகு மஞ் ஞான முய்த்து நோக்கின், உறவான வதையடைந்து பகையான விதை நீங்கி யொருமை யாக, உறவாத றனக் குத்தா னேயெனமற் றுறவுவிடுத் துறையு மென்ருன். 40

தந்தைதா யிருவருந்தம் புதல்வ னெனும் வாஞ்சையினுற் ரும்பின் னேகி, மைந்தவா வெங்களிரு வரையு மெவர் காப்பதற்கு வைத்தாய் நீதான், சிந்தைதா னுனக்கெங்கே மகனேயுன் றிருமுகத்தைத் திரும்பிக் காட்டாய், நொந்துதான் பெற்றவயி றெரிகின்ற தெனவுரைக்க நோக்கி மன்னன். 41

அறிவைநோக் கிடிலதற்குத் தாய் தந்தை யிலையிவ்வுடலதனை நோக்கில்,

இறையுநீ ருபாதாந காரணமன் றிரு
மாயை யினிலுண்டாகும், குறியிது
விங் காயின்மண்ணி லெனைப்பெரு
தவரிலையக் கொள்கை நீரு, நிறையுமதி
யிலரேநீர் நில்லுமென விருவரையு
நீத்துப் போனான். 42

அரிவையர்க டமக்கிலக் கணங்
கூறு நூலதனி லதனை யெல்லாம், உரி
மையதா வுடையவளா மினியமனை
தொடர்ந்தேகி யுருகி நின்று, பரிவி
னுட னடிகள்பணிந் தரற்றியே பதை
பதைத்துப் பனிகண் பாயத், தரியெ
னுமை விடுத்துலக மதனிலொரு கண
மேனுஞ் சாவே னென்றாள். 43

நின்னுடைய, நாயகனை நினதுள்
ளே யுறநோக்கி நிற்க மாட்டா, துன்
னுடைய நாயகனென் றென்னையே
கருதிநீ யுழல்வ தென்னே, மின்னனைய
விடையாய்கே ளனைவருக்கு நாயக
னோர் மேலா மீசன், அன்னவனை யே
தேடிப் போகின்றே னெனவரசற் கரி
வை சாற்றும். 44

ஞானமா னதுபொதுவே, நூல
தனிற் றுறவதற்கு நவில்வ தில்லாள்,
ஆனமா திணையலவோ விடுகவென
வறையும்பதியானவுன்னை ஈனமா விடு
கவென வறையுமதோ துறவறமிங்
கெனக்கென் சொல்லும், ஆனதா
லுமை யொழிந்து கதியிலையே யென
வெணியா னடுத்தே னென்றாள். 45

ஆகமத்தின் விதிதவரு தறைந்
தனை நீ விவேகியே யாரா யானும்,
தேகமுதற்,பிரபஞ்ச மதனினைசைவிடுத்
துஙகஞ் செல்லா நின்றேன், நாகமுலை
யாயெனுரை தடுத்த லுன்றன் விரத
மல நாடு தன்னில், போகுதியென்
றவளைவிடுத் தேதிலரைப் போலகன்
று போகா நின்றான். 46

விரிவாய,ஞானமதை யுணர்ந்தாலு
மடந்தைபதி விலங்க நிற்றல்,அரிதாய
தகைமையினு லேங்கியே பதைபதைத்
தி மவனை நோக்கித், தரியாது கதறி
யே வினைதனையே நொந்துதான்
றளர்ந்துநின்று, தெரியாது மறைந்த

விடங், தனின்மிகவு முருகியே தேம்பி, வீழ்ந்து. 47

வேந்தனே, யுனைவிடுத்து முலக மதி லிருக்கவோ விதிந்தா னீசன் றீர்ந் ததோ வுமக்கெனக்கும் வினை தானு மின்றளவிற் சேர்ந்து நிற்கும், போந்த வுமை யெக்காலங் காண்பேனு னினி யெனவே புலம்பி மா தும், சார்ந்தனள் பின் றிரும்பியே நகரதனின் மா துலன் றன் சார்பு தன்னில். 48

அரசனந்த நகர்விடுத்துத் தேசநா டுகளுமகன் றடவி சென்றே, இரவுபக லகநிலையே நிலையாக விருந்தவர்க ளிடமே சேர்ந்து, பரகுருவினுபதேசத், தரியபொருள் வினவியவர் பகரக் கேட்டுத், திரமநமா யொருவராற் கலங் காத ஞாநியாய்த் தீரனுகி. 49

நகர்தனி லேகிப் பிச்சை நண்ணி யே மனைக டோறும், அகமகிழ்ந் தங் கை யேற்றே யவ்விடத் தருந்தி, யாங் கே,செகமுளோர் பேயென் றெண்ணிச் சிரித்திட நாணமின்றி இகபரத் திச்

சை யற்றே யேகனா யுலாவ லுற்
றான். 50

பொருந்திவா ழிடமொன் றாகிற்
பொருந்திடும் பற்றென் றெண்ணி,
இருந்தில னோரி டத்து மெங்கெங்கு
மொருவ னாகித், திருந்திய சமாதி விட்
டுத் திரும்பிடா துறைக்க வுன்னி,
இருந்திருந் திடங்களெங்கு மேகமே
நோக்கி நின்றான். 51

தோன்றிடு முலக மெங்கே
தோன்றிடு மென்ன நோக்கித், தோன்
றிடு நினைவி லென்றே தோன்றிய
நினைவு தானும், தோன்றிடு மிடத்
தைப் பார்த்துத் தோன்றிடுஞ் சொரூ
பத் தென்றே, தோன்றிடும் பொருள்க
ளெல்லாஞ் சொரூபமே யென்று கண்
டான் 52

**தோன்றிடும் பொருள்க ளுண்டாய்த்
தோன்றியே யின்ப மாகித், தோன்றிடு
மதனா லந்தச் சொரூபமே யென்று கண்டு,
தோன்றிடுஞ் சொரூபந் தன்னிற் றோன்று**

மிதசத்தேயென்று, தோன்றிடுஞ் சொரு பந் தானுய்த் துளக்கமற் றிருந்தான் வேந்தன். 53

கடிநகர் தோறுஞ் சென்றுங் காநகந் தோறுஞ் சென்றும், படிவல மாக வந்தும் பார்வைமா ருட்ட மின்றி, மடிவிலா மநத்த ஞகி மாசிலா நிலைமை பெற்று, முடியுடை வேந்தர் வேந்தன் முத்தியே வடிவ மானுன். 54

முத்தியே வடிவ மான முடியுடை வேந்தர் வேந்தன், எத்திசை தனக்கும் ராஜ னெமைவிட வேறில்லென்று சத்திய மாக வெண்ணித் தன்னிட மதனிற் றன் னேச், சுத்தி செய் தனைத்து மாகிச் சுயஞ் சோதி யாகி நின்ருன். 55

தன்னையே யன்றி யொன்றுந் தானு தியாவி டத்தின், மின்னையே யொத்த

வைய மித்தைகற் பிதம தென்றும், பொன்னேயே யன்றி வேறு பூடண மிலது போல, என்னேயே யன்றி யொன்று மில் லெனத் தேர்ந்தான் வேந்தன். 56

உலகினே வேற தாக வுணர்ந்திடிற் பந்தமாகும், உலகினேத் தானே யாக வுணர்ந்திடின் முத்தியாகும், இலகிடத் தோன்ற லெல்லா மென்னினே வேயென் றெண்ணி, இலகிடக் கண்டு வேறற் றிருந் தன னிளமை வேந்தன். 57

ஏகசக் கரம தாக விருந்தர சாள் வோன் செல்வப், போகமுந் திரண மாமப் போ தநாட்டரசி யற்கை, யூகபுந் தியிஞு லாசா னுபதேசத் தாள வந்தச், சோக மற் றிடுநா டெய்தித் தொழிலெலா முடித் தான் மன்னன். 58

பந்தம்வீ டென்று மில்லேப் பரம் பொருளொன் றேயென்றும், தந்தஞ்சங் கற்பத்தாலே சாலமோ கிப்பர்தீயோர்,

அந்தமா திகளுமில்லா வரும்பொரு ளுமேயென்று, சந்தத நோக்கி யந்தத் தற்பரந் தானே யானுன். 59

குறைவிலா நிறைவ தாகிக் குளிர்ந் திளப் பாறி வேந்தன், இறையள வேனுந் துன்ப மின்றியே யின்ப மாகி, உறைவிட மின்ன தென்ன வோரிட மின்றி யெங்கும், நிறைவதே யிடமாய் நின்ரு னிகரின்மா ராஜன் ருனே. 60

எங்குமாய் நிறைந்து நின்ற வேக ராச்சியம தாள்வோன், தங்குத லின்றி யெங்குந் தானெனக் கண்ட துயோன், இங்குறைந் தகன்ற பாண்டத் தியல் பினெஞ் சருவம் பற்றி, அங்குரு வகற் றி நின்ரு ஞநந்தியாகி வேந்தன். 61

சீவன்முத் தர்கள்பா னிற்குஞ் செப்பிய மநத்த ருபம், மேவரும் பரம முத்தி மேவிடி ஞச மாகும், தாவரு நிலைமை நன்ருய் சற்குரு வருளாற் பெற்றுக், கேவல மாகி நின்ருன் கேடிலா ஞாந வேந்தன். 62

இத்தகை ஞானம் பெற்றே யெழின்
முனி யாகி யெங்கும், சித்தனுய்த் திரித
றன்னைச் செப்புமுன் னமைச்சர்
தம்முள், வித்தக ஞெருவன் கேட்டு
வினவிட வேண்டுமென்றே, கத்தனு
மரசைத் தேடிக் கண்டடி பணிந்து
நின்ருன். 63

பூவணே யாகி வானம் பொருந்து
மேற் கட்டி யாகித், தீவம தாகி யிந்து
செங்கதிர் வீசுங் காற்று, மேவுசா மரம
தாகி விடுதலை மணே வி யாகிக், கேவல
மின்ப மாகிக் கிளர்ச்சியாய் நின்ருன்
வேந்தன். 64

ரதமுதற் சேனே சூழ ரத்நசிங் காச
நத்தில், விதவலங் காரத் தோடு
வீற்றிருந் தமரும் வேந்தன், உதவுகோ
வணனுய்மேனி யுருத்தெரி யாத நீருய்,
முதன் முடி விரித்து நின்ருன் முனிவனு
யொருவ னுகி. 65

கரிரத மிவர்த லின்றிக் கானடை
யாகி யெங்கும், உரியதோர் மணேயூ

ணின்றி யூரெங்கு முண்டா ஞகி,
அரியரா சாங்கக் கோல மகற்றியே
தவாங்க மாகித், திரியுமவ் வரசை
நோக்கிச் செப்பின னமைச்சன்
ருனே. 66

அவனியி னினக்கு மேலோ ரரசனு
மில்லை யிந்தத், தவவடி வாகி யெங்
குஞ் சரித்திடலெற்றி னுக்கோ, நவ
மதா யுடலி தோடே நண்ணுவ தெனே
யீ தன்றி, இவணெனக் கருள வேண்டு
மெனக்கறி வோங்கு மாறே. 67

பதத்தினை வேண்டின் முன்னம்
பற்றி நின் றில்ல றத்தைப், பதப்பட
நிறுத்தி யேகல் பண்பதா மேலா முத்
திப், பதத்தை வேண் டிடிலோ ஞானப்
பார்வையிற் கூடு நீயெப், பதத்தினை
வேண்டி யிந்தப் பரதேசி யான தென்
ருன். 68

அமைவுடை யமைச்சின் மிக்கோ
யடைவுடன் வினவிக் கேட்டாய்,
இமையள வேனுஞ் சித்த மிதுவது

வெனவோ டாது சமைவுடன் கேணீ
சொன்ன சங்கைக் குத்தரங்கணன்
ருய், நமைவிடவேறுேர் வேந்து நாட்
டிலே யென்ப தொக்கும். 69

பதமதை வேண்டி னில்லேப் பதப்
பட நிறுத்தி யேகல், இதமென்ற
லொக்கு முத்தி யெய்துதன் ஞானப்
பார்வை, விதமதிற் றேன்று மென்ருய்
விருப்பமாய்க் குடும்ப பாரத், திதமதா
யமுந்து வோருக் கெங்ஙனம் பார்வை
தோன்றும். 70

மநமிரு பொருளேப் பற்ற மாட்டா
தட்டாவ தாந, இனமவை புறநோக்
கான வேதிஞற் கூடும் வீடு, கனவுண்
ஞேக் காகு மில்லங் கருதிய புறநோக்
காகும், அநகவிவ் வூகந் தோன்ற
வறைகுவ நாமே கேளாய். 71

தென்றிசை நடப்போர் கங்கை
சென்றுதோய்ந் திடுவ ரோதான்,
அன்றியு மவனி வாழ்க்கைக் கமைச்
சர்க ளுடனே காந்தம், ஒன்றியே

யூகஞ் செய்வா ருலகவேங் தாயினோர்
கள், நின் றிதை நோக்கா யில்லி னிற்ப
வர் முத்தி சேரார். 72

பாசந்தான் பகைய தாகப் பார்வை
பெற் றிடிற்பா சத்தில், பாசந்தான்
வைத்துப் பின்னும் பற்றவுங் கூடு
மோதான், பாசந்தான் பகைய தென்
றே பகருநூன் மட்டே கற்றோர், பாசந்
தான் விடவு மாட்டார் பரமெலா மென
வாய்ப் போக்கும். 73

அந்தமா தியுமி லாவீ டடைந்து
டற் பிறப்பறுக்கச், சுந்தர ஞானம் போ
துங் துறவற மேதுக் கென்றே, மந்ததி
காரியோரை மதித்துநூ லுரைக்குஞ்
செய்தி, அந்தம தான பேருக் கத்தகை
விளம்பா தென்றும். 74

தோன்று கின்ற பொருளியல்புந்
தோற்று விக்கும் பொருளியல்பும்,
தோன்ற வுனக்கி யாமுரைக்கச் சோக
மறவே கேட்டிடுவாய், தோன்று பொ
ருள்க ளநித்த முமாய்த் தூய்மை யின்

றித் துக்கமுமாய்த், தோன்றுந் தோற்
று விக்கும்பொருள் சுகமாய்ச் சுத்த
நித்தமுமாம். 75

பால ஞன பருவம்போம் பன்னு
குமாரப் பருவம்போம், கோல மான
தருணம் போங் கோலே யூன்றிக் குனிந்
தெழுந்து, காலன் மாய்க்க வனேவர்
களுங் கல்லென் றழுது பேர்மாற்றி,
ஏலப் பிணமென் றொரு பெயரிட் டிடு
காட் டிடுத லொருதலேயே. 76

கருவி னின்று மழிந்துபோங்
கண்ட குழந்தை யினுங்குமரப், பரு
வந் தனிலும் போந்தருணப் பருவந்
தனிலு மழிந்துபோம், உருவ நடுங்கு
மூப்பதினு மொடுங்கு மெந்தக் காலேயி
னும், ஒருவி யழித லியல்பாகு முலகத்
துடலின் வாழ்க்கையுமே. 77

பஞ்ச பூத மழிந்துபோம் பாநுத்
திங்க ளுடுக்கள்போம், வஞ்ச வசுரர்
மடிந்திடுவர் மாகர் பதம்போம் வல்ல
ரக்கர், துஞ்சு வார்கள், போகிபதந்

துஞ்சும் பிரமன் பதந்தானும், துஞ்சுந்
திருமால் பதந் துஞ்சுந் துஞ்சா தொன்
றே பரமபதம். 78

தோலி ரத்த மெலும்பிறைச்சி சுக்
கில மேதை மச்சையொன்ருய்த், தூலி
கரித்த வுடம்பாகுந் தொட்ட வெவை
யுந், தன்வடிவாய்க், கோலி யடக்கிக்
கொளுமிதனைக் கூறு கூரு நோக்
கா து, போலி யுணர்வோர் மகிழ்வெய்
தும் புனித மென்றும் பரமபதம். 79

அரந்தை யதனை யொழுங்காக
வறையக் கேணீ யவனியெல்லாம்,
பரந்த சிருட்டி திதியொடுக்கம் பண்
பாய் நிகழுஞ் சிருட்டிதனில், பொருந்து
பெரிய துன்பைந்து போய்மாண்டுறில
தெண்ம டங்கே, இருந்த திதியு
மிரண்டாகு மிளமை யென்று மூப்
பென்றும். 80

விருத்த பருவ மிகத்துன்பம்
விளங்கு மிளமை யிரண்டவையின்,
வருத்து பிணியின் மிகத்துன்பம் வள

மை யிளமை மூன்றுகும், கருத்த தறி
யாக் குழந்தை யென்றுங் குமார மென்
றும் காளை யென்றும், அருத்த மறியா
ததிற்றுன்ப மடையும் பாலப் பரு
வத்தில். 81

தந்தை தாய ராசிரியர் தாங்கண்
முனித றனக்கஞ்சிச், சிந்தை கலங்குங்
கௌமாரஞ் சிறந்த காளைப் பருவத்
தின், முந்து பசிநோய் காமநோய்
முடுகித் தணிக்கப் பொருடேட, இந்தப்
புவநத் திரவுபக லிடையருத தொழிற்
றுன்பம். 82

பொருளுண் டாகிற் காப்பதனுற்
பொருந்துந் துன்ப மரசாகின், ஒருதம்
மிகுத்த வரசரா லுதவுந் துன்ப மொரு
குடைக்கீழ், நிருப ஞகி னேய்மரண
நேரு மென்னும் பயத்தாலும், வருவ
தெனையோ மறுமையினி லென்றும்
வாடித் துன்புறுமே. 83

மாகர்க் கசுரர் பகையுள து மகிழ்ச்சி
வாட்ட மிகவுமுள, தாகத் தகலா

நோயுமுள தனங்க ளுளது நசை யுளது, போகத் தழுந்தன் மிகவுளது பொன்ற லுளது கற்பத்தே, சோகத் திறங்க ளிவையுடைய துறக்கத் தென்னை சுகமுளதே. 84

தேவர் மனிதர் துன்பத்தின் றிறங் களிவ்வா ருகியிடில், ஆவ கீழா மிருக முத லசர மீரு மைவகையில், ஓவ லில் லாத் துன்புக்கோ ருவமை யில்லை நிர யத்தில், நோவதுன்பஞ் சொல்வதென்னை நோயே பவத்திற் சுகம்வீடே. 85

இந்த விழிவை யுடைய விந்த மாயை யசத்தே, அந்த வுயர்வை யுடைய வந்தப் பிரமஞ் சத்தே, தந்த மநதிற் றேர்ந்தோர் தள்ளி யெஃதை நிற்பர், உந்தன் மநதி னன்ரு யூகித் தமைச்ச பாராய். 86

பொய்யென் றிதனை யறிந்தோர் பொருந்தி நிற்ப துளதோ, மெய்யென் றதனை யறிந்தோர் மேவா திருப்ப துளதோ, ஐய முளதோ விதனி

லமைச்ச பாராய் நன்ருய், உய்ய
வறிவி லாதோ ருழல்வர் நீக்க மாட்
டார். 87

பொய்யை மெய்யென் றறிந்து
போத மின்மை யாலே, மெய்யைப்
பொய்யென் றெண்ணி மெலிந்தே
யுழல்வ ருலகர், பொய்யைப் பொய்
யென் றறிந்து போத குருவி னருளின்,
மெய் யைமெய் யென்றறிந்தே மெலிவு
தீர்வ ருயர்ந்தோர். 88

துன்பந் தோன் றி லெவருந் துறந்
தேகராய்த் தனித்தே, இன்பந் தேட
லியற்கை யின்ப மென்றே தோன் றில்,
அன்பதாக நீங்கா ரவர்கட் கெங்ஙன்
கூடும், நன்பரம ஞாந நாட்ட மமைச்ச
சொல்லாய். 89

இழிவை யுணர்ந்தா லுயர்வை
யெவருந் தேடி நோக்கும், இழிவை
யுணரா ருயர்வை யெய்த நோக்கா
ரென்றும், இழிவை யிழிவென் றுணர
வெந்தக் காலம் வாய்க்கும், இழிவை

யுடையோர்க் கமைச்ச விதனை யூகித் துணராய். 90

பேத வாதி களைப்போற் பிரபஞ் சம்வே றெனவே, ஈத கன்ற தலவே யெமையன்றி யதில் லென்றே, போத விழியிற் றுறந்த புனிதத் துறவே கண்டாய், சீத மதிபோற் குளிர்ந்து செநந வெப்பந் தீரும். 91

இருந்த விடத்தி லிருந்தே யெய்த லாமென் றுரைக்கில், திருந்து நிமல மநத்தோர் தீர ரெனினு மொழிந்தே, பொருந்தி யேகாந் தத்திற் போத மடக்க வேண்டும், வருந்து மநத் தோர்க் கென்னை வாய்க்கு மமைச்ச சொல்லாய். 92

முன்மே யனைத்து முடித்து முழுது முணர்ந்தோ ரில்லின், இனமே சென்று நின்று மேக நீங்கா ரென்னில், திநமே

யகமாய் நிற்போர் செகத்தி னியல்பை யுணரார், கனமாம் யாழ்ப்பா ணத்தின் கப்ப லோட்டம் போல. 93

ஒருத்த னேருருள னே யொருவேங் தாக்கின் முன்னம், இருக்கு மிடத்தை நீக்கி யேக ராச தானி, இருக்கு மன்றி முன் ன ணிருக்கு மோதான் சொல்லாய், திருக்கு ஞான முடையோர் செகத்தை மெய்யென் றுழலார். 94

மனையினின் றுலும் பொருளுயிர்ச் சார்வின் வருத்தநங் கெடுதலின் மகிழ்ச்சி, இனிமையில் வாட்டம் விடயவின் பதனி லெட்டுணை யாயினு மாசை, பிணையதிற் றமது பிரவிர்த்தி தானும் பேசுமிந் நான்குமில் லெனினும், தனை யுணர் வதற்குச் சாதகஞ் செயுங்காற் றள்ளியின் னிற்றலே தகுதி. 95

தீதுறு மனையின் பிணையிகழ்ந் தந் தச் செம்பொரு ளின்பமே வேண்டிச், சாதக மதனிற் றொடங்குதால் விடயங்

தடைய தாஞ் சாத்திய மான, போதினி
லவையுந் தோன்றிடா தந்தப் பொரு
விலா நந்தமே லிடவே, ஆதலிற் றுற
வின் ஞாநமஞ் ஞாந மாகுமென் றறை
குவர் பெரியோர். 96

இல்லற மதனி லுறைந்துளோரி
டத்தி லிருப்பினு ஞாநங்கீ ழிரும்பில்,
புல்லிய மாரத் திநமென விளங்கும்
போக்கியில் லிணைத்துற வென்னும்,
நல்லற மடைந்தோ ரிடத்துறை ஞாந
நற்றங்க மிசையிரத் திநம்போல், எல்
லையி லொளியாய் விளங்கிடு மாயி
னில்சிறப் பன்றுஞா நிகட்கே. 97

முனமனே வர்களு முறைவது
மில்ல முத்தியை யுணர்ந்தறி ஞர்க
ளும், பினமதினின்ற படியினுற் சங்
கை பேசுவர் துறவுடை யோரை, இன
மதை விடுத்தில் லறமது வெய்த விலே
யென வியம்புவ துண்டோ, மநமதி
னிதனை யூகிநீ யமைச்ச மகிமையன்
றில்ல ஞா நிகட்கே. 98

ஆடிய சகல மடங்குகே வலமு மகற்றியே யொளிப்படை கொண்டு, மூடிய விருளை முழுதையும் வீசி முடி வில்வீ டதனையே யுணர்ந்தோர், நீடிய ஞால மிசையினிற் பால னிசமரு ளுடையன்பேய் பிடித்தோன், கூடிய குணத்தி னூரிற்போய்க் குடியின் கூலியா ளினினியல் படைவார். 99

வினைகளோ ரிரண்டுஞ் சமமதாய் ஞாந மேலிடு காலையி னிந்த, மனையின் பங் கான்ற சோற்றிற்கண் டுவர்த்து மாற்றியே கைவிட வருமேல், தனையுள படியே யநுபவ மதனிற் ருனுணர்ந் தா நந்த மடைந்தோர், பினையுமவ் விடயம் பூண்பர்க ளெனவே பேசுதல் வழங்கு மோ சொல்லாய். 100

விடயவின் பதனி னசையுளோர் தமக்கும் விரிவதாம் பேரின்பச் சுவை யின், அடைவினைச் செவியிற் கேட்ட வக்கணமே யவற்றினை யகற்றிட வரு மேல், இடைமுத லீறின் ஞாநவாநந்த

மெய்தினோர் களும் பினு மிந்தக் கடை
மனை வாழ்வை நினைவர்க ளென்றுற்
கண்டனர் நகையரோ சொல்லாய். 101

பற்றிலை யாயி னவையினி லிருப்
பேன் பழையவூழ் வினையெனி லாசை,
சற்றெனு முதிப்பித் தல்லவோ வூட்
டுஞ் சகவின்பி லிறையெனு மிச்சை,
முற்றுணர் ஞானத் தோர்கள்பூண் பர்
களோ முடிவிலா நந்தமே பருகி, நிற்ற
லே மீட்டும் விழிப்பினுங் கான னீரிற்
கண் டுண்முக மடைவார். 102

பவமதை யினிமை யெனவெணி
விடயம் பற்றிநின் றுழன்றவர் தாமே,
பவமதை யினிமை யலவெணி விடயப்
பற்றறுத் தருட்குரு வடைந்து, பவ
மதையறுக்கு நெறியுணர்ந் தருளிற்
பரவின்ப மடைந்தவர் தாமும்,பவமதை
யினிமையென வெணி னலவோ பற்
றுவர் விடயவின் புரையாய். 103

கொடி முதல் வாடும் வேர்முழு
தினையுங் கோதறக் களைந்திடிற் களைந்
தும், படிமிசை கொடிபூ, காய்பழ
மோங்கல் பகரதிசய மஃதினைப்போல்,
அடிநடு வீறிற் பிரமந்தா னாகி யகப்
பற்றை யறுத்தவ ரிடத்தும், மடிவுறு
மனையில் விரும்பியே நெஞ்சம் வருத்
தன மாதலென் றறைவார். 104

ஆணவ மதனைத் தோய்ந்துட
லினை நா னாமெனத் தினவெரி வலை
யைப் பேணலைச் சுகமென் றுண்மகிழ்ந்
திடுவோன் பேரின்பத் தாசைய தாகிப்,
பூணவுஞ் ஞான மிலையதின், ஞானம்
பொருந்தியச் சொருபந்தா னாகி, ஏண
வா நந்தத் தழுந்துவோன், விடய
மெய்திடின் ஞானமே யிலையால். 105

கனவதனி லுணர்விலது காணுந்
தனுவாதிகளைக் கருதி யேநின், றுனு
மவரி னிதுகனவென் றுணர்ந்தவர்க
ணசையிலதினுலகு தன்னில் தனதுசய
வுருவதனை யநுபவத்திற் றுணுணர்ந்திச்

சகமதெல்லாம், மநமதனிற் சாலமென
வுணர்ந்தவரிவ் வுலகின்பின் மைய
னீங்கும். 106

கதிரவன்முன் னிருளிருக்கு நயந
முடை யொருவன்குழிக் கண்ணே
வீழும், அதிகவலிச் சூரனமர்க் களக்கு
வெருவுவன் கிருதநிறையக் காரம்,
இதமுளபா யசமுநிரம் பருந்தினன்
கூழ் தனிற்செய்வ னிச்சை யென்ருல்,
விதமிவைநான் கினுக்குங் குறை
யதின்ஞாநிக் கிழுக்காகும் விடயஞ்
சென்ருல். 107

இங்குறைந்த பாண்டமதன் வாத
ஊயில் வாதணக ளிருக்கு மென்றல்,
றுங்கவறி வுடையோர்கட் கின்றி
யமை யாததொழி ருெடங்கி நிற்றல்,
அங்கியைத்தம் பநம் வல்லார்க் கனல்
சுடா ததின்வினைக ளடுக்கா தென்றல்,

தங்கும்வினைக் கேதுவாம் விடயமதில்
விருப்பாதி சாரா தென்றல். 108

உணர்வுடைய ஞாநியெவை புரிந்
திடினு மிழிவிலிழி வுரைத்த தாகின்,
இணையிலிரு தீயனென்பர் யூகமில
வதனுன்மற் றெவைகள் செய்தும்,
அணைவதிற்ருழ் வெனுமவனே தீயன்
மிக ஞாநமதற் காகுந் தாழ்வா, னனு
கினன்ருே ஞாநமொரு வனைஞாநி
யெனப்பெயரு நண்ணி நிற்றல். 109

கருவயிற்றை யுடையதுவுங் கன
வயிற்றை யுடையதுவுங் கருதிப்
பெண்ணின், உருவதனைக் குறிப்பதி
னேக்கிடிற்ருேன்று முளபடியே யுலகு
தன்னில், குருவையடைந் தவனருளிற்
சொரூபத்தை யநுபவமாக் குறித்து
ளோரும், இருவையத் திடம்பமாய்த்
தமைஞாநி யென்போரு மேதிற் ருேன்
றும். 110

அருச்சுநற்கு மிராமருக்கு மதிகார
மவைபார்த்தே யறைந்த நூலின்,
கருத்தறியாய் ஞாநமொன்றே பிரமா
ணஞ் சரிதையது கணக்கன் ருகும்,
விருத்தமறி வாசார முடையோனே
ஞாநி யில்லோன் விருத்தனுகும், திருத்
தமுட னமைச்சவிது துணிவென்றே
யுட்கொள்வாய் தீர ஞகி. 111

என்றங் கநேக மாய்விரித்தே
யிராசயோகி யுரைசெய்து, நின்று
வாக்குத் தனையடக்கி நிமிடத் தகற்றி
மநத்தினையும், ஒன்று மில்லா வெறும்
பாழா யொன்ருஞ் சமாதி தனையடைந்
தான், நின்றங் கமைச்ச னிதுகண்டிங்
நேர்மை புதிதென் றதிசயித்தான். 112

இந்த வுணர்வு நமக்கின்ன மெய்த
வில்லை நாமிங்கே, எந்த வுணர்வு
கொடுநிற்பே மென்ன வமைச்சன்

யூகித்து வந்த வழியே தான்றிரும்பி வளப்ப முடைய மாபுரிக்கே, பந்த முடையோா ருடனிருந்து பகர்ந்தா னரச னியற்கையெல்லாம். 113

கேட்ட பேர்கண் மிகவியந்து கிட்டாதென்று மிம்முநிபோல், தேட்ட முடனே யவரவர்க டேடி வந்து பணிந்திடவும், வாட்டமுடனே தாய்தந்தை மனையாள் பதத்தில் வீழ்ந்திடவும், நாட்ட மாறு பாடின்றி நகைசெய் திருந்தா னற்றவனே. 114

வந்த பேர்க ளுடன்வார்த்தை மலராதிருப்ப தவரறிந்து, பந்த முடையே நமக்கென்னை பகர்ந்தாற் றோன்று மெனத்திரும்பித், தந்த மிடத்திற் சென்றூர்க டவனுஞ் சிறிது நாட்கழித்துத், தொந்த மொன்று மில்லாத சுயமா முத்தி தானுறைன். 115

இந்தமா ராஜன் சென்ற விதிகாசந்
தனைப்ப டிப்போர், சிந்தனை யொன்று
மின்றித் தீரவே துறவ ராகி, அந்தமு
மாதி யில்லா வமலமே வடிவ மாவர்,
எந்தமை யருளி னுண்ட வெழிற்குரு
பரையே வாழி. 116

அரியது துறவற மல்ல தில்லையான்
மருவிய துறவற மொருவி மன்னனுய்
உருகெழு முடிகவித் துலக மாள்வது
பெருவிலை மணியினைப் பிண்டிக் கீதலே.

மஹா ராஜா துறவு-முற்றுப் பெற்றது.

பாயிர முள்படச் செய்யுள் 126.

சர்வஞ் சிங்மயம்.

கான்சாயும் வெள்ளி மலைக்கரசே!
நின்கழல் நம்பினேன்
ஊன்சாயும் சென்மம் ஒழித்திடுவாய்
கருவூ ரனுக்கா
மான்சாயச் செங்கைமழு வலஞ்சாய
வணைந்த கொன்றைத்
தேன்சாய நல்ல திருமேனி
சாய்த்த சிவக்கொழுந்தே.

உ

சற்குருப்யோ நம:

ஸ்ரீ சாந்தலிங்க சுவாமிகள் அருளிச் செய்த வைராக்கிய சதகம்

இது

கோவிலூர் மடாலயம் எட்டாவது

மஹாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தரஞானதேசிக சுவாமிகளின்

பாதசேகரர்களில் ஒருவரும்

சிக்கல் பொருள்வைத்தசேரி

கோ. ஆ. பொ. மடாலயத் தலைவரும்

ஆகிய

ஸ்ரீ சோம இராமலிங்கசுவாமிகள் அவர்களால்

அச்சியற்றி வெளியிடப்பட்டது.

வைராக்கிய சதகம்

வாழி நெஞ்சமே சென்றிடே னின்
றிதோர் வார்த்தையெற் குரைசெய்
வாய், கீழியாமியற் றுயர்தவத் திவ்
வுடல் கிடைத்ததன் ரேமற்றி, தூழி
காலமிங் கிருச்குமோ நீயுமோர்ங் துளே
யெனி னுளபோழ்தே, சூழுமேழ்பவங்
துடைத்தல்செய் யாயிதென் ரெழு
தரன் றுணைத்தாளே. 1

தாளே யேதர மறிகிலா தெமக்
கெளி தருசிவப் பிரகாசற், காளியாமெ
னத் திரிந்தவன் பணிபுரிங் தரியவீ
டடைகில்லாய், கேளே யோமனே
யாதிய வளற்றிலே கிடந்துழைத்
தனெநெஞ்சே, நாளே யோலையுங்
தூதரும் வரினிவர் துணைகொலோ
நவில்வாயே. 2

நவிலி னிம்மனே மக்களுக் கொரு
துணை நாமல திலேயென்றே, கவலே
யுற்றரன் ருண்மறங் தனையுனேக் கால
ளுர் கொடு போயிற், குவல யத்தடைங்

திவரைநா டொறும்புரந் திடுவையோ
குறிக்குங்காற், சவலை நெஞ்சமே
சிவனலா துயிர்க்குயிர் தானுமோர்
துணையாமே. 3

துணைய தாயெமைத் தொடர்தரு
தொடர்பரன் றிருவடிகழ றுணையல்லா,
துணைவு செய்தடு மிகலதஞ் ஞானமென்
றுள்ளவா றுணராய்மற், றிணையி
னெஞ்சமே பகையிவ ருறவிவ ரென
வினை வழியேவந், தணைவ சீவரை
யுனிமுனி வாதிய வடுத்தென்னைக்
கெடுத்தாயே. 4

கெடுவ தாம்பொருள் செல்வமே
டல்வகைக் கிலேசமற் றதுதன்னை,
விடுவ தேசுக மெனவுமோர்ந் திலை
முனம் விடுத்துளோர்க் குனைப்போலு,
நெடிய யூகம தில்லையோ சொல்லுதி
நெஞ்சமே யினிப்பற்றற், றடைது
மேலர னருளையே பொருளென வருஞ்
செல்வ மதுதானே. 5

தாணே சூழமண் ணுலகையாண் டழிபவர் தங்கள்வாழ் வினிதென்றே, நீங்ி னைத்தியோ நெஞ்சமே யெஞ்சுரு நிமலஞா நமதுற்றால், வானும் வையமும் வந்துதாள் வணங்குமெய் வாழ்வு காண் டலும்வீண் முற், போன நாட் கிரங் கவும்வரு மெனநலோர் புகன்ற தோர்ந் திலைகாணே. 6

காணி யீதெம திடமிது வெனமனைக் கருதிமன் ணுகின்றாய், நாணிலாய்மட நெஞ்சமே யுடலிது நமதிடமலவென்றாற், பேண வும்படு மேயிதற் கிடமதாம் பிருதிவி தனைநாகப், பூணி னுன் றிருச் சரணமே யுயிர்க்கெலாம் புகலிட மதுதேரே. 7

தேர்கி லாயிவண் புகழ்விழைந் தனையினித் தேகம்வே றடைந்தாயேற், சாரு மோவதி லிதிற்புக ழலதுநீ தானுணர்ந் திடுவாயோ, பேரி யாதி யா மார்கொன்முற் பவத்திகழ் பெறி னுமித் துணைநெஞ்சே, யோரினேரில்வி டுறுதலே புகழிக முறல்பிறப் பெனவுன்னே. 8

உன்னு கின்றனை யுனைமனோர் பெரியனென் றுணருமா செயவுன் பான், மன்னு மீசனே பந்தம்வீ டளிப்பவன் மற்றைய ரறிந்தென்று, மன்னவன்றிருப் பொன்னடி கரியதா வருந் தவஞ் செய்நெஞ்சே, பின்னை முன்னவனுலகறிந் திறைஞ்சுமா பெருமை செய்குவனேரே. 9

ஓரி னுள்ளமே பாரின்மா னுடர்முதலுளவறு பிறப்பூடுஞ், சேரு மின்பமொன் றில்லையென் பதுபிரத் தியக்கமா நீவல்லாய், போர்க ளாதிதுன்பிமையவ ரடைவதும் புகலநூ லுணர்ந்தாயே, நேரி லாவரன் கழலலான் மிகுசுக நிலைபிறி திலையன்றே. 10

அன்றெ னக்குநீ யொருதுணை பிறப்பிறப் பதிற்றுய ரமுங்கேடுந், தின்ற லொன்றலால் வியாதியாதிகளினுற் செறிதுய ரமுமோர்ந் தோர்ந், தென்று மேழ்பவக் கஞ்சிலை நெஞ்சமே யின்பவீ டெது வென்றே, நின்று நின்றமு திலைதொழு திலைசிவ நேசர்தாள் பூசித்தே. 11

பூசை செய்துதோத் திரஞ்சொலித்
தனைநினை புண்ணியர் பானண்ணற்,
காசை செய்திடு மம்பலக் கூத்தனை
யடைகிலை யடைந்தாரிற், பேசு கின்
றனை யறவரின் விளங்கினை பிறர்மனை
நயக்கின்றாய், சீசியிங்கிருந் தென்செய்
தாய் நெஞ்சமே செத்திலாய் செடு
வாயே. 12

வாயினூற்பல நூல்படித் துணர்ந்து
நல்வழிபிறர்க் குரைசெய்து, நீயு லோக
வா சாரமோ ரணுத்துணை யானுநீங்
கிலைநெஞ்சே தூய தாமிவண் பிறர்
கொளக் குங்குமஞ் சுமந்துசெல் கரமுன்
னிற், காய மானுடத் தின்றதற் கன்றி
யுட் களவுமின் மையினாலே. 13

நாலு வேதமு மொருசம நிலைசொல
நவைசெயீ ரவதைப்பாற், கோலு
மூவிரு சமயமா கியபடு குழியினூ டிழி
கின்றாய், வேலை யாவுனக் குடற்று
விதியுற வையுமதை விடுவிக்குங், கால
னூர்தொடர் பையுமினந் தொடருதி
போலுநீ கடைநெஞ்சே. 14

நெஞ்ச மேயுட லந்தமா தியை
விடார் நிற்கமற் றையர்க்கெல்லாம்,
வெஞ்ச மற்குதிப் பரிதிவைக் கொரு
மிரு கண்டுபுத் திரன் சான்ற, லஞ்ச
லிவ்வுடற் கிறுதியிப் பொழுதென வறி
யொணு மையினுளுங், தஞ்ச மென்
றரன் சரண்விடே லியாமுமச் சமன்
வலி தடுப்பாமே. 15

தடுத்து மேலுமிவ் வுருவமா யினும்
பெறல் சற்றல மறைநாகத், திடத்தின்
மாதவ ரிருவர்கங் கெனவடைங் திருத்
தல்சான் றரிதாகிக், கிடைத்த தேக
மும் விவேகமு மிருக்குஞான் றேகிரீ
சனை நெஞ்சே, யடுத்திலாய்பல கவலை
மாய்த் தோருணர் வாகிநின்
றகலாதே. 16

அகலு மிவ்வுடன் மினின்விரைங்
தெனின்விரைங் தரற்றெழீ தலதிங்கே,
சகலமுஞ்செய நினைகுத றனையினித்
தடப்புன லிதுவென்றே, பகலி னுல்
விரி கானலை நெஞ்சமே கருதிநெற் பயி

ராதி, யிகலி ஞற்செய நினைபவர் நினை
வையொத் திடுமென விடுவாயே. 17

வாய்மை யீதுணர்ந் திடுதிநன்
னெஞ்சமே வருகணத் தேதேனு, நீநி
னைந்திடே லவ்வள வுடலுற னிச்சயிப்
பரிதத்தாற், போய தோர்கணச் செய
லுனேல் பயனிலை புகனிகழ் கணத்தே
னுங், தீமை நன்மைநீ நினை வதென்
வினைவழிச் சிவன்றரு குதலாலே. 18

தருவ தீமையி னன்மையு முழடுத்
தனையுயர் கழைமேனின், றுரைக
ளாதிசெய் கூத்தரிற் பிறனைநச் சொரு
மக டவனேவல், புரித றன்னினைம்
பொறிகளாற் பற்றினும் புகனிரா
சையைநீயுற், றிரவினும்பக லினும்
விடே னெஞ்சமே யின்பவீ டெளி
தாமே. 19

ஆமு னிச்சையே மேலுமே லும்
பிறப் பளிக்கும்வித் தெனநெஞ்சே, நீம
றித்திடா சைக்கடல் சுவறுமே நினை

வெனுந் திரைமாயும், போமி றந்தெலா நினைவுமெப் பொழுதிலப் பொழுதுபூ ரணமாய, சோம சேகரத் தெந்தை பொற் கழலையுந் தொழலைய மிலை காமே. 20

காம ரற்கருச் சனைமுத லியகொடு நலஞ்செய்தே மவையின்றித், தீமை செய்துளே மெனவுமுன் னிலையொரு சிறிதசை வடைந்தாலும், யாமி யற்றப ராதமென் னினைவுமற் றசைகிலை பெனி நெஞ்சே, யேமமிக்குறச் செய்யுநன் கிறைகழற் கெனத்துணிந் திடுநீயே. 21

நீமெய்ஞ் ஞாநகன் னிட்டைசா ருதலரி தெனவுநெஞ் சகமேசற், றேய்வி லாது செய் தியாநமா திக ளெளி தெனவுமுன் ஞநின்றுய், சேய்க டம்மினத் தாய்கொல்சும் மாவிருக் குதல்செயற் கரிதாகிப், போயுழைப் புனக் கெளியதா யிருந்தவிப் புதுமை யென் புகனின்றே. 22

நின்றுரு தலை குதல்விருப் புனக்
கதை நீத்திருக் குதனெஞ்சே, யென்ற
னக்குநல் விருப்புவா ளாவிவ ணிருத்
தறி துயர்விடு, சென்று காண்குவ
னெனநினை ந் தலைதியோ சிவன்றிரி சய
மன்று, லொன்று நீயுஞ திருப்பதே
யதைத்தொட ருபாயமென் றறிகண்
டாய். 23

கண்ட வைம்புலக் காட்சிபோய்க்
காட்சியாற் கலந்தவா தனையாவும்,
விண்டு முடமற் றலையிலாக் கடலென
விளங்கினை யெனினெஞ்சே, யுண்டு
கொண்ணமக் கொருதுய ராங்குவி
டுளங்கையிற் கனியேயாம், பண்டை
மேவிய பயமெலா மறுங்குரு பதத்தி
லும் புகலாமே. 24

புகல ரும்பரப் பிரமமாங் கடறனிற்
புணர்பரைத் திரையீசன், சகமொ
டாருயி ரெனு நுரை யாதிக டந்துமாற்
றிடுமென்றே, பகரு நான்மறை யெனி
னதி லெதை யெதைப் பற்றுவாம் விடு
கிற்பாஞ்,சுகசொரூபமே யனைத்துமென்
றகற்றுதி துவிதபா வனைநெஞ்சே. 25

நெஞ்ச மேயினிப் பாவஞ தீதமாய்
நின்றிடின் றெனினிற்பா, யெஞ்சு ருத
கல் புரணபா வனையையோர்ந் திலே
யெனி னுலகெல்லா, மஞ்ச நக்களன்
மேனியென் ரோர்ந்திலே யெனினருள்
சுரந்தெம்பால், வஞ்ச மற்றிடும் படிக்
கிவ ணடைந்ததோர் வடிவையோர்ந்
துய்வாயே. 26

உய்து நெஞ்சமே வாக்கினை மௌன
மாக் கிலேயெனி னுளதேசொன், மெய்
தருஞ்சொலும் பொய்நயம் பயக்கிலா
விடத்தின துடைத்தேனும், பொய்த
ருஞ்சொலி யான்செய்தேன் பிறர்செய்
தா ரெனினவை போனுலு, மெய்தருஞ்
சிவ மன்றிதென் றென்றைநீ யிசைத்
தல் பொய் யெனத்தேரே. 27

தேரி னிவ்வுடல் சமாதியி லசை
வறச் சித்திர தீபம்போற், சார வைத்
திடஃ தில்லேயேற் குருபரன் றனதரும்
பணிமேற்கொண், ணேரு மூழ்வழி
தொழில்பிறி தடையினு நெஞ்சமே

யுயிர்க்கெல்லாம், பேரி தஞ்செய்வித் திடுமுடை கெழுமலப் பிணக்கிதஞ் செய்யேலே. 28

செய்யு நந்தொழி லுந்தொழி லியா முமச் சிவனது வடிவென்றே, யைய மற்றுண ராதியா னெனுஞ்செருக் கடைந்துநா டொறுநெஞ்சே, நைவ தென்னைநீ பஞ்சகோ சங்களு நாமல வெனுவுண்மை, கையிலாமல கம் மென வுணக்கியான் கழறியுந் தெளி யாயே. 29

தெளிவு யிர்க்கரன் விளக்குதன் மயக்கவன் றிரோபவிக் குதறேகம், விளிவை யுற்றல்சங் காரமிங் கிதாகித மேவுத றிதிதோற்ற, முளசி ருட்டியே லம்பைநோ தலினுன்னை யும்பிற ரையு நாடித், தளர்வ தும்மகிழ் வதுமடைந் துள்ளமே சம்புவை மறந்தாயே. 30

மறைத்த லுந்நினைத் தலுஞ்செயு மாணவ மாயைநின் றவைதம்மைத்,

துறத்த லேயிராப் பகலகல் விடெனச்
சொல்வரத் துறவெய்தக், குறித்தி டிற்
பர பத்திஞா நத்திஞற் கூடுமற் றவை
நெஞ்சே, நிறத்த பத்திநஞ் செயலறி
ஞமறி னின்றமற் ஞென்ருமே. 31

ஒன்று நஞ்செய லில்லைநெஞ் சேயி
வஞ்ஞோர்மய லதஞலே, சென்று சென்று
வெம் பவக்கடன் மூழ்கினஞ் செறிமய
லேதென்ன, நன்று நீவிஞ யிருவினை
வினையையு நான்செய்தே னெனுமாந,
மென்ற றிந்திட தொன்றையு மாற்
றினை யெனினுனக் கிணையாரே. 32

இணையின் ஞாநபூ ரணன்முழு
துணர்ந்தமைத் திட்டவா றலதிங்கே,
யணைவுருதொரு தீதெமக் கவன்றறி ஞர்
தடுப் பவர் நெஞ்சே, பணைகொ டாவர
மாநமின் மையினுருப் பற்றிநின் றில
கொல்லோ,வுணைவு ருதுடற் காவல்
கை விடுதியூ முள்ளவா விடா
தென்றே. 33

என்றும் வீடடைந் தவரிறு மாக்க
யானிறப்பைவிட் டகலாம, னின்று
தான்றலை சாய்க்கவோ நெஞ்சமே
நினைத்துணை யாக்கொண்டு, நன்று
நீயிதற் கென்செய்கேன் சாவனே நா
னென விலையானு, லொன்று செய்மலக்
குடிலிதி லவாவைநீக் குமாபதி தரும்
வீடே. 34

வீடு கூட்டுவான் குறித்ததி னிமித்
தமா விமலனீ தலினம்பாற், கூடு
மாயையை யெனதியா னெனவெணிக்
கொள்வதென் பயமாசை, நாடு போழ்
திவை சுழுத்தியிற் புரந்த வனெவனவ
னநவாதி, யூடு மூழ்வழி புரப்பனென்
றுள்ளமே யுடல்கை விட்டிருப்
பாயே. 35

இருப்பை நாடொறு நெஞ்சமே
சுகாசுக மெதுவரு மதுவேயாய்ப்,
பொருப்பு வில்லிதாள் விருப்பமெவ்
வினையினைப் புசிக்குஞான் றடைவா
யோ, கருப்பை யுற்றுதித் தறற்குமி

ழியினழி காயமீ துளபோழ்தே, குருப்பி ரான்றிருக் கழற்குமெய் யன்புநீ கொள் ளறெள் ளிமையாமே. 36

ஆமை யாருறுப் பைந்தையு மோர் மெயு ளடக்கலிற் புலனைந்தும், தீமை சேர்விட யங்களிற் செலாதமைத் துள் ளமே சிவைபாக, சோமசேகரன் சரண மே சரணெனத் தொழுதுநின் றமுதன் ஞே, ஞம நாவினுற் செபித்திலை யவத் திலே நாளெலாங் கழித் தாயே. 37

தாயு மாகியென் றந்தையாய் வந் துதா டருசிவப் பிரகாசன், றூய பொன் னருள் வேண்டிலை யீண்டுநின் றுணி விருந் தமையென்ஞே, காய மாயமென் றறிந்துமா தர்கடரு கலவிவேண் டினை பென்ருற், றீயை நீமிக நெஞ்சமே யிதற்கியான் செய்வதொன் றறி யேனே. 38

ஏனை நூல்பல வோதினை யோத வற்றிறையரு ளடையாதார்க், கூன

வெம்பவ மொழிப்பதற் குள்ளமே யுபா
யம்வே றிலையாறு, லாணை யிருரி
போர்த்தவென் றம்பிரா னருள்விரைந்
தடையாதே,தானி நாண்மி னூர்போகநீ
வியந்தது தப்பலாற் சதுரன்றே. 39

சதுர்ம றைப்பொரு ளாகிய வொரு
சிவ சங்கரற் றொழுதன்பாய், விதிர்வி
திர்த்துமெய் பொடித்திலை நடித்திலை
விரைந்து சென் றவனுடும், பொதுவை
யுற்றிலை நிற்றிலை மாதர்பாற் போகுத
றவிர்ந்தாவா, வெதுப டக்கட வாய்மட
நெஞ்சமே யினியுட லகன்றுலே. 40

ஆல நீழலி லன்றொரு நால்வருக்
கருநெறி யுரைத்தானைக், கால கால
னைச் சிவப்பிர காசவென் கண்மணி
தனை யுன்று, தேலவார்குழ லார்மயல்
கொண்டுநீ யிங்குழ லுவவெல்லாஞ்,
சால வேபிழை யாகுநெஞ் சேசொனேன்
றவறிலை யென்மேலே. 41

என்னை கண்டுநீ மாதரார் வடிவமீ
திச்சைவைத் துழல்கின்றுய், பொன்னை

யுந்துகி லேயும்பிரித் திடின்வெறும் புழு
மலக் கூடல்லாற், பின்னை யுண்டு
கொல் கண்டுநீ மயங்குதல் பிராந்திசங்
கரன்பாதந், தன்னை நாடுதி நெஞ்சமே
பரசுகோ ததியுறப் பெறலாமே. 42

பெறுவ தென்னைகொல் சுக்கிலங்
கலித்தலாற் பெருந்தவ வலிகுன்று,
முறுவ தவ்வள வோபிணை நீவிரும்
புடற்குமா நிடமதுண்டா, லறிவி யாமறி
யாமைதோய்ந் துடற்றின வதைச்சுக
மெனுநின்ருய், செறிது நெஞ்சமே
நமதுசிற் சுகமினிச் சிவனையா தரிப்
பாயே. 43

ஆத ரித்தனை குளகிரு தாதிய வடி
சிலைக் கூழ்காடி, யேது பெற்றிடி னும்
புசித் தாற்பசி யேகலுஞ் சமித்தற்ருற்,
பேத மற்றெலா மலமதா தலுஞ்சரி
யென்றிடிற் பினைநெஞ்சே, நீத ரித்
திலா தவைவிழைந் துழல்வதென்
னிமலனை நினையாதே. 44

நினைப்பி னுங்குறி காட்டிடுங்
கோசநா விவற்றுணே ரிழையாரை,

யினிப்பை நல்குமுக் கனிமுத லியவுண
விணயெனி னிவைபோலு, முனைப்பல்
வாதைசெய் பகைபிறி திலையுணர்ந்
துள்ளமே யொழித்தாயேற், பினைப்ப
ராபரன் றிருவடி நீழலியாம் பெறற்
கிடை யூறின்றே. 45

இன்று சூழ்தரு வநிதைய ராதிபல்
போகமு மித்தேகத், தொன்று நோயெ
னிற் றோடமாய் நீங்குமாங் குயிர்பெய
ரினுநீற்றை நன்றெ ணுவணிங் துற
வின ரிறைபெயர்நவிலுவ ரெனினெஞ்
சே, பொன்று நாட்டுணை யாகநீ ருதிய
போற்றவை போற்றேலே. 46

போற்றி நீறணிங் துருத்திர சாத
நம் பூண்டிடைந் தெழுத்துள்ளே,
சாற்று நீகுருவாதிமூ வுருவையுந்
தாழ்ந்திறைஞ் சிவை செய்தான்,
மாற்ற லாம்பிறப் பிறப்பினை நெஞ்சமே
மன்றுளா டியதாளுந், தோற்று முள்
ளொளிக் குள்ளொளி யாயதைத்
தொழுதுவாழ் தலுமாமே. 47

வாழ லாமரன் புகழின மலர்கவி மாலைசெய் தவன்றருளில், வீழு மாறு பொன் னிதழிசேர் தோள்களின் மீத ணிந் தினிநெஞ்சே, தாழு வாயரி தேடு பொற் சரணமே சரணமென் றிதுவன் றிப், பாழி லேகருங் காக்கைபோற் கதறிநாள் பலகழித்தொழியேலே. 48

ஒழித்தி டும்பவப் பகைவிரைந் துள்ளமே யோதுமூ துணர்வோர்முற், பழிச்சு பாடலை யரற்கவை விடர்க்கி ளம் பாவைய ருரைபோலுங், கழித்தி டேலுப சாரமென் றிதனை நீ கட்டுரை யெனக்கொள்வாய், விழித்து மாரனை யெரித்ததே வருள்பெறும் விருப்பினர் விருப்பீதே. 49

விருப்ப மாயிது கேட்டிநன் னெஞ் சமே விமலனுக் காளல்லார், பொருப் பை நேர்தநஞ் சொரியினு மவர்கணோர் புன்னுனித் துணையன்புந், திருப்பி டேலரன் றொழும்பர்தந் தொழும்ப னுய்த் திரிந்தவர் பணிசெய்திண், டிருப்பை யேன்மிக நல்லையிச் சொல்லை நம் பில்லையேற் பொல்லாயே. 50

தோத்திரம்

பொல்லாதவெ னெஞ்சமோ ரைந்து
புலன்கடம்பா, லல்லாதரை மாத்திரை
யுங்நின் னடிக்கணன்பாய், நில்லாதி
தற் கென்னைசெய் கேணிதை நின்றி
டென்றே, சொல்லாய்திருத் தில்லை
யுண் மேவிய சோதிநீயே. 1

நீயேயருள் செய்யினல் லாதுபொய்
நெஞ்சவஞ்சத், தீயேனுனை வந்தடை
தற்கொரு செய்கைகாணேன், பேயே
னுமுனைத்தொட ரும்படி பேசுதில்லைத்,
தூயோயொரு பாயம்வி டாதினிச்
சூழ்ந்து நின்றே. 2

நின்ருய்திருத் தில்லையு ளாயென்ற
னெஞ்சினுள்ளே, யென்ருலுமெ னக்
கதி தூரம தாயிருந்தா, யொன்ருலுமு
னைத்தொடர்கிற்குமு பாயங்காணேன்,
மின்ருழ் சடையாய்தமி யேற்குவி ளங்
கிடாயே. 3

விளங்கும் மெழிற்பேதையர் காதல்
விடாத யானைக், களங்கம் மறுவோர்
தொழு நின்கழல் காணுமாறென்,
றுளங்கும்மொளித் தூமதி சூடிய
தோன்ற லேயென், னுளங்கொண்டிடு
நீயினிக் கோயில தாவுவந்தே. 4

வந்தித்திடு வார்பவ நோய்க்கு
மருந்தநோயைச், சந்தித்திடு வான்
மறித் தான்மநந் தப்பியப்பா, லிந்தப்
புவி யுங்கட லுங்கடந் தேகுமென்று,
லெந்தப்படி யுய்வதி யான்றில்லை யெம்
பிரானே. 5

பிரானேதிருத் தில்லையு ளாயன்
றிப் பேதையேன்மு, ஞொரானேறி
வர்ந் தம்பிகை யோடெளி தோடிவந்
தாய், வராஞேவின மெம்மிறை யென்
றுனை நாடிவாடி, யிராநாயடி யேற்கெ
திர் தோன்றிலை யின்றிதென்னே. 6

என்னுயக னேயிமை யோர்தொழு
மீசனேசெம், பொன்னுர்திரு வம்பலத்
தாடிய பூதநாதா, வுன்னுரரு ளாலினி

வீட்டிடை யுய்த்தியின்றேற், பின்னுரு
யக் கொள்ளவ லாரெனன்பி னைக
டீர்த்தே. 7

தீராதவோ ரைம்புலச் சேட்டையுந்
தீர்ந்துபோய்வெங், கூரார்மழு வாளி
நின் பாதங் குழைந்து போற்றி, நீரா
யுரு கித்தொழு துன்னெதிர் நிற்கும்
வண்ண, மோர்நாளுள தோதமி யேற்
குழு ரைத்திடாயே. 8

உரையேனனி வாய்திறந் துன்
புகழ் தன்னைநாளும், விரையார்மல
ரிட்டருச் சிக்கவி ருப்புமில்லேன், கரை
யேனுள நின்னிணைந் தெத்திறத் தாற்
கடப்பேன், றிரையார்வினை யார்பிற
விக்கடற் றில்லை யானே. 9

ஆனேறிவர்ந் தென்னெதி ரேவி
ரைந் தன்றுவந்தோய்க், கேனேவெ
றுப் பிப்பொழு தோர்சற் றிரங்குகில்
லாய்,நானேவறிவேனுன் பெருமையை
நம்பனேநீ, தானேபொறுத் தாளுகண்
டாயென்ற வறெலாமே. 10

எல்லாமறி வோயறிந் தேவகுத்
திட்டவாறே, யல்லாற்றமி யேனும்பு
ரிவதொன் றில்லையாலுற், பொல்லா
மைசெய் வித்தவ னீபொறுப் பானு
நீகல், வில்லாயினைத் தேனைப்ப வத்
தினி விட்டிடேலே. 11

ஏலக்குழ லாரநு ராகம தென்னு
மாயா, சாலக்குணைத் தேற்குன தின்
னருடந்துகாப்பாய், நீலக்கள மாலய
ஞேடுமுன் னேடிவாடு, மூலக்கன லே
கன லேந்துகைம் முக்கணனே. 12

கண்ணூர் நுத லோய்கடை யேனை யு
மொன்றதாயே, யெண்ணுவரு ளன்
றுசு ரந்தினைக் கின்றிலாதென், விண்
ணேரிறை யோய்க்குமுண் டோ சொல்
வெறுப்பி ஞேடு, தண்ணூர்விருப் புங்
கரிப் போர்வைய சாற்றிடாயே. 13

சாற்ருய்திருத் தில்லை யுள்ளாய்
சிவ சங்கராவெண், ணீற்ருய்கடை
யேனுயு மாறென்ற னெஞ்சுளஞ்சிப்,

போற்றுதிருந் தேன்வருந் தாமலென்
புத்திதன்னைத், தோற்றுயொரு நீயினி
யன்பினைச் செய்யுமாறே. 14

மாறுயவோ ரைந்துபு லன்வலி
மாய்த்து நெஞ்சை, நீறுர்திரு மேனிய
வுன்கணிறுத்த மாட்டே, னேறுத
பவக்கட லேறவு மெண்ணி நைந்தேன்,
கூறுயென தெண்ணமெவ் வண்
ணங்கை கூடுமன்றே. 15

அன்றேதமி யேற்கெளி மானுட
ஞகி நீவந், துன்றுள்க ளளித்தனை
பெற்று மொன்றும் பெறுரி, னின்றே
னல தைம்புல னென்வச நின்றதில்லை,
யின்றேதவற் றைக்கொ லுபாயமொன்
றீசவெற்கே. 16

எற்கோவுன தன்பும னத்திலே
யென்ற னெஞ்சங், கற்கேநிக ராயதக்
கல்லேநீ கல்லேவில்லா, முற்கால்வளைத்

தாங்குவ ஊத்தன்பின் மூழ்கு விப்
பாய், சிற்கோல சிதம்பர நாயக தேவ
தேவே. 17

தேவேயுனே யன்பினிற் பூசைசெய்
தேனுமல்லே, னுவான்மிகப் பாடிநின்
ருடிநயக்குகில்லே, ஞேவா துழ றீமநத்
தோடிவ ணுற்றுளேன்மற், ருவாவினி
யென்வரு மென்ப தறிந்திலேனே. 18

அறியாமையிற் கீழவர் பல்பிழை
யாற்றி னுலுங், குறியா தருள் செய்வது
மேலவர் கொள்கை யன்ருே, மறியார்
கரத் தோய்சிறி யேன்வினே மாற்றி
யாளப், பொறியேலுனக் கென்முக
மன்சொலப் பொய்யனேனே. 19

பொய்யற்றவர் வந்தடை யும்பரி
பூரணவிம், மெய்யற் றவெற்கு நினலா
னிலே வேறு முண்டோ, தையற்கிட
மேயிட மாவரு டாணுவேயென், மை
யற்றவிர்ப் பானுன்க டாக்ஷம்வ ழங்கி
டாயே. 20

வழங்கெற்கிவ ணேதுசெய் தாலெ
துவாகு மென்றென், றெழுங்கற்பனை
யாவுமி றந்துணர் வேகமேயா, யொ
ழுங்கிற்புலஞகியு பாதியொ ழித்தொ
ருன்னேச், செழுங்கைக்கனி யொத்துண
ரும்படி தில்லையானே. 21

தில்லைப்பதி மேயசி வப்பிரகாச
னேயோ, தொல்லைப்பிற வாநெறி
மேவிய தோன்றலேயோ, வல்லற்பிற
விக்கிளேத் தேன்றனே யஞ்சலென்
ேறார், சொல்லைப்பக ராய்விடை மீதி
னங் தோன்றினின்றே. 22

தோன்ருத்துணே யேபுணே யேப
வத்தொல்கடற்கென், போன்ருர்ச்குமி
ரங்குமருட்பெரும் போதமேயிங், கீன்
ருர்மனேயாதிய மோகமெ லாம்விடுத்
துட், சான்ருமுனே பேவினே யேனினிச்
சாரவெண்ணே. 23

சார்ந்தாய்குரு வாதிய வாய்விடை
தன்னில் வந்தாய், கூர்ந்தாயருளிற்பிற
வாநெறி கூட்டுவித்தா, யோர்ந்தேன்

குறை யின்றெனி னுங்குறை யுண்டு கண்டாய், பேர்ந்தோடுமெ னெஞ்சு ளுன் னன்புபி றக்குமட்டே. 24

பிறவாநெறி யாகிய தோர்திருப் பேரையாவெம், முறவேயற வேதவிர்ந் தென்மந மோடிவாடிப், புறவாதனை பற்றிவ ளர்ந்திடு புன்மையாலின், றிறவேயத னைப்புரி வானுளத் தெண் ணுவாயே. 25

எண்ணும்வடி. வேதினி நீபுனைந் தெய்தினுலுந், திண்ணம்மென வாவக லாவச் சிதம்பரத்தே, நண்ணும்முன துண்மையைக் காணந யந்துளே னென், னுண்ணின்றதைக் காட்டுதற் கீசசற் றுன்னுவாயே. 26

உன்னும்முணர் வுக்குணர் வாயெ னக் குண்மை தந்தாய், மன்னுஞ்சுரு திப்பொரு ளாய்வழி காட்டிநின்ருய், பின்னுங்குரு வாயடைந் துன்னருள்

பேணவைத்தா யென்னென்றுரைப்
பேனின்க ருணையிருந்தவாறே. 27

இருந்தோரு மிடத்துணர் வில்லை
மாயைக்கிதன்பாற், பொருந்தாவிடத்
தில்லை யுயிர்க்கொரு போதமேனுந்,
திருந்தாவிவை கொண்டிறை யைத்
தொழில் செய்தியென்றே, வருந்தா
வருண் முன்னிலை தன்னை மதித்தி
யானே. 28

மதித்தென்பரு வத்தளவிற்குரு
வாதியாகி, யுதித்துள்ளறி வோங்
கும்வ கைக்குபா யஞ்செய் தோயை,
யெதிர்த்திங்ஙனஞ் சற்குரு சற்குரு
வென்றுநைந்துந், துதித்துங்கிரி யா
வெனக் கின்னரு டந்துதோன்றே. 29

தோன்றுமன்மு னிந்தொரு தாய்
வயிற் ரேன்றுபால, ரீன்றுடனைத் தம்
மின்வே ருகொடி கழ்ந்தவாபோற்,
பூன்றுவொருநீயரு ளாற்புனை மேனி

யெல்லாம், யான்ருன் பல தெய்வமெ
னக்கொடி கழ்ந்தவாறே. 30

இகழும்பொரு ளொன்றிலே மண்
முதலெட்டுமெந்தாய், நிகழுன்வடி வே
யெனத் தேர்ந்துள நெக்குநின்ருட்,
புகழும்படி யேயினி யீசவென் புத்தி
தன்னைத், திகழும்படி செய்திதி ரோப
வஞ் செய்திடேலே. 31

செய்பாய்கரி யான்ரெழும் வெள்
ளிளஞ் சேவையூர்வோய், வையார்மழு
வோய்திரு வுள்ளமிவ் வஞ்சனேனு,
மையாவிழி பெய்வுற நீர்பெரி தன்பி
ளுேடு, கையாற்ரெழு தேத்திநின்
கூத்தினைக் காணுமாறே. 32

காணுதப வக்கட லின்கரை காண
வெற்குக், கோணுகணி மார்பமெய்
யன்புகொ டுத்தியென்றே, நாணுதி
சைத் தேன்றிருக் காளத்தி நாதவுன்
ருட், பேணுதவ லக்கடன் மூழ்கிய
பேதையேனே. 33

பேதைக்கொரு பாகம ளித்திடு
பேரை யாவெங், கோதைக்குநின் ருே
ளுறு கோதைகொ டென்றுநின்பா,
லோதற்கெ னுளத்தைவி டுத்தன
ஞேடிமாதர், காதற்களே யுண்டமை
யாலுனைக் கண்டதின்றே. 34

கண்டேன்களி கூர்ந்துசி வப்பிர
காசநாமங்,கொண்டோங்குரு வோடிவ
ணுற்றெனை யாண்டகோவே, பண்டே
யொரு நீவகுத் திட்டப டிக்கியானுன்,
ஞெண்டா கிவந்தின் றுனைப் பாடத்
தொ டங்கினேனே. 35

தொடக்காயெனைச் சூழ்ந்துள
வைம்புலத் தோற்றமெல்லாங், கெடக்
கூறுதி நீயொரு சூட்சிகி ளக்கிலாயே,
லடக்காவவை யென்றன கத்துள டங்
குகாறுங், கடக்கேன்பவ வேலையெவ்
வண்ணமுக் கண்ணினனே. 36

கண்ணுன்மத னைப்பொடி யாம்வகை
கண்டவெண்டோ, ளண்ணுவுயிர்

யாவும ளித்திடு மப்பனேயோ, தண்
ணூர்பொழிற் றில்லையு ளாயெனக் கீது
தாராய், மண்ணுதிய வாசைக ளற்
றுனை வாழ்த்துமாறே. 37

வாழ்த்தேனுனை நாடொறும் வாழ்த்
தவல் லோர்கடாளிற், ருழ்த்தேன் றலை
யாங்கவ ரேவ றலைக்கொள்கில்லேன்,
வீழ்த்தே னெடுங் காலம வத்திலொண்
மேரு வில்லோய், பாழ்த்தேன்கிளி
போற்பல நூல்கள்ப டித்துமி
யானே. 38

யானுருடற் கின்பதுன் பங்களை
யெண்ண வெண்ணித், தானேசிறு
பாலரி னென்மநஞ் சஞ்சலிக்கு, மீனுயி
னன் பாலல தென்கண்வி டுத்திகொல்
லோ, வானேறுடை யாய்திதி யாமதி
காரநீயே. 39

காரார்மிடற் ருயளி சூழ்தரு பொற்
கடுக்கைத், தாரார்புய னேசிவ காமச
வுந்தரிக்கோர், சீரார்மண வாளவென்

றன்குல தெய்வமேநீ, பாராய்கடைக்
கண்ணென தெண்ணம்ப லிக்க
வின்றே. 40

இன்றென்னைசெய் கேனென நாடியி
ருந்ததீயேற், கொன்றெய்தினெவ் வண்
ணம றும்மதை யோதுவேனே, வன்
றன்னமு மேனமு மோர்வரு மைய
நின்ரு, னொன்றன்பர்கு ழாத்துற
வீ தரு ளாயுவந்தே. 41

உவந்தாயென னைம்புல னும்மிரிந்
தோடவோர்நா, டவந்தான்சிறி தும்
மிலி பால்விடை தன்னின்மின்னே,
டிவர்ந்தேவர நாளும்வி ளங்கிலை
யென்னை கொல்லோ, வவந்தாணமிகு
பாவியுன் லீலைய றிந்திலேனே. 42

அறியாமையிற் கட்டுண லுற்ற
தென் னுண்மைபத்தைப், பிறியாதுவி
டேனென லெந்தைபிரானு ணுண்மை,

குறியீ திரு வர்க்குமென் ருலெனைக்
கோபியேலே, செறிவாய்மல மேயிறை
யோடிகல் செய்ததன்றே. 43

செய்விப்பன் வினைத்தொகை வெம்
பவஞ் சேர்ப்பனுன்னை, யுய்விப்ப
னேலச்சிவ ஞண்மையு மோர்வனென்
றே, ரைவர்க்கெதி ரேயெனை நோக்கிய
றைந்ததையா, மைவெற்பன வாணவ
நீயதை மாற்றிடாயே. 44

மாற்றுயெனக் காணவ மாயையில்
வந்துவந்தே, தோற்றுவுள கேவல
மாதிய சுத்தமொன்றா, டேற்றுயவ
ணேற்றியி ரண்டறுத் தெங்குமாகிக்,
கூற்றுவிகொள் பதத்தென் ருவியுங்
கொள்ளுவாயே. 45

கொள்ளேனெனி னுமெழுத் தைந்து
முட் கோதியாதுங், தள்ளேனெனி
னுமுனைச் சார்தவஞ் சார்ந்திலாரை,

விள்ளேனெனி னுமெனை நீகைவி டேல்
விடேல்கா ணள்ளாறுடை யாயவி
நாசிந யந்துளானே. 46

நயவாதுதில் லாபுரி யோயுனை
நாடிநாளும், வியவாதுட லோடுற
லென்றும்விடா தென்னுள்ளங், கய
வாதுறு போகமெ லாமிவை கண்டு
வீடும், பயவாதிதென் றேபயந் தேன்
மிகப் பாவியேனே. 47

பாவாற்பெரி யோர்புகழ் சிற்றம்ப
லத்துளோயை, நாவாற்சிறி யேன்றுதி
செய்யுமிந் நன்கில்சொல்லு, மோவா
திரை யோருழை தாவிய வுன்செவிக்
கே, மேவாதல வென்றுது ணிந்துவி
ளம்பினேனே. 48

விளம்பற்கருஞ் சோதியென் கோ
விடை யோனென்கோவென், னுளம்
புக்க சிவப்பிர காசனென் கோவென்
னங்கைத், தளம்பற்றிய சாந்தனென்

கோநின் றனது நாமம், வளம்பெற்ற
திருக்கயி லாயசொல் வாயெனக்கே. 49

எனக்கீந்தினி யாண்டிடல்வேண்டு
மெம்மீச னேமற், றுனக்கேசர ணஞ்சர
ணம்புல ஞேடுமென்றன், மநக்கோத
னைத் துமிறந் தோங்கறி வாகியாங்கே,
பிணைக்காண்பவன் காட்சியு மற்றவ
பேதவாழ்வே. 50

வைராக்கிய சதகம் முற்றுப் பெற்றது.

சாஸ்திரமும் ஸ்தோத்திரமும் உள்படச்
செய்யுள் 100.

சர்வஞ் சிந்மயம்.

உலகெ லாம்உணர்ந் தோதற்
கரியவன்
நிலவு லாவிய நீர்மலி
வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத்
தாடுவான்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி
வணங்குவாம்.

உ

சற்குருப்யோ நம:

ஸ்ரீ சாந்தலிங்க சுவாமிகள்
அருளிச் செய்த
வைராக்கிய தீபம்

இது

கோவிலூர் மடாலயம் எட்டாவது

மஹாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தரஞானதேசிக

சுவாமிகளின்

பாதசேகரர்களில் ஒருவரும்

சிக்கல் பொருள்வைத்தசேரி

கோ. ஆ. பொ. மடாலயத் தலைவரும்

ஆகிய

ஸ்ரீ சோம இராமலிங்கசுவாமிகள்

அவர்களால்

அச்சியற்றி வெளியிடப்பட்டது.

வைராக்கிய தீபம்

பாயிரம்

திருவளர் கமலத் தயன்செயிப் புவி
முன் றிகழ்தரு முலகெலாந் தன்பான்,
மருவுசிற் சத்தி யெனுங்கிர ணத்தால்
வந்தெழு கானனீ ராக, விருமையா
மதிமாய்த் தறிஞராங் காந்தத் திடை
யருட் சுடருமிழ்ந் திலங்கு, மொருசிவா
தித்தன் றனைநம திருள்போ யொழிய
நா டொறுமிறைஞ் சிடுவாம். 1

துன்னியா ணவப்பாம் பெமதறி
வெனுமோர் சுடர்கெழு பூரண மதியை,
முன்னமே தீண்டிற் றெளிவெளிப் பட
லான் மோசந காலமெய் தியதாற், றன்
னிடத் தீசன் முதற்புவி முடிவெண்
டருநுரை யாதிவந் தொடுங்கப், பின்
னைய பினையாந் திரைகள் வீசிடுமோர்
பிரமவே லையிலினிப் படிவாம். 2

எப்பொருள் களுமா யொப்புயர்
வின்றி யிருந்ததன் னுருவிறை குறை
யா, தப்படி யிருக்க வாலியா நீரி னரு
ளிறை யாயெமக்கேம, வைப்பென

வென்னை யெனப்பிதா வெனக்கண் மணி
யெனத் தவப்பய னெனவுட், செப்புயி
ரெனவந் தாண்டகா ளத்தி தேசிகன்
றிருவடி பணிவாம். 3

அருந்திய காலத் தற்பமாப் பிற்
பே ரௌடத முடலினின் றுடலை,
வருந்தல்செய் பிணியெல் லாமகற்
றுதலின் வஞ்சனே னெஞ்சின்மாற்
றரிதா, யிருந்தவெப் பற்றும் பிற்றை
நாள் களின்விட் டேகவன் றேகடைக்
கணித்தல், புரிந்தநங் குரவ னருளிருந்
தமையெப் பொழுதுமுண் ணிணைந்து
வாழ்த் திடுவாம். 4

அரையன்வா யுரைகள் வரைதரு
முடங்க லதுவரக் காணின்மற் றவனு,
டரையின்வாழ் பவருண் ணடுங்கி
யோர்ந் ததன்வாய்ச் சாற்றிய முறை
செய்வா ரென்றுற், கரையில்பே ரின்
பந் தரவெமக் கிறைசொல் கட்டுரை

யென்னின்வே றென்னை, யுரையுள
வேதா கமமவ னெனக்கண் டுரைத்த
வா புரிகுவ தல்லால். 5

கற்பழ மாகப் புரிதலிற் பெரிதென்
கருத்தினைத் திருத்திவந் தாண்ட, சிற்
பரனருளாற் சொற்பொரு ளறியா
தேனும்வே தாகம வழியீண், டுற்பவ
மாதித் துயரைமுற் றவத்தா னுணர்ந்
தவர் துறவெனும் வாளா, லிற்பொருந்
துதலை முதலவா வறுத்தோ ரின்பவீ
டுறல்சொலற் கியைந்தேன். 6

துணையில்பே ராசைக் கடலுளோர்
கரையாந் துறவுவந் துறவுவந் ததற்
கோர், புணையெனப் பெரியோர் வகுத்த
நூல் களின்முற் போதமி லேனுமீ
துரைத்த, லுணையமெய் வருந்த வய
னெடு மாலன் றுயர்ந்து தாழ்ந் தோடி
யுங் காணு, விணையிலி நடித்தல்
செயமருங் கலகை யினமசைந் திடுதலி
னன்றே. 7

கயல்விழி மனைவி யனைமுத லிய
வாங்கட்டது தனையென தெனவு,
மியல்பதா மசுத்த மாதியா ருடற்கட்
டிதனையா னெனவும்வைத் தெனு
மோர், மயலதா மிருளைத் துறவெனு
மொளியான் மாற்றிநெஞ் சகத்தினை
விளக்கஞ், செயலினிந் நூற்குப் பெயர்
வயி ராக தீபமென் றுரைத்திடப் படு
மால். 8

உருட்கறங் கூசன் மநமொடுங்
கிடவென் னுணர்வுநேத் திரக்கியா
னெனதா, மிருட்கெடுத் தெலாமாம்
பொருட்டிகழ்த் திடுமோ ரெழில்வயி
ராகதீ பத்தை, மருட்கொடும் பாசக்
குழிக்கண்யாம் வீழா வகையருளினன்
மறைமுடிவின், றெருட்கமை வீர
சைவனெஞ் சாந்த லிங்கதே சிகன்றெ
ருட் சுடரே. 9

பாயிர முற்றிற்று.

நூல்

தோன்றிநின் றழியப் படுங்கொடும்
பிறப்பிற் றுன்பமே யன்றியெட்
டுணையு, மூன்றிநெஞ் சகத்தோர்ந்
திடிற்பிறி திலையா லுண்டுபோற் றிரித்
துயிர்க் கெல்லாந், தான்றிகழ்த் திடு
மோர் வகற்றிரு ளிருளுந் தவிர்ந்துமற்
றதுமுள படியே, யான்றவி டுறமுற்
பவந்தவம் புரிந்தோ ரகத்தினுட் டெரி
தரு மன்றே. 1

உடலிதுற் பவத்தோ ரைம்பெருந்
துயர்மாய்ந் துறுகணத் துயரினெண்
மடங்கா, லிடையுள திதிக்கட் டுயர
மூப் பறிவோங் கிளமையிற் பிணியுரு
விடத்தும், விடலரும் பசிநோய் காம
நோய் தணிப்பான் மிகுபொரு டேடுத
றுயரீண், டடையினு மதனைக் காக்குத
றுயர்வேந் தா யி னு மிகுநராற்
றுயரே. 2

இளமையிற் பிணியற் றெருகுடை
நிழற்கீ ழிருநில முழுவதும் புரக்கும்,
வளமைபெற் றுடைய மகற்குமெப்
பொழுது வருங்கொல்கூற் றெனும்

பயத் தானு, முளமிகப் பறைநின்
றறையுமேற் புவிமீ துடையரோ மற்
றைய ரின்பங், களிமிகுத் திருப்பர்
தெளிவிலா மையின்மேற் காரியங் கரு
துரு நரரே. 3

பிறப்பிறப் புடைய ராயிடை யினும்
பல் பிணிபயங் தணிவில்கா மாதி,
யுறப்படு தலின்வா னவர்க்குமற்
றென்னை யுளசுகந் தேவின்மா நுடத்
திற், சிறப்பிவை யென்றுற் குறுக்
கியோ ரிகளின் றீமையுங் கொடியர்
வீழ் நிரயத், தறப்பெருந் துயரு
முரைப்பதென் பிறப்பூ டாதலாற்
றீதலா தில்லையே. 4

அரிதுபெற் றிடினும் பெற்றதின்
விருப்ப மறப்பெறு தனவிரும் புயிர்க,
டெரியகிற் கிலமீ தெனைமுன மடை
யாச் செல்வமாய்ச் சொல்பவித் திரமா,
யுரியசிற் சுகமாய் நித்தமா யொருவி
டுளதெனக் கேட்டுமற் றதனிற், பிரிய
மற் றினமு முனமுறும் பொல்லாப்
பிறவியே பெறவிரும் புதலே. 5

துன்பவெம் பிறப்பி னிழிவையு மழியாச் சுகபர வீட்டுயர் வினையும், பின்பவை தொலேத்தெய் தருங்கரு வியதாப் பெற்றவிப் பிறப்பையு மித னின், மின்புரை நிலேயா மையையு மோர்ந் தனஞேர் விவேகியு மெனிற்பி னும் விடயத், தன்புரு வீடு புகமிகவி ரையா தரைக்கணந் தரைக்கணுற் றிடுமே. 6

வினைப்பிறப் பொருவன் றுயர மென்றுணரின் விடயபோ கங்கணச் சுதலுந், தனக்குட லநிய முணர்தரின் மரணஞ் சார்குறிக் குளநடுங் குதலு, நினைத்திடி னிதன்பேற் றருமைமா தவங்க ணீங்கிநாள் கழித்தலுந் து ணிவி, லநித்தமோர்ந் திடிஞேர் கண மெதிர் காலத் தவதிகூ றிடுதலு மிலேயே. 7

கருமமொன் றியற்றப் பிறர்கை யிற் கருவி கவர்ந்துளோன் பினுமவர் கொளுமுன், விரைவினெண் ணிய செய் யாதுமற் றதையே மிகச்சிறப்

பித்துநோக் குதல்போற், புரையில்வீட்
டின்ப மடைகுவா னதற்குப் பொருந்
திய வருந்தவம் புரியா, தொருகண
மேனு நிலையிலிவ் வுடல்வைத் தொப்
பனை செய்துநோக் குதலே. 8

பவத்தனிப் பரவைக் குரவையைத்
தாஙப் படுவையைக் கொடுகடப்
பரிதா, லுவப்பொடு தவப்பா தையினி
வர்ந் தன்றி யுண்மையித் தகவிகந்
துலகோ, ரவப்பொழு தகல விருப்ப
தென் விருப்போ வகன்றவர்க் கருத்
தலா திகளாற், றவத்தினை மறந்தார்
கொல்லெனுஞ் சொல்லைத் தமதுளத்
துணர்கலார் போலும். 9

ஈதலே யறமு மஙித்தமா மனைத்து
மிகழ்ந்துகை விடுதலே வீடு, மாதலாற்
றுனக் குரியவில் வாழ்க்கை யதனையே
யறமெனக் கூறிக், கோதிலா வீட்டி
னிலக்கண மிருத்தல் குறித்துமெய்
யுணர்வையுந் துறவு, டோதிஞர் வே
தந் தனைத்தமி முருவத் தொளித்தெமக்
களித்தவள் ளுவரே. 10

நிறந்தருந் தெய்வப் புலமைவள் ளுவனுர் நீத்தவர் பெருமைநூன் முகப் பாற், சிறந்திட வமைத்தாங் கதுகொ டில் வாழ்க்கைச் சிறுமைதூற் றினரது தெரியார்க், கறந்தவா திபற்றி னவனி னுங் கோடி யதிகமா மெனமங மருது, துறந்துளோ ணையும்பட் டணத்தெம தடிக டொகுத்தகட் டுரைதிகழ்த் திடுமே. 11

பிறப்பெனு முவரிச் சுழியதா மெழி லார் பெண்டிரா தியவுயிர்ச் சார்வுஞ், சிறப்புறு புவியா தியபொருட் சார்வுந் தீரநீக் குதறுற வவற்றூ, டுறப்படு மெவைநீப் பினுமறி வுடையோ ரொரு தம தனைபிதா வினையுந், துறப்பரேற் றுறப்போர்க் கருநரகெனநீ சொற்ற சொல் சத்திய மாமால். 12

விடையதா ரிறையே தாதைமற் றவன்பான் மின்னெம தன்னையன் னவரைக், கடையரே மறந்து துறந் துதா னன்ரேு கடும்பவ விடும்பையுற்

றனமிவ், வடைவுணர்ங் திலேபோன்
றுடலிதற் கேது வாயவர் தாய்பிதா
வெனநெஞ், சுடைடவுறு நின்றுய் பவங்
தொறிவ் வணமுற் றுளவுயிர்க் களவியா துரையே. 13

தனதகத் தகலா திருந்துபே ரின்பங்
தருதலான் மனேவியுங் தன்பா, லினிது
தித் தொருதன் வினையொழித் தசையா
திருத்திவீட் டமுதருத் துதலா, லுனல
ருஞ் சுதனு மொருவனுக் கவனூ டுத
யமா யெழுந்தமெய் யுணர்வே, பினே
யிஃ தன்றி மனேசுத ரெனயாம் பேணி
நாட் கழிப்பதும் பிழையே. 14

வேண்டினுண் டாகத் துறக்கவென்
றமையால் விருத்தனுய்க் கருத்தழிந்து
ருவங், காண்டல்செய் விழிபஞ் சடைங்
துடனடுக்குங் காலம்வங் தடைவதன்
முன்னர், மாண்டகற் பதனுற் சாலி
யைப் போலு மனேவியா தியசமா தியி
னுற், றீண்டுமா நங்தம் பலவடைங்
திடுதற் கெண்ணிநீத் திடுவர் புண்
ணியரே. 15

இளமையின் மனையைத் துறத்தறி
தெனிற்ரு னிறத்தலிற் றுறத்தலீ டல
வா, லளவிறீ த:ஃதாங் குயிர்ச்செய
லன்றே லாடற்சந் நியாசந்தீ ததுமெய்,
விளிதலாற் பழுதின் றேற்பினு மிருப்
பார் விடுதறி தடுபிணிகுறித்தே லுளே
யுநோ யிலரு மிறப்பதென் பிறப்போர்ந்
தொழித்திடிற் பழித்திடா துலகே. 16

இக்கணத் திருந்த தினிவருங்
கணத்தூ டிருக்குமோ மரிக்குமோ வுட
லென், றக்கண மனையா திகட்கரன்
றுணையா மன்றென வெணித்துற
வறஞ்சார், மிக்கவ ஞுபற் சந்நியா
சியுஞ்சார் வினுக்குரஞ் சேர்த்திவிட்
டவனுந், துக்கமே வலிற்பின் பவ
ரிவன் போலுந் துறவரன் றென்பதுந்
துணிவே. 17

பிறந்தவப் பொழுதே யினியொரு
தலையாப் பிறப்பறுத் திடுவமென் றெ
ணியே, யுறைந்தனே வயிற்றிற் பினே
யதுற் பவத்தூ டுறுபெருந் துயரிஞு

லுயிர்கண், மறந்துறு முறையுஞ் சுகர கன் றமையு மதித்துநெஞ் சழிவினம் போல்வார்க், கறைந்திடு மலது பிறப் புணர்ந் தகல்வார்க் கவதியு மறையு மோ மறையே. 18

கருப்பமா ருயிரத் துயர்பெயர்த் திடுதல் காரண பூரண ஞானம், விருப் பமா யடையக் கடவமென் றிருக்கும் வியாசர்சே யடைந்தது மதுவே, திருப் பியீண் டதனைத் துறவின்மீ தேற்றிச் செப்பலென் னெனிற்றுற வினைவிட், டிருப்பதோர் ஞான மெவன்கொனீத் தவரென் றிசைப்பதென் பெயர்மெய்ஞ் ஞா னிகட்கே. 19

ஞானியஞ் ஞானங் கெடுத்தலாற் றுறவோ னெனப்படு னவிற்றினஞ் ஞானந், தானுட லினைநா னெனுமக விருளென் றனையிஃ தெமக்குமொத் ததுவா, லூனமின் மறைதேர்ந் தொரு சிவ னானென் றுளத் துணிச் சயித்த வக் கணமே, யானென றவிர்ந்தவ்

விருளுமாய்ந் திடுமென் றிசைத்தனை
யிதுபழு தன்றே. 20

திரிவித வுலகத் தரிதொரு ஞாநி
தேர்விடத் தென்றுமோ ரொன்றை,
யுரைசெயிற் பிரம வித்தையொத் தரி
தோ வென்றுமிவ் வுலகுரைப் பதனு.
லரிசொல்கீ தையிலும் பிரமசா தகரி
ஞர்க்குள வருத்தமென் பதனுற், பெரி
யதோர் வருத்த மெனமறை துணிந்
தப் பிரமஞா னெனவிருத் தலினே. 21

வருத்தமொன் றின்றிச் சாரலாம்
பிரமமென் றயன்வகுத்தகீ தையினூ,
டுரைத்ததெற் றினுக்கா யெனிற்பர
ஞாந முணர்பவர்க் குன்னுத லுரைத்த,
னிரைத்திடு தொழில்க ளொன்றும்
வேண் டாது நீத்துவா ளாவிருத்
தலினு, லருத்தமற் றதனுக் கோர்ந்
துநூ றெளித லாகநீ துணிந்தனை
போலும். 22

சிறியவர் மணச்சோறுண்டு தேக்
கிடல் போற்றேர்ந்துநூ றெளிந்தமாத்
திரத்தி, னறிதரிற் சிவமும் விடயமா

மெனநீத் தகத் திரு ளருதுவைத் தந்
தோ, வுறுமகம் பிரம மெனவுரைத் திறு
மாந் துறைதலோ ஞானமஞ் ஞாநந்,
துறவினை யுருது மாயுமே வாயாற்
சுடரெனி னிருடுமிந் திடுமே. 23

ஞாநியே யெவரும் வணங்குதற்
குரியோ னவிலுமா சௌசமில் பெரி
யோன், மானிலத் தவன்று னுடல்
விடிற் குகைப்பால் வைக்கவென்
மறைப்படி புரித, ருனும்வே தாந்தப்
பொருடுணிந் திடினுஞ் சாற்றினில்
வாழுமந் தணர்க்கின், ருனதாற்
றுறவு பெற்றநற் றவரே யமலவீ
டடையுஞா நிகளே. 24

தேர்ந்திடி னபரம் பரமென விரண்
டாய்த் திகழ்தரு ஞானமாங் கவற்றா,
டோர்ந்திடு மறையா தியகலை யபர
முயிர்பர ஞெடுவிர வயிக்கங், கூர்ந்
துண ருணர்வே பரமதைத் தெளியக்
கூறன்மாத் திரங்கலை ஞானஞ், சார்ந்
துணர் வரிதப் பரனையோர்ந் தன்றிச்
சாற்றினவ் வயிக்கமாந் தவமே. 25

அடுத்தவிச் சீவன் றன்மையோர்ந்
தன்றியறியொணுப் பரனையரு் ஞாநங்
கெடுத்தலாற் சீவன் றனையுமோர்ந்
தொருவர் கிட்டொணு நனவினிற்
சுழுத்தி, யுடைத்துமற் றெவனுக்
கவனவஞ் ஞாந முடைக்குமுட் கர
ணவா தனைக, டுடைத்திடி னபாவ
மெனப்படு நனவிற் சுழுத்தியு மெளி
வந்து தோன்றும். 26

யோகசா தனையால் வாதனை கர
ணக்கொழியுமவ் வியோகமு மிருமைத்
தாகுமே கிரியை ஞாநமென் பேதத்
தா தனு திய தொழில் யோக, மேகமாம்
பொருடேர்ந் ததுவிது வெனுஞ்சுட்
டிறத்தன்மற் றையதிரு வகைக்கும்,
போகவேண் டிடுமைம் புலன்களு
மிறந்தப் புலனவா வொழித்தலாற்
போமே. 27

ஐம்புல னடல்வேண் டும்விடல்
வேண்டு மொருங்குவேண் டியவனைத்
தையுமென், றும்பரும் பரவு மொரு

தமிழ் வேத முரைத்தலா ஞேரிருவகை
யா, நம்புறச் சார்பை வெறுத்தவா
வறுத்தைம் புலனெழித் தொழுங்கிஞ
டருமச், செம்பொருள் காண்ப வறிவறி
யாமை சிதைத்தல்வீ டெனத்திகழ்
தருமால். 28

அரம்பையுள் ளூறுதண் டெடுத்
தலிஞெருவ னநுபவ மாஞ்சிவ
முணர்த, னிரம்புமெய் யுணர்வத் தண்
டின்மீ தொன்றி னின்றநா ரணைத்துநீக்
குதல்போல், விரும்பிரு வகைப்பற்
றையுந்துறந் திருளை வீட்டல்வீடி
வற்றையே யன்றி, வரும்பர வுரனும்
வீடும்வே றறியேம் வார்த்தைமாத்
திரத்தியாம் பெறவே. 29

இருவகைச் சார்பா மொருபுறப்
பற்று மிடையதாங் கடையுடற் பற்
றும், விரிகரணங்க ளாகுமுட் பற்று
மெனத்திரி விதம்விளங் கிடுமித், திரி
விதத் தினையுங் காத்திரங் கரணஞ்
சேர்த்தியொன் ருக்கொடுட் பற்றும்,

வருபுறப் பற்று மெனவிரண் டாக
மதிப்பரவ் வணந்துற வையுமே. 30

இருவகைப் பற்றி லொருவனே
ஞானி யெனப்படிற் புறப்பற்ற தேனு,
மொருவுதலிலரு மெவணமப் பெயருக்
குரியர்வே ரொன்றுமில் கொடியுங்,
தருமிலை மலர்கா யெனினகப் பற்றி
றவர்புறப் பற்றையுந் தணவார், மரு
வினு மஃதோ ரொருவர்வே ரன்றீர்
மலர்க்கொடி வாடுரு வகையே. 31

வேரறக் கொடிவா டுதலினுட்
பற்றை விடுக்கின்மற் றையபற்று
நேரே, சோருதலியல்பா மதனையே முன்
னர்த் தொலைக்க வேண் டுவதெனிற்
கடுமுட், சாருமோர் கொடியின் கிளை
யனைத் தையுமுன் றறித்தொழித் தலத
தனிடையா, ரோர்தனி வேர்கொள்
ளரிதரி தகப்பற் றொழித்தலும் புறப்
பற்ற துறவே. 32

முள்ளில்சில் கொடிவேர் கொள
லின் முற் சநகன் முதலவோ ரொருவர்
மற் றெருதம், முள்ளமா சணுகா

வியல்பிரு னகப்பற் றொழிப்பினு முன
மெனே யுறமுங், கள்ளநெஞ் சினர்பற்
பலரும்வீ டடையுங் கதியதன் மையிற்
றுற வளந்த, தெள்ளியோர் புறப்பற்
றொழித்தலே முதற்கட் செப்பின
ரெவர்க்குமோப் புறவே. 33

விடத்தகு மகப்பற் றினைமுனம்
புறப்பற் றொழிப்பதெற் றினுக்கென
விளம்பல், படிற்றொழுக் கினர்சம் மத
மும்வா னவரும் பயிலில்வாழ்க் கையும்
விடுக் குதலென், றெடுத்துமைக் கறி
வா சாரமோ தியசொற் கிழுக்குமா
குதலின்மா சியல்பாத், துடைத்தசிந்
தையர்க்கு நிந்தையி லொழுக்காச்
சொல்வர்முன் புறல்புறத் துறவே. 34

ஒன்றிய பாச விருடுரந் திடுதற்
குபாயமைம் புலனெடுக் கிடுத, லொன்
றல திலேயென் றது'செய்வோ னவை
வேண் டனைத்துமுன் விடாதுவைத்
துறுத, லென்றுமெவ் விடத்து மெனே
முத லுயிர்க ளெவற்றையுங் கொலே

செயேன் வெருட்டே, னென்று சொல்
விரதி யொருவனு டொறுங்கை யிடை
யினோர் படைகொளு மியல்பே. 35

சாதக தசைக்கண் விடயமே தடை
யாஞ் சாத்திய மானபின் புசித்தற்,
காதல்வைத் திடினப் பிரமவா னந்தத்
ததிகமோ விடயவா னந்தங், கோதில்
வீட் டின்பம் பெறுகலா விடினுங் கூடு
தற் கெனிற்கரி பிழைக்கிற், றீதிலோர்
சிங்க மதனையே யன்றித் தேடுமோ
தேரையூன் றினவே. 36

படையெடுத் தமர்க்கட் சாருமோர்
வீரன் பகைஞரைச் சயங்கொளா விடி
னும், விடையெனப் பொருதாங் கிறத்
தலே யன்றி வெந்கிட வுன்னிடா னது
போற், கடையென விடய மிகழ்ந்துபே
ரின்பங் கருதினேன் பெறு கலா விடினு,
மிடையறு தகைநா டுவதலான் மறந்து
மெண்ணுமோ மண்ணின் வாழ்க் கை
யையே. 37

இந்திர சாலத் தொருநகர் காண்போ
ரெனத்தநு முதற்பிர பஞ்ச, நந்தினுங்
கெடினும் பூரியா வாடா நன்மநச் சந
கனு தியரு, மந்திரி முதலோர் மீதுபூ
பாரம் வைத்தொரே காந்தத்துள்
வதியாத், தந்தொழி லொருக்கிச் சமா
தியுற் றன்றேு தவிர்ந்தனர் கரணவா
தனேயே. 38

சொற்றிடின் மயக்க மற்றுதித்
துளவச் சுகருமொண் டாதையைத்
துறவா, வுற்றிருஞ் சமாதி யுற்றகப்
பற்று மொருவிவீ டடைந்தனர் சநகர்,
முற்றவ முனிவர் நால்வரு மொருநான்
முகப்பிதா விடத்தவன் வளத்தோர்,
பற்றுமற் றகப்பற் றையுமுயர் சமாதி
பணியொழித் தெணியவீ டடைந்
தார். 39

தத்துவ முணர வேண்டினேன்
மனேமுதற் சகலமும் விடுத்துமெய்ஞ்
ஞாந, முத்திரைதிகழச் சமாதியுற் றல்
லான் முடியுமோ வெனவுமை முதலா,

வைத்ததற் குழாத்தை யொருவிநீள்
கல்லான் மரத்தினீ ழலிற்சமா தியை
யுற், றத்தனே யுணர்த்தி ஞெனெ
னிற் பினும்வே றறைதனம் மிகுமட
னன்றே. 40

எடுத்துள குடும்பச் சுமையொடீண்
டொருவ னெங்ஙன ஞானவா சானே,
யடுத்தவ னேவ ரெடுத்தருள் சுரக்கு
மளவுநின் றுளமகிழ்ந் தன்னேன்,
கொடுத்தநாள் வாங்கிக் கொளும்பர
மார்த்தங் கூடினுங் காலமா திகளாற்,
றடுத்துரை தொழிலே விடுத்தலாற்
சமாதி சார்ந்தஃ துணரவும் படுமே. 41

தனித்திருந் தொருதம் மகத்தை
யைம் பொறிவாய்த் தடுத்தகப் படுத்
திஃ தெத்தை, நினைத்தெழா நின்ற
தென்றுநோக் குநரே நீச்சுவர் வாக்
கொடு தொழிலைப், பிணைத்தடை யாம்
போக் குவரில்வாழ்க் கையையும் பேச்
சைநா டொறும்பழ குநரீ, தனைத்தி
ஞென் றேனும் விடார்பிறர் காண்ப
தன்மையா னகப்பற்றே விடுப்பார். 42

தந்தைதாய் முதலாம் பந்தநீங் கிலர்க டாமுயு நெறியதின் றெனுஞ்சம், பந்தனு ருரையும் வேண்டிய தெய்தப் படாதுசுற்ற மும்விடா விடினெ, னெந்தைவாக் கரைய. ருரையுமா தியவாக் கியம்பிர மாணமா மெனக்கொள், புந்தியார் புறப்பற் றுறவகப் பற்றைப் போக்கவாய்ப் போக்குத லிலரே. 43

விடுக்குநர் புறப்பற் றதினுயிர்ச் சார்பை விடுத்துமற் றையபொருட் சார்பைப், பிடிக்குத லொழுங்கன் றெனினுறை யிடமும் பேணுரு தொழித்தறி தெனவே, படிக்கணி யுரைக்கக் கேட்டன முனைப்போற் பற்றிநோக் காமையி னன்றே, விடுக்கணென் றணைத்தும் விடுத்தன ருலக மேத்துபத் திரகிரி முதலோர். 44

துறந்தவன் பொருட்சார் புறவறி விலர்க்குத் தூயஞா னாதிசாத் திரங்க, ளறைந்திதம் பேசிப் பொருள்கவர்ந் ததனு னச்சமு மிச்சையா திகளுஞ்,

செறிந்துற வகத்துண் டினியவூணி
ருக்குஞ் செய்தியானெய் சொரிதழல்
போ, லிறந்திடா மநவா தனைபிணைத்
தனதோ ரெணத்தையெவ் வணத்தி
ஞன் முடிப்பான். 45

பொருளறத் துறந்து பயிக்கமேற்
றருந்திப் பொருந்தினு மோரிடம் பிடித்
துள், வெருளறப் பனியா தியினுடற்
பழக வேண்டுமின் ருகுத ருனு, மிருள
றத் தீப மேற்றன்முன் ஞெழில்களென்
றும்வேண் டிடுதலானிடரு, மருளறச்
சிதலை முதலுயிர்க் குறுக ணுற்றலு
மதன்பொருட் டாமால். 46

பிறிதுநோய் தன்னேய் போன்று
போற் ருனேற் பெரிது நா லரிதினேர்ந்
துணர்ந்த, வறிவினு னுண்டோ வாவ
தென் றமையா னறைதரு சராசர மெ
வைக்குஞ், சிறிதுமோர் துயர மறவி
யுற் றேனுஞ் செய்யுமே மெய்யுணர்
வடைவான், மறுவறு துறவைப்
பொன்செய்வா ணிகர்போல் வருந்தி
நாடொறும் வளர்ப் பவனே. 47

தனக்கினி யவனும் வகைசரா சரங் கணினைகவென் றுமைக்குரைத் தது வும், வினைக்கடல் கடந்த பரதர்முற் சிவிகை சுமந்துசென் றதுவுமோர், மேலோர், பிணைக்கொல் பாம்பாதி யுறு தலஞ் செலுங்காற், பேணலிற் றமை நடந் திடும்போ, தினக்கறை யாறு தியமரி யாதங் குரமுரி யாதியங் கிடுவார். 48

கம்மிடத் தேனுந் தமக்கினி யவர் பாலேனுமோ ரிடர்வந்து சாரி, னம்ம வூழ் முறையென் றறிந்துமேழ் கட லோ ரணுவெனவுருகுமென் போல்வா, ரிம்முறை துயர்வேறுயிருறி னிரக்க மின்றிய தன்றியுந் தம்மால்,வெம்மைய கொலையொன் றடையினு மதனா ழென்பதென் மிகமுக மலர்ந்தே. 49

இம்மையி னிகழ்ச்சி மறுமையிற் சிறுமை யெய்துமென் றுயிர்க்கொலை புரியாச், செம்மைபைங் கநக மாதிகைப் பற்றுத் துறவினைச் சிலரடைந் திடி

னுந், தம்மையொத் துயிர்களனைத்தை யுங் காணுந் தயவுயர் தபனிய முதல, மும்மையு மோட்டிற் காட்டிலன் னை யிற்காண் டுறவொரோர் தவர்க்கலான் முடியா. 50

அறைதலிற் கொல்லா நலத்தது நோன்மையெனவரு டுறவுசா ரகத்தா, டுறுமஃதுறவே சினமழுக் காறங் குரு மையாற் கொடுஞ்சொல்கூ ருமை, புற முரை யாமை மருவிய விரண்டாற் பொருவின்மெய் யுறுதியோர்ந் துரைத்த, னிறைபெருந் தவத்தோர் வாக்கினிந்நான்கு நிகழுமென் றியம்பு வர் நெடியோர். 51

கான்றசோ றதனிற் கண்டுபொய்ப் போக மனைத்தையுங் கைவிடுத்திடி னுந், தோன்றுல கினைமெய் யெனக் கொடுமீக்கூற் றுறவிருப் படையினத் துறவோன், சான்றதா யுளதன் னுள மிலை யெனவுந் தற்பரா நந்தமுற் றவ னைப், போன்றிரு விழிமேற் செருகி யீண் டுரைக்கும் பொய்யையெவ் விதத் திறற் போக்கும். 52

இத்திற னருள்கைப் பிடித்தெலாம்
விடுத்தோ னேவல ஞெருவனே டுறி
னுஞ், சித்தசஞ் சலமுண் டவனெரோர்
காலே செயுஞ்செயல் பிழைக்கினுட் சீற்
றம், வைத்திடப்படுத லாற்றன துடற்
பால் வங்தொரு பிணியுறிற்றுணிவோ,
டத்தனே யுளனென் றிருத்தலினிருத்த
லரிதனேன் றனேயுறி னதனுல். 53

யாதியா தொருவ னீங்கியா னேத
லதனினு லதனினு லிலனென், றேதலா
லனேத்துங் துயர்தரு மெனநீத் துயர்
பரம்பொருளினேக் காட்டுங், தீதிலோர்
குரவ னெங்குள னெனவே தேடுமா
லலேகடல் சூழும், பூதல மிசையோர்
துறவினே னறவு பொலிமலர் தேடும்
வண் டினேப்போல். 54

சமரமுற் றிடாது புறங்திரி யொரு
வன் றனதெதி ரடைதரு படைக்கைக்,
குமரரை நோக்கி மிகுபராக் கிரமங்
கூறினுங் தேறல ரதுபோ, லமர்தரத்
துறவு சமாதியோ திடினு மவற்றினுக்

கயனடை யினரேற், றமரெனத் துணி வுற் றவரொடும் பழகார் தத்துவ நிலை தலைப் படுவோர். 55

நீரிடத் தன்றி யந்தரத் திடையே நிகழுமோர் மரைகொள விரும்பார், பாரிடத் தெவரும் விநோதிகள் சாலம் பண்ணலென் றெண்ணிமற் றது போற், சீருடைத் துறவு சமாதிபெற் றுலகிற் றிகழினு முயிர்க்கெ லாந்தய வுஞ், சாரருட் குருபத் தியுமிலார் தமை யுந் தமரெனப் பழகவுந் தகுமே. 56

இதுநெறி யெனவோ ரூர்க்குமற் றொருவ னேகினு மாத்தன்வாய்க் குறிக, ளதுதனிற் காணு விடத்துல கருமோ ரடிபெயர்த் திடுகல ரதுபோ, லெதிரறு சமாதி யாதிபெற் றுடையோ ரென்னினு முன்னவ னுரைத்த, சதுர் மறை யாக மாந்தநிந் தகரேற் றமரென லவரையுந் தகுமே. 57

ஈங்கறை முறையிற் றேர்ந்துபா ரிதன்மீ தெங்ஙணுந் தேடியோ ரிடத்தி, ஞேங்கருண் முதல நான்கு

மோர் வடிவா யுளதென மறையினீற்
றுரைக, டாங்குநா வொடுஞ்செங் குவ
ளைமார் பொடும்பொற் சரணொடுஞ் சர
ணென வடைந்தோர், தீங்கொழித்
தருள்வான் றிகழுமோர் குரவற் கண்
டுளங் குளிர்ந்தனன் றெளிஞன். 58

காரிய மாக லாற்சகம் படைக்குங்
காரணன் குலாலனி லுளனென், ஞேரி
யல் பெனவேழ் கடலுமொன் ருக்கி
யொப்பிடுங் கருணைய னேனும், பேரி
யை பிறப்புத் தனையடைந் தவர்க்குப்
பிணியுரு வகைகெடப் பார்க்குங்,
கூரிய விழியோ னுதலி னறவுங் கொடி
யனு மாகுமக் குரிசில். 59

செப்பிருங் கைலைக் குருமுறை மை
யிற்றன் சிரமிசைச் சரணம்வைத் துள
வோர், மெய்ப்பர னருளை நினைதொறு
முளந்தீ மெழுகுகல் லெனவுரு கிடினு,
மைப்பவந் துடைத்தன் பினர்க்குவீ
டளிக்கும் வல்லப முடையமற் றெரு
தா, ஞெப்புமிக் கிலியா கலினிறை
பத்தி யுளனுமன் ருகுமவ் வும்பன். 60

கருடனை நினைவோர் பார்வையாற் பிறர்பாற் கடுவொழித் தலிற்றனை நினைவோ, ரொருவரை நோக்கி னவர் கணும் பாச மொழித்தல்செய் துறவொ டேய்ந் துறினு, மருண்மகட் புணர்ந்து ஞாநசந் ததிபெற் றவரொடு மகிழ்ந் திருத் தலினக், குருபரன் றன்னைப் பின்னநே ரில்லாக் குடும்பியென் றுரைக்கவும் படுமால். 61

குலவுசெங் கதிரோ னிருளினை யுண ராக் கொள்கைபோற் ருஞெரு காலுஞ், சொலுமறி யாமை யறிகிலா ஞாநத் தோன்றலே யெனினுமத் தூயோ, னில குமா நந்த வுருவினை யணுக்கட் கீந்த தற் கிணையொரு துணையின், மலவுட லவர்பாற் கவர்தலி னிஃதோர் மடமை பெற் றுடையனு மாமால். 62

வதுவைகாண் மறையோர் வழங் கியாத் திரையின் மற்றருந் ததியை நோக் குதலி, னிதுவுமொன் றெனத் தம் முடல்பொருளாவி யீயுமெம் போ லிக டமக்குங், குதிரைகொண் டிடவன்

றடைந்துட லாதி கொடுத்தவன் போற்
கொடுப் பவர்க்கும், பொதுமையுற் றிவ
ஞேர் மானுடன் ருஞய்த் திகழுமப்
பூரண புராணன். 63

பாரினட் டாங்கா திகளொடக் குர
வற்பலதரம் வலம்வந்து பணிந்து,
சீரிய துதிசெய் தநுதிந மவற்ருர் றிரு
வுளத் தடைக்கவும் பட்டுத், தூரமோ
டணிமை யறவிறை கருணை சுரக்குநா
ளளவுநின் றேவ, லாரிவன் றனக்
கொப் பெனச்செய்தொண் சரண்பெற்
றறியவேண் டுவமுழு தறிந்தான். 64

சற்குரு வருளா லையமுந் திரிவுந்
தானற மறைமுடி வுணர்ந்த, பிற்குரு
பரன்ருண் முற்சரண் புகுந்த பெரியவ
ரினமரீஇ யிருந்தொண், சொற்களி
னரிய பொருள்கடேர்ந் தவணந் தொ
லைத்தொரு சிறிதுநாட் பின்னர்க், கற்
குத லாதியனைத்துநீத் தென்று ஞாநசா
தகத்திஞள் கழிப்பான். 65

அரும்பொறி யின்மை பழியன்றி
யார்க்கு மறிவறிந் தாள்வினை யின்மை,

பெரும்பழி யெனலா னொருவன்வீட்
டின்பம் பெருமைகொ டிகழ்கலர் பெரி
யோர், விரும்பஃ தடையும் வகையருட்
குருவான் விளங்கியு முளங்கையிற்
கனிபோல், வரும்படி நாளு முயன்றுரு
வென்போன் மதியிலார் தமையிகழ்
வதலால். 66

பகர்தரு தொழில்க ளனைத்துமோர்
சிறிது பண்ணவேண் டுவபணி விடுத்
துப், புகலுரை யடக்கித் தனியிடத்
திருந்து போற்றிசெய் தருட்குரு பதம்
பின், மிகமுயன் றிதய வருத்தமெய்
தாமன் மெலிந்துகை விடுதல் செய்
யாம, லகமுக மாக்கி மநத்தைநா டொ
றுமோ ரைம்புல னொழித்தசை வறுப்
பான். 67

உச்சியம் போதின் மீதரும் பசிக்கவ்
வூர்வல மாயிலந் தோறும், பிச்சைகை
யிடையிற் காடிகூ ழேனும் பெற்றது
பற்றியுள் வெறுப்போ, டிச்சையற்
றருந்திப் பொருந்தவே காந்தத் திடை

யினுந் தாகம்வந் தடையி, னச்சிநீ
ருரிற் புகுந்துரு தேரி யாதியி னருந்
துதனன்றே. 68

ஞானசா தகன்மற் றுதயமா தியினூ
ணயக்கொ ணு மயக்கமா தலினு, மீன
மார் விந்து மிகுமெனு வகன்றே ரிகழ்ந்
துகை விடுத்தவா தலினுந், தானிரந்
தொருபோழ் தருந்திடு முணவுஞ் சமம
லாற் றுழினு மிகினு, மூனதா ருடற்க
ணுயுறு மற்றைக் குறக்கமு மிகுந்திடு
மன்றே. 69

மிகுத்திடு முனமிற் படுதழ லவிப்
பான் விடுபவன் கலங்கனீர் தெளிநீர்,
பகுத்திடா னதுபோற் காடிசோ
றேனும் பசித்தவன் புசித்திட றகுமா,
னகத்தவர் மனேதோ றுழன்றெனக்
கடிசி னல்கிடென் றெருவன்வேட்
டுணலா, னகத்துறு பசியும் போக்கி
மற் றதுகொ டதிகமென் பயனடை
வானே. 70

எரிந்தெழு பசிநோய் தணிக்கவோர்
மருந்தென்றேற்றுண தொருவனுச்

சுவைவேட், டருந்திடு மளவும் வருந்தி
யப் பிண்ட மளித்தவர் தம்மைநோ
வதுவென், னிருந் துளகிரக வாழ்க்கை
யும் பிணவந் தெய்திய துறவுமல்லது
வீண், டிரிந்துடல் வளர்த்தியெனத்
தனைவிடுத்த தெய்வத்தை நோவது
மறந்தே. 71

எய்தவ னுறமற் றேவையென்
னேவ தெனவுலகுரைத்தலி னொரு
தாஞ், செய்துள வினைக்குத் தக்கபே
றிறைவன் சேர்க்குத றனைமறந் தென்
னே, வுய்தவ மறியாக் கைதவ ரைய
முதவிடார் தமையுத வினரை வைதல்
வாழ்த் திடுதல் செய்துமற் றொருசாண்
வயிறுநா டொறும்வளர்ப் பதுவே. 72

தன்னரு குறுசேய் சிரத்தொரங்
குலியாற் றுன்புடைத் தொருவன்மீ
தொருவன், சொன்னமாத் திரத்தி னவ
னையச் சேயுந் துணிவுகொ டெழுந்
தறை குதல்போன், முன்னவன் விளை
யாட் டாயவைந் தொழிற்கு முன்னிலை

யாயசி வரைப்பார்த், தின்னல்செய்
சாப மிட்டுமா தவரு மென்கொலோ
தவமிழப் பதுவே. 73

பெண்ணைவிட் டகலா வொருவி
டன்றன்னைப் பிறர்வழக் கினிற்கொடு
போகக், கண்ணைவிட் டகலா தவள்
வரல் போலுங் கண்டுகொண் டேகி
யாங் கஃதெவ், வண்ணமா யினுஞ்சீக்
கிரத்தினின் முடித்தவ் வனிதைபான்
மறிதரன் மானப், பண்ணிய சமாதி
விடுத்தறி ஞருந்தம் பசிதணித் ததையு
றும் பரிசே. 74

நடந்துறங் கொருவன் றனைமல
ரமளி நண்ணுமா புரியின்மற் றவனுங்,
கிடந்துறங் குவதைக் குறித்துமுன்
னுறக்கம் விழித்தவா கிளக்குதல் போ
லுங், தொடர்ந்தொரு கணமு மிடை
விடா ஞாந நிட்டரைத் தூயதஞ்
சமாதி, யடைந்தனர் விடுத்தா ரென்
பரே காந்த மவர்க்கநு கூலமா
தலினே. 75

நித்திரை தடைமீ றிடிற்கைகால்
போர்த்து நிசியிடைப் பூவணை துயில்
வா, ரொத்துரு விடையிற் கிடையுமப்
பயிக்க வூணுமெங் ஙனமித மென்னி,
லித்தரை யோர்நித்திரைமிகிற் பாயு
மெரிகொடும் பசிமிகிற் கறியுஞ், சித்
தமே வேண்டா வென்றசொல்லன்றே
தெரியுமோ வவர்க்கவை மிகலான். 76

தென்பர வையினுட் கழிவட பரவை
சேர்நுகத் துளையினிற் செலல்போ,
லொன்பதிற் றென்ப தோடுமூ விலக்க
முளவியோ னியும்பிழைத் தேறிப், பின்
பிறப் பிதுபெற் றதனினும் பாதி பிறப்
புறு நாளதாக் குநரி, னின்பமீ தென
மிக் குறங்கலர் பிறவிக் கறவெரீஇ
யுளந்துளங் கிடுவோர். 77

அறவுநித் திரையைத் துறந்திடி
னுடற்க ணடைதரும் பிணிகண்மற்
றதனுற், குறைதலு மிகலு மின்றி
யோர் சமமாக் கொண்டுகண் டுயின்று
பின் விழிக்கி,லுறுசுகா தநத்திலெழுது

சித் திரமொத் துறைகுவ ரிறைதலே
கழுத்தூன், செறியுடல் வாங்கா தோங்
கநே ரவர்பாற் சேருமோ காமநோய்
சிறிதும். 78

உறக்கமும் பசியு மிகுந்திடிற் காம
முற்றிடா தற்றபோழ் துள்ள, மிறக்கு
மொண் சமாதி யடைதலி னடையா
விடையிலு மடுபவத் துயரை, மறக்
கலா மையினு லச்சமும் வீட்டை மதித்
தலா லிச்சையு முடலே, வெறுக்குநிக்
கிரகத் தாற்களிப் பறலு மேவலான்
மேவிடா ததுவே. 79

எங்குள புனன்மற் றிதுகழீஇ யிடு
தற்கென்றுகா லிடைப்படு மசுத்தக்,
கங்குடல் குலேயு மொருமகன் மலம்புக்
காடவு நாடுமே யதுபோற், பொங்கு
புன் மலவூன் பொதியிதென் றெழிப்ப
லெனவரு வருத்துடல் பொறுக்குந்,
தூங்கமா தவற்கு மெங்ஙன மடவார்த்
தோயவு நேயமுட் டோன்றும். 80

அருந்தவம் புரிவோ ரெதிருரு வசி
தானுதிய மாதர்வங் துள்ளம், வருந்தி

நின் றியாது புரியினு நோக்கார் மற்
றிவ ணுற்றமா தரையும், பொருந்து
மோர் வெளின்மீ தேறவிட் டுளநாய்
போனனி நோக்குமென் போல்வா,
ரிருந்துள விடத்தாங் கவர்வரின் விழி
யோ டென்படு மோபதைத் திதயம். 81

பெற்றதாய் முதலோர்ப் புரையமா
தரையெண் பெருந்துற வடைந்து
ளோன் றவமுஞ், சிற்றெரு மினைத்
தன் மனையென விநோதத் திறத்து
ரைப் பினுமுனங் கிரகத், துற்றநா
டனது மகடனை யவண முரைத்திடா
மையிற்பழு தென்றுற், பொற்றொடி
யவர்தோ டழுவவும் விழைதல் புரியி
னென்னுங்கொலவ் வறமே. 82

சிறந்தகற் புடைய மாதரும் பரத்
தையருமலாத் தெரிவையர் புவிமேற்,
பிறந்தநாட் பிறந்தான்போலு நெஞ்ச
கத்தைப் பிரிநடை யுரியனு மொருவ,
னிறந்ததன் னிச்சை யெவணமவ் வண்
ண மிகத்திலுஞ் செயப்படா துடலைத்,
துறந்தகா லையிலு நரகில்வீழ்த்தியம
தூதுவர் வருத்தலி னன்றே. 83

மைப்படு விழியா ரின்பமோர் முள்ளி மலரின்வாய்த் தேனையொப் பெனக் கண், டொப்பில்பே ரின்பம் வேண்டினேன் வேண்டி யுலகர்வே றெவை கொடுத் திடினுந், துய்ப்பமற் றுடுப்ப விரண்டுமே யன்றித் தொடுவனோ பிறிதிவற் றினுக்கூர், குப்பைசா ரிடம்புக் கிடுதலி னவற்றைக் குறித்தொரோ ரிடம்புகா மையினே. 84

தனைநனி யிரந்து வருந்திமற் றொருவன் சந்தன மாதியபூசி, யினமலர் மாலை புனையினு முனியா விழுத்துவை தடித்துதைத் துடலிற், பிணமல மாதி பூசினு மன்னோன் பிரியமப் பிரியமொன் றின்றி, வினைவழி முனைவ னுந்தொழில் புரியும் விதத்தையே நோக்கியுண் மகிழும். 85

தந்தைதாய் பலமா தியகொடுத் திடவுந் தக்கைபுண் செவியினுக்

கிடவு, மைந்தவா வெனலுங் குதித்
தெழுந் தோடி வருதல்போ குதல்செயு
மகவி, ஊங்தொழில் புரியு மெங்தையூழ்
வழியீங் தருள்சுக மாதிய வருங்காற்,
சிங்தையுள் விழைந்து முற்செலா
ரழிந்து பிற்செலார் மாசறத் தெளிங்
தோர். 86

இத்தரை யிடைப்பா ழாயவா லயு
மற் றிருண்மிகு முடுக்கரா திகளிற்,
சுத்தமெய்த் தவரெப் பொழுதடைங்
துறினுங் தோன்றுரு தச்சமங் கவர்பா,
லத்தனிவ் வுடலைப் புரக்குஞான் றழிப்
பா ரிலையவ னேபினு மழிக்கின், வைத்
திவண் புரப்பா ரிலையெனுங் துணிவு
மநத்தினு ளிருத்தலி னன்றே. 87

ஊனையோம் புதல்கை விடுத்துனை
யுவப்பா ருணர்வரென் ருளுடை நம்பி,
தானுரைத் தமையா னுடல்விழைங்

திடினத் தத்துவ நிலையுங்கை தவறி, யீனமார் பிறப்புற் றிடுவனேங் தொழிற்கு மிறையதி காரியென் றெண்ணு, ஞாநமொன் றனேயே தொடருமோர் புருட னண்ணுவன் பரகதி திண்ணம். 88

உள்ளதுண் டாமற் றில்லதின் றென வெண் காடரோ திடுதலி னுறுமுழ், தள்ளொணு மையினெவ் விதத்தினு நுழைந்து தவம்புரி காலையூ னுயிரை, விள்ளல்செய் திடினு ஞாநசாதகனுண் மேவுமவ் வாதனை யொடும்போய்த், தெள்ளிய போக முண்டு மீண்டடைவன் சிவமதுற் பவமதொன் றிரண்டில். 89

அருந்தவ விலக்கிவ் வுடற்பரிப் பதுதா னச்சமா திகடரு மூலர், திருந்து நஞ்சிந்தை சிவன்கணே யாவர் வரினு

மென் றமையிற்பே திப்பான், பொருந்
தினும் வாளுே ரெதிர் முதிர் கொலே
வெம் பூதமா தியவளேந் திடினு, மிருந்
ததஞ் சமாதி நிலேகுலே யாதோ ரெண்
ணிய வெண்ணியாங் கடைவர். 90

தேவர்மா முநிவ ரசுரர்வா ளரக்கர்
சித்தர்வித் தியாதரர் முதலோர், யாவ
ரும் விரும்பிச் சித்திபுத் திகளு மெட்
டுணே யச்சமா தியவுண், மேவுரு தகற்
றித் தவம்புரிந் தடைந்தான் மேலதா
மூலபண் டார, மோவற வவையே குடி
கொளென் போனெஞ் சுடையரா
லடையவும் படுமே. 91

ஒருவனுக் கிருளற் றுரியசிற்
சொருப முள்ளவா விளங்கினன் றறு
மிப், பருவர லுருவப் பற்றுமற் றது
நேர் படுமள விறைபுரி தருமைங், கரும
மெவ் விடத்துங் கண்டுதற் செயலேக்

கைவிடுத் தச்சமா தியவுண், மருவுரு
தகற்றித் தவஞ்செயல் வழக்கால்
வாழியெங் குரவனீ டுழி. 92

வைராக்கிய தீப முற்றுப் பெற்றது.

பாயிர முள்படச் செய்யுள் 101.

சர்வஞ் சிங்மயம்.

———

கொடியே இளவஞ்சிக் கொம்பே
எனக்குவம் பேபழுத்த
படியே மறையின் பரிமள
மே! பனி மாலிமயப்
பிடியே! பிரமன் முதலாய
தேவரைப் பெற்றஅம்மே
அடியேன் இறந்திங் கினிப்பிற
வாமல்வந் தாண்டுகொள்ளே,

உ

சற்குருப்யோ நம:

ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகள் சம்ஸ்கிருதத்தில் அருளிச் செய்த இலக்ஷணவிர்த்தி

(பிரஹ்மநாமாவளி)

———

இது

கோவிலூர்

ஸ்ரீ சிதம்பரஞாநதேசிக சுவாமிகள்

அவர்களால் மொழிபெயர்த்தருளப்பட்டு

கோவிலூர் மடாலயம் எட்டாவது

மஹாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தரஞானதேசிக சுவாமிகளின்

பாதசேகரர்களில் ஒருவரும்

சிக்கல் பொருள்வைத்தசேரி

கோ. ஆ. பொ. மடாலயத் தலைவரும்

ஆகிய

ஸ்ரீ சோம இராமலிங்கசுவாமிகள் அவர்களால்

அச்சியற்றி வெளியிடப்பட்டது.

இலக்ஷணாவிர்த்தி

பிரஹ்ம நாமாவளி

எண் : பாட்டின் எண்

1 நிர்விகாரி
2 ஞானவடிவன்
3 அசங்கன்
4 சுயம்பிரகாசன்
5 சொப்பிரகாசன்
6 ஆநந்தரூபன்
7 சத்தியன்
8 நிஷ்கிரியன்
9 முத்தன்
10 அகர்த்தா
11 அபோக்தா
12 நிருபத்திரவன்
13 நிர்லேபன்
14 நிர்ச்சம்பந்தன்
15 கூடஸ்தன்
16 ஆத்மா
17 நிர்த்தோஷன்
18 அப்பிரமேயன்
19 பிரத்தியக்ஷன்
20 அணு
21 அசரீரன்
22 நிரிந்திரியன்
23 அப்பிராணன்
24 அமநசன்
25 நிர்மலன்
26 சுத்தன்
27 புத்தன்
28 சர்வக்ஞன்
29 பரமாநந்தன்
30 சம்பு
31 அசலன்
32 நிர்க்குணன்
33 நிருவிகற்பன்
34 நிராகாரன்

35 நித்திய முக்தன்
36 அநாதி முக்தன்
37 அச்சுதன்
38 க்ஷேத்திரக்ஞன்
39 மநோவாசாம கோசரன்
40 அவ்யாகிருதன்
41 அக்ஷரன்
42 திருக்கு
43 பிரத்தியக்கு
44 சிந்மாத்திரன்
45 சத்து
46 நிரீசுவரன்
47 நிர்ஜ்ஜீவன்
48 நிஷ்பிரகிருதி
49 அசம்சாரி
50 நிர்ப்பெத்தன்
51 நிரவயவன்
52 அபரோக்ஷன்
53 சுவயம்
54 அகேயன்
55 அநுபாதேயன்
56 அப்பிரவிருத்தன்
57 சிவன்
58 அமிர்தன்
59 நிரூபன்
60 சாந்தன்
61 அபயன்
62 நித்தியா நந்தன்
63 நிர்விஷயன்
64 அநூதநன்
65 புராதநன்
66 சூநியன்
67 மகா சூநியன்
68 நிவிர்த்தன்
69 அகாமன்
70 அலோபன்
71 உந்நதன்
72 அக்குரோதன்
73 நித்யன்
74 சர்வகதன்
75 சர்வாதாரன்
76 நிராதாரன்
77 ஆதி
78 அநாதி

79 விபு
80 மகத்து
81 நிரஞ்சனன்
82 காரணன்
83 அகாரணன்
84 சாக்ஷி
85 ஸ்தாணு
86 பரிபூரணன்
87 அநந்தன்
88 சர்வசமன்
89 சர்வாதிஷ்டாநன்
90 அகண்டன்
91 அபரிச்சிந்நன்
92 அநாவிருதன்
93 சர்வகாரணன்
94 பிரமம்
95 யதார்த்த வஸ்து
96 சர்வாத்மா
97 சர்வாகாரன்
98 அநேகரூபன்
99 ஏகரூபன்
100 பரமார்த்தன்
101 வஸ்து
102 நிஷ்பிரபஞ்சன்
103 நாநாரூபன்
104 அபேதன்
105 நிர்விசேஷன்
106 அத்வைதன்
107 சர்வாபாவன்
108 சர்வதோமுகன்

இலக்ஷணவிர்த்தி

பாயிரம்

ஆரணம் பன்முகத் தால நாதியே
காரண னேயெனக் கழறி யேத்திடும்
பூரண மாஞ்சிவன் புதல்வ னாகிய
வாரண நனத்தனை வணங்கி
வாழ்த்துவாம். 1

காரண மான தன் கலையி னோர்கலை
தாரணி தனிலுறுந் தலங்கண் மேவிவந்
தாரண வுரைப்படி யடங்கு மம்பலப்
பூரண நடேசனைப் போற்றல்
செய்குவாம். 2

சித்தரும் பரவா நின்ற சீர்மிகுங் கழனி தன்னிற், பித்தனு மெனையு மாளப் பேரரு ளுருவா யுற்ற, முத்தனு முத்தி ராம முதல்வனற் கமல பாத, நித்தமுந் தொழுது வாழ்த்தி நெஞ்சினி லிருத்தல் செய்வாம். 3

வானவ ரசமாந் தொடர்பினு லுல கோர் வழுத்துறும் வன்னியைங் கரனை, வாநவ ரதந மணியறு முகனை மாசறு கொற்றவா ளிறையை, வான

வர் முதுவன் பாலன வலவன் வணங்குநற் றிருநெலே மாதை, வானவ ரதனு முத்திரா மேச வள்ளலே வணங்கி வாழ்த் திடுவாம். 4

பிரமத்திற் குரிய வாகும் பெயர்கணூற் றெட்டி னுக்கும், விரிவதாம் பநுவனூலின் விளங்கிய பொருள்களுள்ளத், துரமதாத் தரிக்க வேண்டி யுற்றிடுங் கவிகளாகப், பரமசற் குருவா யோங்கும் பகவனின் னருளாற்செய்தேன். 5

பன்னுபா யிரக்கவிக ளிருமூன் ருகும் பகர்நூலின் கவிநூரேு டொன்ப தாகு, மன்னகவி முற்றுநிறைந் தெங்கு நின்ற வஸ்திபா திப்பிரிய சொரூப மான, மன்னன்முத்தி ராம லிங்க தேசி கேசன் மருவுமென திதய மதுற் றுரைத்த தாகுஞ், சொன்னவிந் நா றனிற்கவியொன் றருத்த மேனுந் துகளறவே யறிந்தவர்கள் பிரம மாவர். 6

பாயிர முற்றிற்று.

நூல்

நிதித்தியாசந யுக்தி

சொல்லலுறு மைங்கோச நாமல்ல வதனிறுற் ரேற்றலிற னரைதிரையு டன் றூய்திலா வாலிபம தாதியுந் தாக பசி துனுபெலன் பெலமதில்லோ, னெல் லேயற வேசொனவ னவையிலோ ஞதி யு மிகழ்காம மதமுலோப மிழிபயங் குரோதங்க ளாதியுஞ் சுகதுக்க மியலு மபி மாஈமாஈ, மல்லலுட னேகாண லாதியும் மறியாமை யறிவொடு சுழுத் திவிடய மவைகடமின் வருசுகமு மாக வைங் கோசத்தி னமர்விகா ரம்மெமக் கொன், றில்லேயவி தம்பஞ்ச கோசங்க ளுறுவிகா ரங்களவை யின்மையினே யு மிலகவறி கின்றவறி வேயுருவ மான தா லியாநிருவி காரியாமே. 1

இன்னலே யுருவ மான விந்தவைங் கோசங் கட்குந், துன்னுமக் கோசங் கட்குச் சொல்விகா ரங்க ளுக்கு, மன் னிய மாக நின்றே யவைகளே யறிவ தாலே, மன்னிய நாமே ஞாந வடிவ மென் றறிந்து கொள்ளே. 2

ஞாநமில்கா லந்தனினு ஞாநந் தோன்றி நண்ணுபினு மூன்றவத்தை தமிலே தோன்று, முனவுல கங்கள் வரும் போதுங் கூட வுதியாம லே கின்ற போதுங் கூட, வினமுட னே காம லிவைக ளியாவு மியல்பாகக் காணுமறி வேசொரூப, மானதனு லொன்றுடனுந் தொடக்கற் றென்று மமர்ந்திடுநா மசங்கனென வறிந்து கொள்ளே. 3

சகமதனைப் பிரகாசஞ் செய்யுஞ் சண்டன் சசிவந்நி யாதியையு மவைவி ளக்கு, மகஞ்சட்சு முதலிங்கோ சத்தை யுஞ்சொல் லவையின்விகா ரங்களையு மவையின் றேற்றந், தகவுதிதி மரித் தன்முத லையும்வி ளக்குந் தமையொன் றும் விளக்கவொணுத் தன்மையாலே, யிகழ்விலதா மியாமிகவுஞ் சுயம்ப்ர காச னென்னவித யத்துறுதி யாக வெண்ணே. 4

நாமிலமே லிங்கோச முதலா கின்ற நயமில்சகங் களையறிவா ரிலாமை

யானுந், தீமையிலா வறிவுருவே யான நம்மாற் செகங்களெலா மிகவறியப் படுகை யானு நீமமதா யாவையுமிவ் விதமாய்க் காணு நிகரினமை யறிவ தற்கோ ரறிவு தானுந், தோமறவே வேண்டாத படியி னுனுந் துகளறு சொப் பிரகாச னுமென் ரோர்வாய். 5

காலமொரு மூன்றிலுஞ்செய் யுபய கன்மங் கருதுமைங்கோ சச்செயலாக் காண்கை யானுஞ், சீலமிலைங் கோசங் களிலாதபோது திரள்கன்மங் தோன் ருமை யானு நாமிவ், வேலுசெயற் கோசத்தின் புறம்பதானு மியாங்கருத் தா வுடன்போக்தா வன்றதாலே, சால வுறு கன்மபெந்த செங்ம மாதி தரித்த வில்யா மாநந்த ரூபனுமே. 6

தினமாதம் வருடமொடு காலங் தோறுந் திகழ்சநநந் தொறும்வருமூன் றவத்தை தம்மி, லினமாகிப் பிறந் திறந்து போகு மைந்தா மிழிவான கோசத்தின் வேரு மான்மாப், பனி யான கோசமுதிப் பதற்கு முன்னும்

பஞ்சவித கோசமழிந் தொழிந்த பின்
னும், தனியான வொருவிதமா யிருக்கா
நின்ற தன்மையினுற் சத்தியன்யா
மெனவே யோர்வாய். 7

இகவுலகம் பரவுலகங் களைக்
குறித்தே யியற்றுபல விதகன்ம மவை
க ளாலே, பகருறுமெப் போதினுமே
விவகரிக்கும் பஞ்சவித கோசத்தின்
சாட்சியான, விகழ்வினமைப் புறம்பா
கக் காணலாகா திருந்தாலுங் கிரியை
யிலாத் தன்மையாலே, புகழ்தலுறு
நாந்தினநிஷ் கிரியனென்றே புண்ணிய
நீயறுதியதா யெண்ணுவாயே. 8

ஞானமுதித் ததன்பின்பைங் கோ
சங்கட்கு நமைவேருய் மிகவுமறிந் தது
வேபோல, ஞாநம்வரு முனுங்கோச
மவைக்கு வேரு நாமிருந்தோ மென்பது
சித் தித்தலானும், பாநமலாக் காலத்
தும் பஞ்சகோசம் பண்ணினசஞ் சித
கன்மந் தமைக்குறித்துப், பாநமதா
நாங்கருத்தா வாகாதாலும் பலவிதசஞ்
சிதமறுநா முத்தனுமே. 9

ஞாநமுதித் ததன்பின்புங் கன்மஞ்
செய்யு நவையுறுமைங் கோசங்க டமக்
கு வேறு, யீனமிலா நாந்திநமு மிருப்ப
தாலே யின்று முத லாகாமி யங்க
ளாக, வூனமதாம் பஞ்சவித கோசஞ்
செய்யு முறுகன்ம பெந்தநமக் கிலைய
தாலே, ஞாநவுரு வாகியநா மகர்த்தா
வென்றே நாடியுளந் தனிற்றிநமு நண்
ணுவாயே. 10

பிராரத்த கன்மமதாற் சரீர நாசம்
பெறுமளவும் வருகின்ற சுகதுக் கத்
தை, யிராகவெறுப் புடன்புசிக்கு மைங்
கோ சங்கட் கீநமினா மந்நியமா யிருப்ப
தாலே, விராவுசுக துக்க மவை புசிக்
கின் றேனாய் மேவாமை யானுமறி
வாமெ மக்குப், பிராரத்தம் வேண்டாத
படியி னானும் பேசுகின்ற வபோக்தா
நா மெனவே யோர்வாய். 11

நனிவாத பித்தஞ்சி லேற்பநம தாதி
யாய் நவில்வியா தியுமுறிச்ச னலிசூடு
மிடியாதி பீடையுந் தூலதநு நண்ணு

றுமலாது சூக்க, தநுவினுக் கிலதாலு
மாமயக் கங்குரோ தங்காம லோப
முமை சார்செவிடி லச்சைமுத லானசுர
மேசூக்க தநுவினுக் கன்றிமூல, தநுவி
னுக் கில்லாத தாலுமே காரியத்த
நுவாக்கு சுரமுமூல தநுக்குறுத லாலு
மித் திரிவிதசு ரங்களுந் தநுவினயல்
சீவனுக்கே, சனியாத தாலுமே யறிவா
நமக்கிப்ர சங்கம்வர ஞாயமில்லாத்
தன்மையா னிருபாதி யாகின்ற நாமி
கத் தவறினிரு பத்திரவனே. 12

பகர்தலுறு தூங்கினவன் கையிற்
றங்கும் பதார்த்தமது நீங்கிமிகத் தா
னேசெல்லுங், தகைமையுற ழங்மய
மாதியான தகும்பஞ்ச கோசங்க ளாங்
மாவாக, நிகழ்தலுறு மெமக்கயலாய்த்
தோன்றிவேருய் நின்றுபுறம் பேயிறந்
து நீங்கலாலே, யிகழ்விலதா யிருக்
கின்ற நாமேநித்த மீனமிலா நிருலேப
னெனவேகொள்வாய். 13

தானலவா யுறும்பஞ்ச கோசந்தன்
ஊனத் தாளுகும் படியாயு மவற்றின்
வேருய், ஞானவுரு வாகுநமை நமக்கு
வேருய் நண்ணவுமே வேண்டுமெனத்
தவஞ்செய்தாலு, மீனமலா லாகாத
படியி ளுனு மியா நித்ய வடபரோட்ச
வெமக்கெக் காலு, மூனமுறுங் கோச
தொடக் கற்றதாலு மொப்பினிர்ச்சம்
பந்தனக மெனவே யோர்வாய். 14

ஆற்றுகொல னடைகல்லே கூட
மற்ற தவிகார மாளுலு மயவிகாரந்,
தோற்றுதல்போ லறிவதனிற் பகுதி
யீசன் றுவிதசகஞ் சீவருதித் திறத்த
லானுந், தோற்றியவை யழிவதற்கு
மூலமாகிச் சுயஞ்சித்தா யிருக்கின்ற
நாமவற்றிற், சாற்றுபற்றற் றுறலாலு
மிகவும்யாமே சாரகர்த்தா வாகிய கூ
டஸ்த ளுகும். 15

நானென்று மாநத்துக் கிடமதாக
நவில்கின்ற வாந்மாவாய்த் தோன்ரு
நின்ற, வீநமுறு புத்ராதி தாலதூக்க

விருதேகஞ் சீவனுமே வேறு பேர்பெற், றூனமிறன் புறம்பாகித் தோன்ற லாலு முறுமிவைகட் கப்பாலாய் நிருவி கார, ஞானகனப் பிரமமதாந் தானும் வேருய் நண்ணுத தாலுநா மாத்மா வாகும். 16

தோடமெனும் வாதமுத லானதோ டுந் துன்னியிடு மிராகாதி யதனிஞே டும், பீடுபெறு ஞானவஞ்ஞா னங்களோ டும் பிறத்தலுட னிறத்தலுமே மயம தான, சேடிலதாந் தூலவுடல் சூக்கதே கஞ் செப்பியிடுஞ் சீவனெடு பூதங்கட் குங், கேடிலதாய் வேருகி யிருப்பதா னுங் கிளத்தியநிர்த் தோஷனென வறிய வேண்டும். 17

ஆனபொறி யாலறிதல் பிரமேயந் தா னன்றியறி யாததப்ர மேயமாகு, மூனவிந்தி யத்தறிசத் தாதிகட்கு முட் கரணத் தறிகால திக்குவஸ்து, வான தெனும் பிரகிருதி புருஷருக்கு மந்நியமா யிருகரணத் தறியலாகா, தீநமிலா

தவைகளையு மறிவதாலே யிலங்குசற்
சிற் சுகநாமப் பிரமேயன்ருன். 18

ஏகதே சத்துடனெக் காலுந்
தோன்று மியறமோ காரியமுப் பா
ஞென்றிற்கு, மாகமெலா மெக்காலுந்
தோன்றீசற்கு மங்கங்கண் முழுதினு
மெக் காலந் தோறுஞ், சோகமுடன்
ருேன்றுறுசி வர்க்கும்வேருய்ச் சொல்
கால மவத்தைமுழு தினுமே நானென்,
ருகுபிரத் தியக்ஷமதாய் விளங்க
லாலே யறிவாநாம் பிரத்தியக்ஷ ணகுந்
தானே. 19

பலகணி வெயிலினிற் பரந்து தோன்றிய
சலபர மாணுபோற் சாட்சி யாமெமை
யலேவுறு பொறியறி தற்க லாததா
லிலகுநா மணுவென விதயத்
துன்னுவாய். 20

பகருமுட லுறுங்கன்மி யோகி
லோக பாலர்வைசு வாநரணு தியசி வற்

குஞ், செகசரிர முடையீசன் றனக்கும் வேருய்த் திகழுறுநாஞ் சிற்சுகசத் துருவ தாலுங், தகைமை நமக் கிவ்வி தமோ ருடல மில்லா தாலுமுட லென தென நு பவத்தா லெற்கு, மிகவநிய மநித்தமெனும் யுத்தி லோக மேவுமத ஞலுமச ரீர ஞமே. 21

அவனவன் சாதியின் ருெழிலவர வர்க் குறலி னநியர்சா தித்தொ ழிலது மமருசா தாரணம தாயிலது போற்றேக மதனிலே வேறு பட்ட, வவமுறும் பொறிகள்பல்வித மெணுங் காரியத் தாகுமற் ருென்று செய்ய வறியாமல தண தன் காரியங் கைவந்து வதுவுநன வதனின் மட்டும், விவகரித் துக்கநவி ளுெடுசுழுத் தியிலின்ன விடமென்று காணலற்றே வீகின்ற விந்தியத் தய லாக வவையுமவ் வியாபார மவையு மறியு, மவிருமறி வேயுருவ மாகியிந் தியமுதித் தடங்கலவை தொழில்க டம்மை யறிதலுட னசையாம லுறுநா நிரிந்திரிய ஞகுமென வறிகு வாயே. 22

பெலமுடனே பெலமிலதாய்க் காணப்பட்டும் பேசுபசி தாகமுடன் ஞேற்றப்பட்டு, நலமதுடன் சீவித்தேன் மரித்தே னென்று நாடுநன வதனின் விவ கரித்துமற்றப், பலவிதமா மவத்தைகளிற் காணலாகாப் ப்ராணனுக்கும் வேருயத் தொழிலைக்கண்டு, நலமிலதன் றன்மமின்றிச் சாட்சியாகு நாமசைவி லப்ராண னெனவேயோர் வாய். 23

ஒருமொரு கூத்தாடி பலவே ஷத்தையுறுதலெனக் காமாதி பலவே ஷங்கொண், டாருநன வதனின்வெளிச் சகமே யாகி யயர்கனவி னுட்சகமே யாகி மற்றச், சீரிலதாஞ் சுழுத்தியினிற் காணு தேகுந் தீதான மனச்செயலைக் கண்டு கொண்டு, சேருமதற் கந்நிய மாய்ச் சாட்சி யாகித் திகழ்வுறுநா மம்மநசென் றறிவாய் மைந்தா. 24

அறைகின்ற மலமூத்தி ரங்குப்பை சேறதிழி வாஞ்சுடலை சேரி முதலா யளவின்மல மேவுற்ற புவியொடுக

லங்கல்புகை யாகின்ற புழுதிமுதலா, யுறைகின்ற மலமேவு நான்குபூ தத்தி னுட னுறுகோழை சளிபித்தமு மொழு கின்ற மலமூத்ர முதலான மலமுற்ற வூனமுறு தூல தநுவோ, டுறுகின்ற காசபட லங்குரோத காமமுத லொழி வின்மல முற்ற சூக்க வுடலினுடன் ஞாநவஞ் ஞாநமல முறுசீவ னுடனோந் து தொழில்க ளாதி, நிறைகின்ற மல முற்ற வீசற்கும் வேருகி நீண்மலமு மற்று மிகவு நிகழ்கின்ற ஞாநவா நந்த வடி வானநா நிருமல னென்று கொள்வாய். 25

கொள்கின்ற சாதிவன் ஞச்சிரம மதனுடன் கூறதன தன்ம தன்மங் கூடுமத னுறுபயன தாஞ்சொர்க்க நர காதி குறைவிலதின் மிச்ச மான, வுள் கின்றகோடிபவ முதேருடக் குற்றுமிக வுலேகின்ற சீவருடனே யுளகிருபை யவதார மாற்சரிய முதலான வுறுதொ டக் குற்ற வீச, னெள்சீவர் சங்கத்த சுத்தமுறு பூதங்க ளியாவுக்கும்வேற

தான யாமிவைக ளுடனுற்று நின்றி
டினு மெமையசுத் தங்களெய் தாத தா
லும், விள்கின்ற விவைகணம் முடை
விவர்த் தங்களாய் மேவியே யுறுத
லானும் விமலசித் தாகின்ற நாஞ்
சுத்த னென்னவே விளங்கிடவ றிந்து
கொள்ளே. 26

அறைதலுறு தானுயுங் கூடிநின்று
மறிவற்ற கடமாதி பூதாதிக்கு, முறை
தனக்கோ ரறிவிலதா யொன்றிஞேடே
யுறுதலினு லறிவெனவே தோற்று
கின்ற, குறைவுறுமுன் றுடல்சீவன்
மாயைகட்குங் கூறலுறும் வேருகி
யவைகடம்மைக், கறையின்றிப் பிரகா
சஞ் செய்தெப் போதுங் கனபோத
வடிவாநாம் புத்தனுமே. 27

அறிதலுட னறிதலில தாகியே
மூவித வவத்தையுறு ஞேயத்தையு மறி
யாமை யுடனறிவ தாயிலகு சர்வபுத்தி
யாகின்ற ஞாநத்தையு, மறியுமவ னறி
விலோ னெனவிலகு முயிர்களா யமர்

ஞாதுருக்கடமையு மவர்களினி விர்த்
தியையு மதுவதற் காம்பலனு மெப்
பொழுதுமே, யறுதியா யினதெனவ
வவத்தைமூன் றதனினு மறிகின்ற
வடிவமேகம் மளவிலா வுருவான தாலு
மித் திரிபுடியை யழிவினு மில்லையாயி
னறிவரில தாலுநாஞ் சகலதிரி புடிக
ளையு மறிகின்ற தாலுமிவித மனைத்
தென வவத்தையு மறியுநாஞ் சர்வக்ஞ
ருகுமென் றறிகு வாயே. 28

தநதாரி யாதிசெல் வம்பிரிய மது
விரா சாதியா னீங்கு காலை தவிராத
கையுடைமை பிரியமது செலவாதி தண்
ணினு லொருவுகாலை, யினமான புத்தி
ராதி பிரியமவ ரனலுற்ற விலமதா
னீங்கு காலை யிழிதூல வுடல் பிரிய
மதுபுழுதி யானீங்கி லிந்தியம் பிரிய
மதுவும், பினமாம்பி ராணகண் டமதா
னவாக்கினைப் பெறுபோத கன்று

சீவன் பிரியமதுவும் ப்ராண னிறுகாலே
விட்டுமெக் காலுமே பிரிய வுருவாங்,
கனமான வாங்மாவை யன்றியொன்
றிவ்விதங் காணுத படியினுலுங் கருது
மெக் காலுமே தாணுக வுற்றநாங் கழறு
பரமா னந்தனே. 29

கனவிடயஞ் சுழுத்திசொர்க்க விட
யங் தன்னிற் காண்சுகங்க டமையெ
திர்த்த கரணந்தன்னிற், றனதுசுவப்
பதிவிம்ப மாகத் தானே தங்குதலா
லுஞ்சுழுத்தி யுபேட்சை நிட்டை, துனு
காலங் தனிலுதிக்குஞ் சுகங்க ளாங்ம
சுகமான படியாற்றற் சுகம தின்றிப்,
பனுசுகங்கள் வரவேறு வழியி லாத
படியாலும் பகர்சம்பு நாமென் றோர்
வாய். 30

தூய்தற்ற கிரகமூர் தேசம்விட்
டலேகின்ற தூலவுடல் லோக லோகஞ்

சுழல்கின்ற விருதேக முடன்மண்ணை
வளையமாய்ச் சூழ்ந்தலைக் கின்ற தாகி,
யேய்கின்ற வறல்வன்னி யிவையசைக்
கின்றகா லிவைகளுக் கிடம தாகி
யெய்துற்ற வம்பரம் பௌதிக சமட்டி
யோடேலையிலவை யாவு முடலாய்த்,
தோய்வுற்ற மெய்யறிவு ளசைகின்ற
வீசனுஞ் சொல்கின்ற வேகமுடனே
சுழல்கின்ற பறவையென விரைந்து
திக்கினும் சூழ்கின்ற நூறுகோடி, யாய்
வுற்ற கற்பங்க ளோடிமிக நாடிடினு
மளவை காணுததாகி யங்கங்கு சாட்சி
யா யசைவிலா தமருநா மசலனென
வறிகு வாயே. 31

சத்துவமாங் குணந்தனிலீ சனையு
மாக்கித் தகுமிரா சதந்தனிற்சீ வரையு
மாக்கி, யத்தமோ குணத்திலுல கதையு
மாக்கி யவைகடமை விரித்தடக்கி
யுகங்க டோறும், வித்தரமாய் விளையா

டல் செய்து கொண்டு விளங்குபிர
தாநத்திற் கதீத மாகிச், சுத்தவதிட்
டாநமதா யபரிச் சிந்ந சுகவடிவா யுறு
நாநிர்க் குணனென் றோர்வாய். 32

ஆகுமையேழ் தத்துவமாம் விகற்
பங்கட்கு மப்பாலா யவையினதிட்
டாந மாகி, யேகமதா மத்துவித ஞாந
மாகி யிருக்கின்ற நாந்தனிற்றுன்
விகற்ப மற்றே, போகுமிவை தமிற்
கூடி ளுலும் பற்ருப் புகனிமல படிகம்
போல் விகற்ப மற்று, வேகலிலாக் கட
மாதி யுறும்வெ யிற்போ லிருக்கின்ற
நாநிருவி கற்ப ளுகும். 33

ஆகுவெளி யுருவாகும் பிரம மென்று
மதற்குருவ் நாமமிலே யமூர்த்த மென்று
மாமுன்பி னுட்புறமில் பிரமஞ் சாட்சி
யாகு மென்று மறிபடுத லஃதி லாதி,

லேகமதாம் பிரமமிதற் கநிய மாகி
யிவைவிளக்கு மறிவு நிரா கார மென்று
மீரிரண்டு சுருதிகளுங் கூற லானு
மியல்கதிரை நாடுமாக முடனே நீண்ட,
சோகசிதா பாசனுக்குஞ் சித்த தென்
னுந் தொடர்பால்வாள் வெட்டுமனற்
சூடுங்கையிற் றொடருதல்போலிலதேற்
றற் சுபாவசித்துச் சொல்லுருவ ரகித
ரென வேண்டுமோவென், சோகமிலுத்
தியினுலு நாமே யுள்ளிற் ரேற்று
பொறி வெளிப்பொறியின் விடய மின்
றித் தொடரவையை விளக்குமநு
பவித்தி னுலுந் துகளினிரா காரனு
மெனவே யோர்வாய். 34

அயர்கருத் தாவாயு மேபுசிப் பவ
னுபு வநுதிநமு மமர்த லாலே யதன்ம
மொடு தன்மமத னுனிதம் பெத்தனே
யன்றியொரு காலு முத்த, னயமாக
வலனென்று கன்மகாண் டத்தினி

னண்ணுமாங் மாவி தென்றே நாடுபிர மாதாவி னுக்குமஞ் ஞாநத்தினவின்ம லங் கன்ம மதனு, லுயருதலில் பெத்தனு யுறுவன்ஞா நத்தினி லுயர்முத்தனுவ னென்றே யுபாசநா காண்டத்தி லாங் மாவி தென்றுதா னுரைத்திடுஞ் சீவ னுக்கு, மயலாகி நிருவிகா ரவ்வறிவ தாமெமக் காகுபெங் தத்தொடக்கு மணு கலொரு காலத்து மில்லாத படியினு லமர்நித்ய முத்தனுமே. 35

ஆமயர்வின் மூவர்முதற் றேவர் சாலோ காதியெனக் கற்பிதமா யழியு முத்திக், கேமமுறப் புறம்பாகச் சிந்தித் தென்று மெள்ளளவுங் கிரகிக்க விடக் கூடாதாய்த், தோமறுசற்சிற்சுகமே வடிவாங் தம்மைச் சுருதியினு லுணர் கின்ற தநாதி முத்தி, யாமதனு லேழைந்தின் மேலாநாமே யநாதி முத்த னெனவகத்தி னறிய வேண் டும். 36

நழுவல்சுத நழுவாதச் சுதம சாகு நாடுமொரு நூருண்டின் மேலிராம,

னமுவுகின்ற தூலவுடன் பிரள யத்தி னமுவலிங்க வுடல்பூத ஞாநந் தன்னி, னமுவவித்தை மாயைபரன் சீவ னுக நவிலுமையே மூக்கயலாய்ச் சுகசிற் சத் தாய், நமுவலிலா தெக்காலுந் தானே யாக நண்ணிவிளங் கிடுதலினச் சுதனு மாகும். 37

மூலவஞ் ஞாநகா ரியமதா யமர் கின்ற மூன்றுதநு வுஞ்சேத்திர முன்னு மிதை யறிபவன் சேத்ரக்ஞ னுகுநீ மொழியர்த்த மறியேனெனல், சீலமில் பாவவுரு வஞ்ஞாந மிதுபரம சித்திலா ரோப மாகித் திகழ நாதியதெனச் சொல் வதா நானெனச் சேத்திரந் தன்னி லுற்ற, வாலம்ப மில்லறிவ நாதியா யுறுவத்தி யாசமாம்பூர்வ தேக வாந்ம வநு பவமாம்பி ராந்திமேல் வருதேக வாந்மப்பி ராந்தி கட்கு, மூலமிது பிராந் திமூ லப்பிரமை யறிவின்மை மொழி சேத்ர மத்யாசமு மோகமென நீக்கியவ் வதிட்டாந மாயறியு முரணினுஞ் சேத் திரக்ஞன். 38

மலையுமாக மென்னலங் தக்கரணம் வாக் கென்னன் மருவுபத் திந்தி ரிய மாம் வருமிருவ கைக்குமிக வெட்டொ ணுப் பொருண்மனோ வாசாமகோச ரந்தா, னலைவில்பொரு ளிந்தவித மாகு மேற் சூங்யம தாமெனிற் சுருதி பிரம மஸ்திபா திப்பிரிய மென்று மதை யறி பவ னதுவாவ னென்று மின்ன, மெலை யதற வோதலிற் பொருள்சூங்ய மல வாயி னெட்டொணு தெவித மென்னி லெழுகின்ற திரிவித வவத்தையறி கின்றசித் தொலையுற்ற வாக்கு மாதி, னலைதலுறு மிந்நுவய வெதிரேக மவை யையறி பொருளலா தவையின் விடய மல்லவா தலின்மனோ வாசாம கோசர ஞகுநா மென்ன வறிவாய். 39

ஆற்றுமுரு நாமமொடு விவகரிக் கப்படுவ தாம்பொருள்வி யாகிருதமா மவையிலா தவ்வியா கிருதமா மிதுசகு

மதன்கார ணப்பி ரமமாச், சாற்றும்வே
தாந்தத்தி னிற்சாங்க்ய மாமதந் தனின்
முக்கு ணங்களுற்ற தகவுபிர கிருதிக்கு
முக்குணந் தாமுமே சமமுடனடங்கு
காலே, யேற்றுபிர தானமோ டவ்வியா
கிருதமூல கதன்மூல மென்று சொல்வ
ரிருவகையி னிற்சர்வ சத்தியாய்ச் சித்
ததா யியலுசர் வக்ஞ பிரமந், தோற்று
லகின் மூலமா மறிவில்பிர தானமது
துகளுலகின் மூல மாகச் சொல்லுமிவ்
வேதுவாற் சகமூல மானநாந் துரிசி
லவ்வியாகி ருதனே. 40

நாசமுறல் சரமற்ற தக்ஷரநா ருண்டு
பிர ளயஞாந மவையிஞச நணுகின்ற
மூவுடற் கதிதசித் தானநா நந்தலில
தால க்ஷரங் காசின்மறு யுத்திசர மெ
னல்வேத மதனிஞற்கழறு பொருளக்ஷ
ரந்தான் கருதுமீ மாங்கிசன் சங்கை
முன் னுள்ளபொருள் காணலாம்

பொறியி னதனு, லாசின்மறை விதி
நிடே தத்தையுங் கிரியையுற் றதையு
மேயறையு மென்னி லாரணம் பொறியி
னுற் பிரமமறியப்படா ததுவிதிநி டேத
மென்னப், பேசு மவை யாலுரு திமிசை
யைச் செயவொணு தென்றுதான்
பேசல் போலப் பிரமமே நாமென்ன
வறியெனக் கூறலாற் பிரிவிணு மக்ஷ
ரந்தான். 41

அறிவதுதி ருக்காம தாங்மாவ
லாதுதா னமர்திரிசி யங்க ளாங்மா
வன்றுலோ காயதன் சங்கையநம் வநி
தைமுத லானபோ கங்க ளெல்லா,
மறிந்தநுப விக்கையா லாகந்தி ருக்
கென்னு மவனையே சாரு வாகனமரவே
கண்டித் தலிந்திரிய மில்காலை யறிவு
கெட் டொன்றை யுந்தா, னறிந்தநுப
வித்திடா தாலுமே யிந்திரிய மமர்காலை
யறிவதாக வாகமது விலகலா லாகமறி

வன்று பொறி யறிதிருக் கென்னு மவனே, யறிதத்து வாதிகண் டித்தலய ஞல்வழக் கற்றபடியேபி ராண ஞங் மாவ லாதிந்தி யங்களாங் மாவுமே யன் றென்று ரைக்கு மவனே, யறியுபா சக னுமே நீக்கலப் பிராணபொ றியாகமுத லியாவு மநமில் லாவிடிற் ரேற்ருமை யான்மநங் திருக்குமற் றதுதிரிசி யங்க ளென்னு மவனேயுந்தார்க்கிகன் கண் டித்தல் புத்தியில் லாதுவிடின் மநது சலந மதனுற்றி ருக்கன்று புத்தியே யறிவென்னு மவனேயும் புத்த னீக்க, லறிதலுறு யாவுஞ்சு ழுத்தியி லிலைச் சூந்ய மாந்மா வெனவனே நவில்பட்டா சாரி யதுவுமாங் மாவன் றுறுஞ்சுக மடைந்தனன் சுழுத்தியி லென, வறை சீவ னறிவென்பன் யாவரையு நீக்கல் வே தாந்தியறி விற்சீ வனே யாதியாய் விடயவரை யிலகலா லறிவல்ல வவை யுறியு நாந்தி ருக்கே, 42

அகநோக்க மாகதினில கப்படும்
வஸ்துவே பிரத்தியக் கந்த வாங்மாவ
வித்தையா திகளினுற் சீவாதி யாய்ப்ப
ராக் காம்விர்த்தி வெளிநோக்க மாய்ச்,
சகமீசர் தேவர்சாஸ் திரமென்னும் விட
யங்க டமிலலைங் தோய்ந்து பருவஞ்
சார்ந்துபர மோட்சமதை நாடிலாங்
மாமிகத் தகுகிரதி சயமுத்தி யென்,
பகர்சுருதி வாக்யவுப தேசமுற் றுடல்
பொறிகள் பல்கரணம் யாவு நீக்கிப்
பன்னிடும் பிரத்யக்கு விர்த்தியென்
றுறுபெயர்ப் பற்றியே தன்னை நோகித்,
தகைமையுறு வெய்யிலின் விளக்கெ
னக் குன்றியே சாட்சிமாத்திரமதாகச்
சனிக்கின்ற விர்த்திஞா நத்தையே
காணுநாங் தயங்கிடுபிரத்தியக்கே. 43

செடமாகி யறிவற்றுத் தோற்று
கின்ற செகங்களையுஞ் செயற்கையறி
வாக வுற்று, மடமான தறுமியற்கை

மடைந்துசா தநமுடன் பரமதே சிகனை யுற்றே, தாவில்சிர வணமநந மேநிதித் தியாசந சமாதி சாட்சாத்காரமுந் தடை யறச் செய்துறுமஞ் ஞாநமும் பஞ்சவித தகுபிரம முந்த விர்த்துச், சீவத்துவங் கெட்டு விம்பசை தங்நியச் சித்துமாத் திரமதாகச் செறிகின்ற தாலியா நிர்ச் சீவ னென்னவே தெளிவுடனறிந்து கொள்ளே. 47

பிரகிருதி யின்மைநிஷ் பிரகிருதி சாங்கியன் பெறுசங்கை சீவாதியைப் பிரகிருதி முக்குணத் துண்டுபணி நிற் கையிற் பிரமநிஷ்பகுதி யெவிதம், விர வுகயி ருதிகளை யன்றியே சர்ப்பாதி மேவாதின் வாக்கு மாத்திரம் விளங்கு மூ லப்பகுதி பிரமத்தை விடவற்பம் வேறிலெனும் யுத்தி யாலுந், திரநனவு கநவுசக மியாவுமதை யறிகின்ற சித் தாக வழிதல் கண்டுஞ் சித்தின்வே

ருயறிந் தவனும்ம பிரமத்தி செய்கின்ற பாவி யென்றும், பரமிலவை யாவுநம துருவென்று கண்டவன் பரப்பிரம மென்றும் வேதம் பன்னலா லுந்திரப் பிரமமா கின்ற நாம் பகருநிஷ் பிரகி ருதியே. 48

வரமில்சம் சாரமில் லோனசம் சாரி யாய் வன்னவாச் சிரமங்களு மருவி வைக் குரியதந் மாதந்ம பேதமும் வருமி வற்றின்ப லமதாத், தருசொர்க்க நர காதி யும்மவற் றின்சேஷ சநநமர ணுதி யாவுஞ் சம்சார மாகுமிது தநுவைநா மென்றிடிற் றன்னையுறு மிவ்வு டற் குத் திரமருவு நாமநிய மெனவறிந் திவ்விதம் தேர்சிதா பாச னுக்கே சிறிது மிலை யிவனையு முடலையும் பொய்யெ னத் தேர்ந்திவற் கதித மான, பிரமமக மெனவ றிந் துறுமெமக் கற்பமும் பெந் தசம் சாரமில்லாப் பெற்றியாற் சுத்த

சித்தாகின்ற நாமிகப் பேணசம் சாரி
யாமே. 49

கட்டுண்ட வன்பெத்த னதுவில
ன பெத்தனுங் கள்வன்க யிற்றி னுலே
கட்டுண்டல் போற்பிரம நாமெனும்
புத்தியை மறைத்துமே களவு செய்த,
திட்டவஞ் ஞாநமது வந்தவுட னேய
கந் தேகமென மாகித் திடுந் திருடனும்
புண்யபா வங்குரோத காமாதி தீயபா
சங்க ளாலுங், கட்டுண்ப னப்போது
துக்கபய செந்மங் கணக்கிலா துண்டு
பரனற் கருணையின்மெய்ஞ் ஞாநம்வந்
துடன்மாக மற்றபின் கனபெந்ததுன்ப
வற்கும், விட்டொழித லாலுமுட லுல
கிஞன் மட்டிடா வியனகண் டாகந்த
மாய் மேவெமக் கொரு பெந்த மும்மில்
லையாதலான் மிகநாம பெத்தனுமே. 50

அத்தமுறு சரணுதி யவயவமு
டைத்தாகி யமர்கின்ற முவு டற்கு மங்கி

யமா யாகாய வுருவமாய மூவித வவத்
தையின் கரியதாக, நித்தமுறு மென்ற
னக்கெற்கெனவோ ரவயவ நின்றிடா
தாலு நம்போ னிகழுண்மை யல்லாது
தன்னதவ யவமென்ன நேர்கின்ற
பொருளு மன்றிச், சுத்தமுறு நம்மினிற்
கற்பிதம தாகியே தோற்றலுறு முலக
மதனைத் தொட்டுமே யவயவமிலா
தாலு மிவ்விதந் துகளுற்ற வுபய
வகையாய்ச், சத்தமுறு மவயவஞ் சற்
றுமே சார்ந்திடாத் தகுதன்மை யோடு
தானே தானுயி ருக்கின்ற நாநிரவ யவ
னெனச் சந்ததமு மெண்ணுவாயே. 51

ஆதாரமாங் கன்மகாண் டத்தி
லோது மதங் மதங்ம மதன்பலன்கள்
பத்தி காண்டத், தோதலுறு தேவதை
யும் பரோட்சமாகு முயர்ஞாந காண்
டத்தி லோது பிரமங், கேதமுறு மவை
போலப் பரோட்ச மின்றிக் கேட்டவு

டன் ருனுகக் கிளர்த லாலே, யேதமிலா தப்படியெப் போதுந் தானு யிருக்குநா மபரோட்ச னென்ன லாகும். 52

அறைசுயர்தா னுயிருத்த லெவித மென்னி லஞ்ஞாந காலத்தி லநிய மாகி, மறைவிலதா யிலகேழ்தத் துவமு ஞாந மருவீனபின் ருனலவாய்த் தள்ள லுற்ற, வறிவிலதாங் தத்துவங்க ளிரு பத் தெட்டு மாக முப்பத் தைந்தினுக்கு மப்பா லுற்ற, விறவின் முப்பத் தாருந் தத் துவமெப் போது மியாமாக விலங் கலினுஞ் சுயமென் றோர்வாய். 53

இதுவென்று தள்ள லுற லேயமஃ தின் மையத கேயமது வெங்ஙன மெனி லியன் மூர்த்த மோடமூர்த் தமதெனப் பிரமத்தி னுக்குபயரூப முண்டா, லிதை யறிந் திதுவல்ல வல்லவென் றறி யென்ன விசைசுருதி சொன்னபடியே

யியல்பிரம மதனுடைய சச்சிதாநந்தமா யெய்த மூர்த்தங்களுடனே, சுதவுலக மூர்த்தத்தை யுஞ்சுருதி யாதியாற் சோதித்த றிந்து கொண்டு சொல்லு மிது பாம்பல்ல வல்லவென் றறிதல் போற் றுகளபர மார்த்த மாகி, யதம துறு மேயமா முலகையல வலவென் றகற்றிந ப் பரமார்த்த மாயறி வாநா மகே யன்னெனக் காணலா மாகையா ளுமகேயன். 54

அடைகின்ற பொருளுபா தேய மநு பாதேய மடைபடாப் பொருள தெவித மாமெனிற் கன்மகாண் டத்தி னிற் சொர்க்காதி யாநந்த மேவி நம் பித், திடமதுட னித்யாதி நால்வகைக் கன்மமுஞ் செய்துளோ னப்பலத்தைச் சேருவன் பத்திகாண் டத்தினிற் சிவ ணுதி தேவர்களே மந்த்ராதியா, லிடை யறவு பாசநா திகள்புரிந் தோன்பதம

தெனுமுத்தி யடைவ னித்ய வெழின்
முத்தி யிச்சையாற் சவணுதி செய்து
ளோர்க் கியலுபல மப்ப லம்போ, லடை
படும் பொருளலா தேற்கவே யுற்றதா
மாகவுறு கின்ற வதனு லவத்தையின்
கரியதா யெப்போது மேவுநா மானுபா
தேய ணுமே. 55

ஏற்றுபிர விர்த்தமற் றவனப்ர
விர்த்தனு மெவிதமெனின் வங்க மதனி
னேகிஞேர்க் ககல்கரை மரங்களே குத
லலா தேகுகப் பலிலுற்ற தான், ரேற்
றவே யேகாது போற்கணிற் ரேற்றி
னுங் துனுமநதின் மாறியெணல் போற்
றெழிலகங் கரமுறினு மாங்மதிட் டியி
னிலொருதொழினமக் கின்மை யானுங்,
தூற்றகங் காரம தொழிங்திருங் தாலு
நஞ் சுயதிட்டி தனினி விர்த்தித் தொழி
லைய. ஃ துறுதலா னும்மதின் கண்ண
தாய்த் தோற்றுபய தொழில்கு றித்து,
மாற்றுநங் திட்டியிலொர் பிரவிர்த்தி
யாங்தொழிலு மாமெமக் கணுக லிலதா
லவ்விருவ கைக்குமமர் சாட்சியா கத்
தொடக் கற்றநா மப்ர விர்த்தன். 56

இலகுசிவ னென்னுமது நான்காவ
தாம்பொரு ளெவிதமெனி லொன்று
திக்கி, லிலகலற் ருென்ருெழித லூறும
வத் தாத்திரய வியலுசக மூன்றி
னுக்கு, மிலகுகரி யாகியே நான்கதாம்
பொருளதா யெலேயிலத் துவித சித்தா,
யிலகியுறு கின்ற நாஞ் சிவனென்ன
வநுதிகமு மிருதயத் துன்னு வாயே. 57

ஆகின்ற மரணமிலா தமிர்தம்
யோகா வமிர்தமொடு தேவாமிர் தம்பு
சித்தே, சாகின்ருே னலனென்றே
யுற்ற பேருஞ் சாரீசர் பிரளயத்தி
னசித்தல் போல, வேகவாகந் தாநந்த
சித்து நாமென் றிலகலுறு மோட்சவமிர்
தத்தை யுற்ருேன், சோகமுட னெருக்
காலு நசியா தானுஞ் சொல்கின்ற
வமிர்தனெனத் துணிந்து கொள்ளே.58

உருவமில் லாதவ னிருபஞ
மெவித மெனி லூறுபூத பௌதி கங்கட்
குருவமுண் டிவையையறி சட்சருவ
மென்பர்சில ருறுமிவையி யக்கு மநமே,
யருவமென் றறிவர்சில ரதன்வியா

பாரத்தை யறிபுத்தி யருவமென்ப ரப்
புத்தி கர்த்தத்துவ போக்தத்து வங்
கடமை யறிகின்ற சீவ னவனே, யரு
வென்பர் சீவனையு முண்டுபணி யாட்
டியு மடக்கிவா சனைய தாக வமருமூ
லப்பகுதி யருவென் பரதனினுக் கதி
தமா யிவைகளுடைய, விரிவொடுக்
காதிகட் கமர்சாட்சியாகவே மேவியே
யுறுகின்ற நாம் விளங்கவே தோற்றி
னுங் காணொணுத் தன்மையின் மிளிர்
கின்ற நிருபணுமே. 59

விறகினிலுண் டாம்வன்னி விற
கைச் சுட்டு விஞ்சாமல் வீதலின்மெய்ச்
சுருதியாலும், பிரகிருதி புருஷசையோ
கத்திஞலும் பிறந்தவகண் டாகார
விருத்தி ஞாந, நிறைபிரமத் தினின்
வேரும் பகுதி பூமா னிகழ்சாத்ர மாதி
களைச் சுட்டுத் தானு, முறுகரியா யுற்ற
நமிலி றத்த லாலே யுலக மில்நாஞ்சாங்
தனனென வோரு வாயே. 60

பயமற்ருே னபயனு மொன்றுக் கொன்று பயமுற்ற மிருகபட்சி மநுடர் மன்னர், மயலின்முநி சுரரசுர ருலோக பாலர் மாலரனே முதலான பெயர்க ளாலுஞ், சுயசித்தா மகண்டநமை யறுக்க வெட்டச் சுடநனைக்கப் பிடிக்க வடைக் கப்ப டாதா, லியலுமொரு பய மதுவு மற்றே யுற்ற வெழிலான நாமப ய னென்ன வோர்வாய். 61

ஈனவிட முறுதேனி ஞேரூர்கள் சீமைநல் லிராச்சியம தாள்வர் சுகமு மெதிரியானல் வியாதியுட் பீடைமழை சோரர்காற் றிடியாதி துன்ப முறலா, லாநந்த மென்னல்கூ டாதிராச் சியமு மூதுமாளுந்தலு நூறு வயது மரோக திட காத்திரமு மாதியா மிலட்சண மடைந்தவர்க் குற்ற மநுட, வாநந்த முண்டிதனி னூறுநூ றதிகமா யரிவ ரையி லுற்ற சுகமு மமருகா லாந்தரத்

தழிதலா லித்தனையு மமர்மாயை யென்
று தள்ளி, யூனமுறு வாந்திபணு மசங
மென வேவிட் டொருக்காலு மாற
லிலதா யுளவகண் டாநந்த மேயுருவ
வானநா மொப்பினித் தியாநந்தனும்.62

பிரிவதா முருநாம வுலகுசற் சிற்சு
கப் பிரமமா யிலக லானும் பிரமத்தி
னுக்குமே விடயமா யறியவொரு பிரங
சத் தின்மை யானும், பிரமவுரு வாஙமக்
கெக்காலும் விடயமிலை பெறுவிடயம்
வந்ததென்னப் பிறங்கலும் புத்ராதி
துக்கசுக மவையிலோன் பெறுதல்
போற்றேற்றி னுலுங், தரவிவே கத்தி
னுற் பார்த்தவுட னேயவைக டகுமவற்
கிலது போலச் சத்துமாத் திரமாக வே
கண்ட பொழுதிலே சத்தையே யன்றி
யுலகம், விரிவாக வந்தும் போன துவு
மிலையென்று விடயமுறு பற்றெநாளும்
விமலவாங் மாவினுக் கில்லாத தாலியா
மேவுநிர்விஷய னுமே. 63

முன்னுமிழி தூலதநு வுதித்து நாருய் மொழிகின்ற வருடமதி லயமா தற்கு, முன்னுஞ்சூக் குமவுடலஞ் சிருஷ்டி தன்னின் முளைத்ததுதான் பிரளயத்தி லயமாதற்கு, முன்னும்விசிட் டர்கண்ஞாநங் தன்னினுலே முடிகின்ற லயமதனை யடைத லுக்கு, முன்னுநா மிருக்கின்ற படியி னுலே முரணற நாம் பழையோனென் றகத்திற் ஞேர்வாய். 64

விளைதலுறுஞ் சமட்டியென மேவு மூட ருன்மூன்றுங், தளிர்தலுறு புரமிங் தச் சார்மூன்று புரத்திலுநா, மளவுபடா வடிவான வதிட்டாந மாயிருந்து, விளையாடு மதஞனும் விளங்குபுரா தநனுமே. 65

சகலமுமே சிற்சடங்க ளாகத் தங்குஞ் சடங்களெலாஞ் சத்தன்றி யெப்போ தூந்தான், மிகவுமசத் தானபடி

யாலுஞ் சித்து மேவுமிலட் சணமுமிலட் சியத்தி லின்றிப், புகலுமிலட் சியமுமி லட் சணத்தி லின்றிப் போகின்ற படி யாலு மதற்கப் பாலே, பகருமொரு வஸ் துமில தாலு நாமே பழமறைசொல் சூநியனென் றறிந்து கொள்ளே. 66

அவ்விதமாஞ் சூநியமு மறிவிற் சூந்ய மாமெனவே யபாவமா யறிகை யாலே, யவ்விதமா யதையறியு ஞாநந் தானு மமர்ஞாநா பாவவநு பவத்தி னிற்று, னவ்விதமே யிலதாலவ் வறிவி ஞேடே யமருசூ நியமும்போ யயலொன் றுந்தான், செவ்விபெற வில்லாத படியபி ஞுஞ் செறியுமகா சூநியனென் றறிய வேண்டும். 67

ஆர்பஞ்ச பூதப்ர பஞ்சவிட யங்க ளுமன்றென்று நீங்க லாலே யைந்து விட யவ்விகா ரங்களுந் தூலதநு வன் றுநா மாத லாலே, சார்சகல மரணமுப்

பெவ்வன்ன வாலிபஞ் சரைமுதல் விகார மவையுந் தகுசூக்க தநுவுமக மலதான்ம றப்பாதி சங்கற்ப மாதியா கச், சேர்விகா ரங்களு மவித்தையோ டுறுகின்ற சீவனக மன்ற தாலே செறி யுமறி வறியாமை முதல்விகா ரங்களுந் திகழ்மாயை யுற்ற வீச, னேரகம லாத தாற் சர் வக்ஞ ஞுதியெ'டு நிகழைந் து தொழில்க ளான நிரைவிகா ரங்களும் நமக்கில்லை யாதலி னிவிர்த்தனு மென் ன வறிவாய். 68

மயிர்நகந் தோனீரி ரத்தமொடு கோழைசீ மலசலந் தசைபீ ளையும் வழும்பத்தி சுக்கில நரம்பமூக் காம் வேர்வை வனமிற்கு றும்பி யாதி, செயி ருற்ற விவைகளைக் கேட்கினுந் தொடு கினுஞ் சீயென்ன வருவ ருப்புத் தீண் டிடிற் றுனமே செய்யவேண் டிடுதலாற் சேர்கணிற் கண்ட வுடனே, நயமிலா

வருவருப் புண்ணினேக் காளத்தை
நண்ணலா லருவ ருப்பு நாற்றமுந்
துர்க்கெந்த மாதலா லரக்ராண நண்
ணலி லருவ ருப்பு, வியலிவை யுறும்மி
வநிதை தனைமேவி ஞனிந்தை வியாதி
துன் புறுத லானு மேவுமித் தோஷ
மெல்லா மறிந் ததிலிச்சை விடுதலி ன
காமனுமே. 69

தேகியென்று கேட்டுவந்த பேர்கட
மக் கில்லையென தெந்த நாளுஞ், சோக
மின்றிக் கொடுப்பவனே யீகையுடை
யோனென்னச் சொல்வர் ஞானி, தாக
மின்றித் தனதிடத்துள் ளவைகளையுந்
தன்னையுமே தனையுற் றோர்கட், கீகை
யினு ணுமிகவு மலோபனென வநுதிநமு
மெண்ணு வாயே. 70

அதிகமதாஞ் சீவனினு மூலதேக
மதினதிகஞ் சூக்கவுட றூலதேக, மதி
னதிக மதினதிகம் பஞ்சபூத மதினதிகம்

மாயை யதினதிகமீச, னதினதிகம் பிர மமிந்தப் பிரமமேநா மானதனு ஞமவை களனைத்தி னுந்தா, னதிகநமி லும்ம திக மிலாத தாலே யமர்நாமே யுந்நத னென் றறிந்து கொள்ளே. 71

கன்மமொடு கர்த்தாவி னிடம தா யுங்கருது பஞ்ச பூதங்க ளிடம தாயுந், தொன்மைசுக துக்கமவை வரினுஞ் சுற்றஞ் சோரருடன் மிகுமரசர் சநங்க டேகம், வன்மை டசு புண்மிருக செந்து பீடை வகைவகையா யநேகவிதம் வந்தபோது, மின்மநதிற் ருக்கினுநம் மிடத்திற் ருக்கா விதமதனு லக்ரோத ஞமென் ரோர்வாய். 72

ஙிதித்தியாசந யுத்தி முற்றிற்று.

— —

சமாதியுத்தி

பிரிவுறுமெத் தேசத்து மெக்கா லத்
தும் பெருவான மொருபடித்தா யுறல்
போற் சுத்த, பரியந்த முளவகில பிர
பஞ் சத்திற் பஞ்சவித கோசமுள
விடங்களெல்லாம், விரிவுறுமக் கோசத்
தைக் காண்பா ஞயா மேவியே யெப்
போது மிருத்த லாலே, யிரிதலிணு நித்
தியனென் றெக்கா லத்து மிதயத்தி
லவ்விதமா யெண்ணு வாயே. 73

திதசாட்சி தனிலேக தேசகற் பித
மதாய்ச் செறிமாயை யீச ரிவரிற் றிக
ழேக தேசகற் பிதமாம்வி ராட்டாதி
சேர்கின்ற வைந்தவத்தை, யிதிலேக
தேசகற் பிதமைந்து பூதங்களிதிலேக
தேச முலக மிதிலேக தேசகற் பிதமதாங்
தேசங்க ளிதிலேக தேசமூர்க, ளிதிலேக
தேசமாங் கிரகங்க ளிக்கிரக மிதிலேக

தேச முடல்க ளிதிலேக தேசமா மிந்தி ரிய மிவிதமா யெணுமொன்ருெ டொன் று கூடாச், சுதவுலக முழுதினையு மறி கின்ற வறிவதே சொரூபமா யெங்கு நிறைவாய்ச் சூழ்ந்துறைத லாலியாஞ் சர்வகத ஞமெனத் துணிவாக வெண் ணு வாயே. 74

ஏவமவித்தை விசிட்டனுக்கா தா ரஞ்சூக்க மிதற்காதா ரந்தூல வுடல நேக, விவிதவுடற் காதாரம் விராட்டே யாதி மிளிர்சகங்க ளவைக்கிடந்தான் மாயை யீச, ணவர்தமக்கு மாதார மாகச் சச்சி தாநந்த மாயிருக்கும்மி டத்திற், கவிழ்தலுறு, மிவைகளெலா மேக தேச கற்பிதமா தலிஞமே சர்வா தாரன். 75

ஆதார மென்று முன்சொ லவிதமீ சுரனக் தத்துக், காதார மாக வுற்ற வழிவறு மெமக்கு வேருே, ராதார மில்

லா தாலு மலைதலில் யாமெ மக்கே, யாதார மான தாலு மகிரா தார ணமே. 76

இயலுடல்க ளுக்காதி பூதமதி வைக் காதி யெண்ணும்விட் சேப சத்தி யிது தனக்காதார மாயையோ டவித்தைக ளிவைக்கெலா மாதி வஸ்தாய்ச், சுய சித்த தாகவே யுறுகின்ற தாலுமொரு சூக்கவுட லுற்ற போதே தோற்றியழி பல்கோடி தூலதநு வொருமூல துகளு டல முற்ற பொழுதி, னயசிருஷ்டியிலு தித் தழிகோடி சூக்கதநு நவில்கின்ற சீவ னுக்கு நாடுமுற் பத்தியில் லாததா லாதியென நண்ணியே சீவன் முத்தி, யயலிலா துற்றவுட னேகின்ற தாலந்த மாகின்ற சீவனுக்கு மநியமா யித்த னக் கும்முதற் பொருளான தாலுநா மாதி யாமே. 77

இப்படியே யெவைகளுக்கு மாதி யான வெமக்காதி யிலதாலு மநாதி

யென்று, செப்புகன்ம மஞ்ஞாகம் வேத மீசன் சீவனெனு முபாதிசித்தா யுறுஞ்ச கந்துக், கப்பினிரு பாதிசித்தாம் பிரம மாறிற் கற்பிதமா மநாதி யைந்தி னுக்கு மூல, தட்பறுசித் தினுக்காதி யிலதா லந்தச் சைதந்ய மானநா மநாதி யாமே. 78

இதமறுவி சிட்டனினும் விபுசூக்க வுடலிதனி னிழிதூல வுடலம் விபுவா மிது தனினும் விரிவுபா ரிதனினும் விரிவுநீ ரிதுதனினும் விரிவு கனலா, மிதனினுங் காற்றுவிரி விதனினுங் ககநம்விரி விதுதனி னிரண்ய கர்ப்ப மெய்தும்விரி விதனினவ் வியாகிருதம் விரிவாகு மிதனினவ் வியத்தம் விபுவா, மிதனினுஞ் சுத்தம்விரி விவைகடம் மாலுமட் டிடவொணு தேவிரிந்த வெழின் மாயை யுறுவீச ரவராலு மட்டிடவு மியலாத நந்த விரிவா, யிதமது

று மத்திபா திப்பிரிய மாநமிலு மெய்து மற்றொன்று பெரிதா யெம்மைமட்டுக் கட்ட வொன்றுமில் லாததா லென்று நாம் விபுவ தாமே. 79

அவதாவ ரத்தினறி வான்மகத் தானமிரு காதியதி னீச ராதி யவர் களினு நான்குவன் னத்தவ ரிற்கன்மி யவரினிற் றீக்ஷிதர்களா, மவரினிலு பாசகர்க ளவரில்ரிஷி யவரில்பிதி ரவர் தமிலு முலக பால ரவரினிற் பூதபதி யவரின்வை சுவாநர ஞதியவரிற்பு ருஷரா, மவரினிற் குமரரவ ரியாவரின் மேமகத் தாகுநற் றேவி தேவ னவர்க ளிரு வர்க்கும்பி ராணபூ தமதாகி யவர் களாற் பத்தி பண்ண, வவமறும கத் துவம துறுமெமக் கதிகசம ஞம்வஸ்தி லாம ஞமே யமர்கின்ற யாவையினு மதிசயித் தவனுத லான்மகத் தாகு நாமே. 80

பகர்புனலின் முழுகினவ னுடலி லங்கீர் பற்றலெனப் பற்றியிடக் காணு மற்றான், சகலசகத் துட்புறம்பு நிறைந் து நின்ற தம்மிடத்தி லேயமுந்தி யிருக் கா நின்ற, புகலவத்தை மூன்றினுமே காணலுற்ற பொருவில்சுத்த பரியந்த சகத்திேனுடே, யிகலுறுபற் றற்று வெளி போற்றெ டக்கற் றிருக்குநா நிரஞ்சனனென் றெண்ணு வாயே. 81

அவிருமு வகையுடலி னுக்குமூ லங்கன்ம மைம்பூத மவைகண் மூல மமர்சூக்க பூதபௌ திகமவைகண் மூலம தவித்தையுறு சீவனேடு, நவ மாயை யுறுவீச னவர்களுக் கதிகமாய் நவையில்சை தந்ய நாமே நண்ணுகா ரணமான தாலுநற் சச்சிதா நந்தமா நம்மைவிட்டுப், பவமான காரியம தா முலகினுக்கயற் படிவமில் லாமை யானும் பகருகா ரணவுருவ மாகின்ற

நம்முடைய படிவமே பல்வகைமையதா, நவையான காரியசகத்தினுக் குருவமாய் நண்ணுற்றதாலு மிகவு நாடுற்ற சகலத்தி னுக்குமநு திநமுநா நவிலுகாரணனுகு மே. 82

இப்படிச்சக லத்தினுக்குமி லங்கு காரண மாயுறுங், தப்பிலெற்கொரு காரணம்மிலதாலு மெய்யுணர் வின்பமா, யொப்பினுஞ்சகலத் தின்முல வுருவமாயினதாலுமே, யெய்ப்பிலாவக மேயகாரண னென்னவேநித மெண்ணுவாய். 83

அகிலசக கிரியைக்கு மாதித்த சனிதான மானதே மூலமாக வமர்தல்போற் சர்வவிங் தியசகத் தொழில்களு மசைவில்லைதங்கி யத்தின், விகலவில் லாததோர் சங்நிதா நங்கொண்டு விதம்விதமதாக மிகவும் விரிவாய் நடக்குகினு

மிலகுகரி யாகவே மேவுநா நாமா கவுங், திகழுபிர விர்த்தியுநி விர்த்தி யுஞ் செய்யாது சேர்கின்ற வொன்றி னுலுஞ் செய்வித்த லில்லாது மத்யஸ்த ஞகவே திநமிவையை நாடி நின்று, துாளிலாக் கனலிபோற் சகலவித தொழிலேயுந் தோற்றுவிக்கின்ற வது வே சொருபமா நாஞ்சர்வ சாட்சியென் றனுதிநந் தூய்மனதி னெண்ணு வாயே. 84

அலேயினும் மாதுபொறி யலேயாத தூலவுட லவைகோடி யலேயி னுந்தா னலேவில்பூ தங்களவை யசையினும் மசையாம லமரினு மசைதல் போல, வலேசூரி யாதிமண் டலமிதனி லலே வைசு வானர ஞதி யிவித மலேசுத்த வரையுலகொர் தநுவாக நாமென்ன வபிமான முற்ற றிவினி, லலேதலுறு மீசனவ ரினும்வேற தாகவே யறிவத னின் மறுசி ருஷ்டி யாக்கியலே குமரரா தியரித்த னக்குமே யமருதா ஞக விலகி, யலகிலித் தனைசலந மதனேடு

கூடியு மசையாம லிந்தயாவி னலைவி
னுக் குங்கரிய தாகநிறை சைதந்ய
மானநாந் தாணு வாமே. 85

அப்பினூற் கடமதைப் பூரித்தல்
போலவே யநமயம் பிராண னதனு
லதுமனோ கோசத்தி னுலதுவி ஞானமய
மாங்கோச மதனு லதுஞ், செப்புமா நந்
தமய மதனினூற் பூரித்தல் சேர்ந்துநற்
சீவ னதனூற் சேர்பூரி தம்பஞ்ச கோசங்
க ளவையினூற் றிகழ் பஞ்சபூத நிறை
வாந், தப்பலில் லவையினூற் பூரித்த
லுறுசகஞ் சகமதினு மெங்கு நிறை
வாய்ச் சார்கின்ற மாயாவி சிட்டநுந
மான்மிகத் தாழ்வில்பூ ரித்தலுற்றுத்,
துப்புடைய நம்மி னும் வேறுபரி பூர
ணந் தோன்றுதலிலாத வதனூற் சொல்
லுபரி பூரண நாமென்ன வேநிதஞ் சுக
முட னறிந்து கொள்ளே. 86

உடல் பொறிக டமின்மிகவும் விரி
வதான வுட்கரணு திகட்குமந்த மேயு
டைத்தா யடருமந்தக் கரணுதி யாலு
மெட்டி யறிய வொணு விரிபஞ்ச பூதங்

கட்குந், திடமாயா விசிட்டருக்குங்
கால்பேதந் தேசபே தங்களினு லந்தந்
தன்னை, யிடமாகக் காண்கினுமே
யந்த மின்றி யியல்சாட்சி யானநா
மனந்தனுமே. 87

அகிலவுந் நதசுத்த மதினென்றி
னுக்கொன்ற தாம்பத்தி னென்று
குறைவா யல்கியே சத்தியும் பிரமாம
கத்துமுத லாக்கடினை யந்த முலகோ,
டிகல்தேவ பாகமும் மநுடபா கமுமென்
ன வெய்துபூ தங்க ளுடனே யிழியதந்
மமத்திமோத் தமமான பிரமன்முத
லெய்துதம் பாந்த வுடல்கள், சுகஞாநி
யோகியெர்டு பாசகன் கன்மியாய்த்
தோற்றலுறு சீவ ராதி சொல்லீச னீற
தாய்த் தாரதந் மியமொடு துலங்குவத்
தியுரவி னுந்தா, னிக லில்சத் தாகார
மாய்த்தார தந்மியம தெய்தா மலெப்
பொ ழுதுமே யிருக்கின்ற சைதந்ய
மானநா மேயென்று மியல்சர்வ சமனு
குமே. 88

அதிட்டானஞ் சூக்கவுடல் விசிட்ட
னுக்கு மமர்தூல தநுக் களவைக் கும்
பூதங்க, ளதிட்டாந மவைக்குமதிட்
டான மாயை யமரீச னுங்கிளிஞ்சில்
வெள்ளி போல, வுதித்தலுறு வாக்கு
மாத் திரமல் லாம லுளதிட்டா நந்தவிர
வொன்றில் லென்றே, மதித் திடநிர்ண
யம்பிறந்த வதனுற் சித்தாய் வயங்கிடு
நாஞ் சர்வாதிட் டாந மாமே. 89

நவைகால மாதியாற் கண்டிதமு
ருதவறி வானநா மேய கண்டன் நவி
லுமற் றொருயுத்தி யுலகர்நிர் ணயம
ருகர் நணுபுத்த ராகமத்து, மவைதேவ
ராகமத் தவைபிரம னரியீச ராகமத்
தவைபுராணத் தவைபார தத்தவையு
மறைகின்ற கன்மகாண்டத், தவை
யுபா சநகாண்ட மவையாவு முபநிடத
மவைகளாற் கண்டித்தலா மவை
நிர்ண யஞ்செயறி யெமையொன்று

கண்டிக்க வாகாத தாலுமாக, வெவமி லுப நிடதத்தி னதிதபிர மாணம்வே றில்லாத படியினுலு மியாவுபிர மா ணத்தி னுக்குமவை முடியாத லாலும் யா மேய கண்டன். 90

ஒருவருக் கொருவர்கள் பரிச்சிங்ங மாய்ப்பிரிவோ டொளிர்சீவ ரொன்றி னுக்கொன் றுறுபரிச் சிங்ஙமாய் நாலைங் து தத்துவத் துடன்மிகத் தோற்று சூக்க, சரீரங்க ளாமிவைக ளைக்குறித் தபரிச் சிங்ஙமாய்த் தனக்கு ளாறு தத் வமா கப்பரிச் சிங்ஙமாங் தூலத் தநுக்க ளிவை யைக்கு றித்துப், பரிச்சிங்ங மின்றியொளிர் பூதங்க ளிவைகளைப் பற்றி யபரிச் சிங்ங மாய்ப் பனுமாயை யுறுவீ சனுஞ் சாட்சி யாகவே பகருநம் மைக்கு றித்துப், பரிச்சிங்ங மானவத ஞலுமே நம்மிலும் பரிச்சிங்ங மற்ற தொன்று பன்னவில தாலுமப ரிச்சிங்ங ஞமெனப் பரிவினெடு மறிகு வாயே. 91

தோபமுறும் விசிட்டனையா பரித்தை தல் சூக்க சரீரமிதை யாபரித்த றூல தேகஞ், சோபமுறுந் தூலதநுக் களையு மற்றுஞ் சொல்பூதமவைகளையு மொன் றை யொன்று, வாபரித்த விராட்டர் திப் பிரபஞ் சங்க ளவைகளையு மாப ரித்த வீச ஞலு, மாபரிக்கா தவரை யுமே யாபரித்த வறிவாநா மகாவிருத ஞகுந் தானே. 92

காட்சியா யவத்தை மூன்றிற் கண் டிடுஞ் சகங்க ளியாவுஞ், சாட்சியி னிட்டத்து தித்துச் சாட்சியி னிட்த்தி ருந்து, சாட்சி மாத்திரம தாகத் தானழி கின்ற தாலே, சாட்சியா கின்ற நாமே சர்வகா ரணனென் ருேர்வாய். 93

காலமூன் றினுமே யெங்குங் கக னம்போ லொருப டித்தாய்க், கோல மாய் நிறைந்த நாமே கூ றுநித் தியசுத்

தாதி, சீலமா மிலட்சணத்தைச் சேர்ந்
துறைகின்ற தாலே, சாலநாம் பிரம
மென்றே சந்ததஞ் சிந்தை செய்
வாய். 94

பனுகநவி னிற்கண்ட சீவனீசுவரச
கம் பணுநன்மை தீமை கேள்விப் படும்
வேத வாகமபுராண சாஸ்திரமாதி பல்
விகற்பங்களுந்தா, மனகநவ தைக்
காணு மறிவைவிட வின்மையி னவத்
தைமூன் றதனி னுங்கா ணகிலசக
மும்மறியு மறிவைவிட வில்லா தவத்
தையொன் றென்றிலிலகு, மினசகம
தந்தந்த வவத்தையைக் கண்டகரியாக
வே யிற்றபடி யாலெண்ணவே வே
றென்று மூன்றுகா லத்தினு மெய்த
வந்ததுவு மில்லே, யுனமிகப் போனது
மிலெனும நுபவத்தினு லொன்றுமற்
றில்லே யுறுநா மொருவனே யுள்ள
பொரு ளென்னவே யநுதிநமு முள
மதனி லெண்ணு வாயே. 95

வயல்குளந் தேசமூ ராதிவஸ் தவை
கட்கு மண்ணதே யுருவ மாபோன் மரு
வுலகி னுக்குருவ நஞ்சச்சி தாநந்த மா
யிலக லாலுமின்ப, மயநம்மை விட
வுலக மற்பமில தாற்சர்வ மாமுலக மாக
வுறுநா மாசர்வ வாங்மாபின் ஞெருயுத்தி
நானென்ன மருவுரைக் கூன்றுகோலா,
யயலில்கரி யுருவேந மக்குறல் போற்
பறவை யறைமிருக நரர்கண்முநிக
ளமரருலக திபர்பூ தாதிபதிவைசுவான
ரஞுதி சீவ ருக்கு, நயவீச ருக்குநா னெ
னுமுரைக் கூன்றுகோ லாக்கரிய தான
நாமே நண்ணியிடு மங்கங்கு சித்
திக்கை யான்மிகவு நவிலுசர் வாத்ம
ஞமே. 96

கநவதனிற் காணலுறுஞ் சகங்க
ளியாவுங் கண்டதன தாகார மான
தேபோ, லுனு மவத்தாத் திரயசக
மியாவினுக்கு முறுகின்ற நமதுசத்தா

காரமேதான், வினவி யிடுமாகார மான
தாலும் விளங்குசத்தா காரமதைவிட்டு
நாடிற், சநநமுறு சகம துவே யில்லாதா
லுஞ் சாருநா மேசர்வா கார ஞமே. 97

பயில்சர்ப்ப மென்னவே தோற்றி
னது தானுமப் பழுதைதனை யன்றி
யிலதின் பகர்வன்ன வாச்சிரம மொடு
சொர்க்க நரகாதி பல்தேச மூர்கள் கால,
மியல்சாஸ்தி ரஞ்சீவ னீசுவர பேதங்க
ளென்னுமை யேழதாக வெணுதத்து
வங்களுஞ் சச்சிதாநந்தமா யிலகுநம்
வடிவதாலு, மயலொன்றி னுடையவுரு
வலதாலு மொருகூத்த னளவில்வே
ஷங்க டம்மை யமர்தல்போ லும்பூமி
யொன்றுமே பலவிகற் பங்களா யாதல்
போலுஞ், சுயசத்த தாயிருக் கின்றதா
னெருவனே சுழலுசீ வீச சகமாத் தோற்
றுபே தங்களா யுறுதலா ஞமிகச்
சொல்லிடும நேக ருபன். 98

பலசட்டி நீரின்மதி பலவிதந் தோற்றினும் பயிலுமதி யொன்றலாது பகிரண்டல்லாது போலவு மவனவன் பார்வையிற் றோற்று கநலி, பலவன்றி யொன்றுதல் போலும் படிகமண்ட பத்தம்ப மிலகு ஞாளி பலவன்றி யொன்றுதல் போலவுங் கநவினிற் பலவிதஞ் சகமி லகினும், பலவன்றி யொருவனே யாதல்போ லுஞ்சீவ பரசகத் தென்று மிகவும் பலவிதம தாயிலகி னுஞ்சச்சி தாநந்த பகரிலட் சணம தாயே, பலவான சகலத்தை யுங்கண்ட படியிறுற் பனுசகத் தாகாரமே பலரூப மாயிலகி னுஞ்சற்சி தின்பமாய்ப் பகருநா மேக ரூபன். 99

கநவபர மார்த்தமா நனவுபர மார்த்தமாங் காணனவி லபர மார்த்தங் கார் மின்னன் மற்றவைக ணிலையிவையி னுளடிமை காயமினை மதலை வீடு, தநமு

தலிவ் வுலகவஸ் தபரமார்த் தஞ்சுரர்
கள் சாருலக மாதி நிலையாய்த் தங்கு
மிதி லயனுலக நிலையென்ன விவ்விதந்
தாரதன் மியங்க ளாகப், பனுவிச சீவ
சக முழுதுநன் குணரினே பரமார்த்த
மல்ல தாலும் பகரிவைக் குச்சுர்ப்ப மா
திக்கு ர்ச்வரதி பரமார்த்த வுருவா தல்
போ, லனக நாம் பரமார்த்த வுருவதா
லும்மெமக் கழிவுவந் தொருவஸ் துவு
மாகுபர மார்த்தமா யுற்றிடா தாலுநா
மழிவில்பர மார்த்த னுமே. 100

புரிவஸ்து வென்னல்பொருண் மற்
றதன் றெனிலுலக மியாதென்றிற் புரியி
னரவம் போலுலகு பொய்யதாற் பொரு
ளல்ல வெனிலரவு போலுறும் புரியி
னரவப், பிரமைவர லாமுல்கு போலிரா
நிரவயவ பிர்மத்தி லுலகு தானும் பிர
மையென் பதுதகா தென்றிடிற் ருன்
சிவப் பிற்குவமை யுற்றபடிகத் துரை

யிரத் தப்படிக மென்பிரமை போற்கசப் புக்குவமை யில்கு ளத்தை யுறுகுளங் கைக்குதென் றிடுபிரமை போலவு முல கமே போலி ராத, பிரமத்தி லுலகமா ரோபமா மிவ்விதம் பிரமையா முலகி னுக்குப் பிறங்கதிட் டானபொரு டணை யன்றி யிலையதாற் பேசலுறும் வஸ்து நாமே. 101

பிரபஞ்ச மின்மைகிட் பிரபஞ்சம் வாதிகள் போதமாஞ் சங்கை யுலகைப் பெயர்த்தறிவை யுறுவெனச் சுருதி சொல லாலுலகு பேர்த்துவிட வேண்டு மென்னிற், றிரமில்சக முளதாயி னொரு வரெத் தகமதாற் றீராது சங்கை சுகர் நற் றெட்சணு மூர்த்திமுதன் முத்தரா லேசகந் தீர்ந்ததவ் விதமுமக்குத் தரு சகமின் ஞானமிலை யெனிலவர்க ளாலி றந் தற்றதே லுலகு தானுந் தயங்க லுட னிப்போது றக்கணக் கிலையிலாச்

சகமதனை யில்லை யென்றே, சுருதியுமழித்திடச் சொன்னதாற் சொப்பநத்துகளுலகி னுலகி லென்றே துணிவுடன ழித்தலுல கில்ஞாந மாதலாற்றுகளிஞ நிட்பிர பஞ்சன். 102

இயலுநா ஞரூபம் வெகுரூப மாஞ் சங்கை யிவையெலாம் பிரம மல்லவென் னும்வாக்கி யத்திஞ லுலகைத்துடைத்துமிக வேகசித் துருவதாக,வியல் சுருதி பிரமத்தை நிலைநிறுத் தப்பிரமமெண் ணும்வெகு ரூப மென்ப தெவிதமெனில் வெகுவிதம் பிரிவுபெறு நீரிஞலினனொருவ னேய நேக, வயலுருவமேயென்ன விலகல்போல் வெகுரூபி யாயுறும வித்தை யாலே யலகிலொரு பிரமமும் வெகுரூப மேபோல வமரவே யிகல் கொண்டு, சுயமாக வெகுரூப னென்பது ப சாரமாகச் சொல்லலுறு மாகையாலே தோற்றிடு மவித்தைதன் னைக் குறித் தென்றுநாங் துகளிஞநாரூபனே. 103

தேசமதன் பேதங்கள் பூதபேதந்
தேகமதன் பேதமோ டிந்திரியபேத,
மீசர்களின் பேதங்கள் சீவபேதமெனத்
தோற்று மாயாகாரியத்திநுக்கு, மாசு
றுமா யைக்குமதிட்டாந சித்தாய் மருவு
சச்சி தாநந்த நம்மை விட்டுப், பேசுறு
மோர் பேதவுரு விலதா னுமே பிரிவிலா
வபேதனெனப் பேணுவாயே. 104

நிருவிசே ஷன்னுயர்வு தாழ்வாம்
விசேஷமவை நீங்கினவ னிற்ற லோட
னேர்கோண லாதியா விலகலுறு மநு
டரோடு நிகழ்தருப் பட்சி முதலர்ஞ்,
சருவமென் விசேஷங்க ளுடனுற்றவ்
வடிவையுஞ் சாரதன் றெழிலு முறல்
போற் றயங்குகினும் வெயிலேக ரூப
மாய் விடுவதாயத் தனிநிருவி சேஷ
மாபோற், பொருவிபுப் பிரமமுன்
சொல்விசே ஷத்தோடு பொருந்தியத்
தொழில்க டம்மைப் பொருந்தல்போ

லுறினுந்தொடக்கில தசங்கமாய்ப் புக
லுரிர் விசேஷ மாயே, யிரிவிலா துறு
மென்று ரைத்தடாடி யேயறிகு. ரியல்
விசேஷங்க ளியாவு மெமதிடத் திலக
லென் றெண்ணியநுப் வித்தலா லியாகிரு
விசேஷ ஞமே. 105

துவிதமென்ப திரண்டிரண்ட தற்
றதத்து விதமாந் துவிதசக மிலகலி
னத் துவிதமென்பதெவிதம், புவியின்
மரஞ் செடிகண்முத லானதெலா முதித்
துப்பூமியிலே யிருந்து புவி யாகவழிந்
திடல்போ, லவிரவத்தை களிற்றேன்
றுஞ் சகமறியுஞ் சாட்சி யானாமி லு
தித் திருந்தே யழிந்துவிட லாலே, தவ
றிலறிவாந்தனைப்போற் பின்னையொரு
வஸ்துத் தானிலதா தலினுமே யத்
தொய்தனுகும். 106

உண்மையறி வாநந்த நமையன்றி
மற்ற வுருமைந்தேழ் தத்துவமா முலகு
நினை வதனி, லுண்மையெனத் தோற்
றின தந்நினைவு பொய்யா னதனு லுள்
ளின்மெய்போ லிலகுலகும் பொய்யான
தாலுந், தண்மையுல கதுநான்கு வடாவ
வமுற லாலுஞ் சசாதிமுதற்றிரி பேதந்
தமக்கிலதி னாலு, முண்மைசுகச் சிற்
பிரம மன்றிமுப்பத் தைந்து மொருக்
காலு மிலதாற்சர் வாபாவ னுமே. 107

காலமொடு தேசவஸ்து திக்கு வண்
ணங் கருதுகின்ற வாச்சிரம மிவைக
டம்மி, லேலவொன்றி லுள்ளதுமற்
றொன்றி லில்லை யென்னுமிவை யேமு
தலா வியம்பா நின்ற, சீலமிலப் பரிச்
சேத மற்றேற பத்துத் திக்கினுமற் றெங்
குமடி முடியு மற்றுச், சாலவுமே சர்வ
பரி புரண மாகத் தங்கலினுஞ் சர்வ
தோ முகனென் றோர்வாய். 108

சமாதியுத்தி முற்றிற்று

———

வேண்டுகோள்

சுயம்பிர காச வின்பத் தோன்றலே துரிய வாழ்வே, வயம்பெறு நின துநாம வளத்தினை மிகத்தொடுத்துத், தயங்கு குமிம் மாலே தன்னைத் தமியனேன் பிழைத்தற் கேகின், புயந்தனி லணிந் தெ நாளும் புலையனென் றனையுங் காவாய். 109

இலக்ஷணவிர்த்தி முற்றுப் பெற்றது
பாயிர முள்படச் செய்யுள் 115

ஸ்ரீ முத்தி ராம லிங்க ஞான தேசிகர்
திருவடி வாழ்க
சர்வஞ் சிந்மயம்
ஓம் தத் ஸத்

உரைப்பார் உரைக்குங்
கலைகளெல்லாம்
எண்ணில் உன்னையன்றித்

தரைப்பால் ஒருவர்
தரவல
ரோதண் டரளமுலை

வரைப்பால் அமுதுதந்
திங்கெனை
வாழ்வித்த மாமயிலே!

விரைப்பா சடைமலர்
வெண்டா
மரைப்பதி மெல்லியலே!

உ

சற்குருப்யோ நம:

ஸ்ரீ நிஜ குண யோகீஸ்வரர்

கன்னட பாஷையில் அருளிச்செய்த
விவேக சிந்தாமணியில்
வேதாந்தப் பரிச்சேத மென்னும்

வேதாந்த சூடாமணி

இது
நல்லாற்றூர் துறை மங்கலம்

ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்

அவர்களால் மொழிபெயர்த்தருளப்பட்டு
கோவிலூர் மடாலயம் எட்டாவது
மஹாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தரஞானதேசிக சுவாமிகளின்

பாதசேகரர்களில் ஒருவரும்
சிக்கல் பொருள்வைத்தசேரி
கோ. ஆ. பொ. மடாலயத் தலைவரும்
ஆகிய

ஸ்ரீ சோம இராமலிங்கசுவாமிகள் அவர்களால்

அச்சியற்றி வெளியிடப்பட்டது.

சிறப்புப் பாயிரம்

அருமறையின் பொருடெரித்த விவேக சிந்தா மணியதனு ளறைவே தாந்தப், பொருளினைமுந் நீர்வரைப்பி னுலகறியச் செந்தமிழாற் புனைதல் செய்தான், பெருகு சுவை நறவொழுகு செஞ்சொன்மல ராற்புனைபாப் பெருந் தண் மாலைக், கருமிடற்று வான வர்க்கே சாத்துசிவப் பிரகாசன் கவி ஞர் வேந்தே,

சற்குருப்யோ நம :

வேதாந்த சூடாமணி

பாயிரம்

—

தருணமா துமைமுகத் தாம ரைக்கெழு
மருணறு மெனவுதித் தடியர் பாற்புரி
கருணைமா மதமெனக் காட்டு மாமுகன்
சரணவா ரிசமலர் தலையிற்
கொள்ளுவாம். 1

சீர்கொண்ட வருமறையின் முடி
மணியைத் தெய்வ சிகாமணியை யடிய
வர்தங் கண்மணியை மாயைப், பேர்
கொண்ட விருளிரிக்குந் திநமணியை
முக்கட் பெருமணியை யகத்தினுக்
கோர் விளக்காக விருத்தி, யோர்
கொண்ட விவேகசிந்தா மணியெனு
நூலதனு ளெடுத்தியம்பும் வேதாந்தப்
பரிச்சேதப் பொருளை, நேர்கொண்ட
தமிழ்விருத்த யாப்பதனுற் றெரிய
நிகழ்த்துவன்வே தாந்தசூ டாமணி
யென் றன்றே. 2

பாயிரம் முற்றிற்று.

நூல்

வேதமொரு நான்குமா றங்கமுநன்
னியாயமீ மாஞ்சை யொடுமிருதி புரா
ணமுமீ ரேழா, வோதலுறும் வித்தை
களா மவற்றுண்மீ மாஞ்சை யுயர்ந்த
தா யைந்நான் கத்தியாயமா யருத்த,
பேதமுற விருகூரு மவற்றுண்முதற்
கூறே பிறங்குமருட் சைமிநிசூத் திர
ரூப மாகிப், போ துமீரா றத்தியா யங்க
ளாய்க் கருமப் பொருளுணர்த்திப் பூரு
வமீ மாஞ்சையெனப் படுமால். 1

சாற்றியவச் சைமிநிசூத் திரத்திற்கு
மிக்க சாபரமென் ஞெருபா டியம்புரியப்
பட்ட, தேற்றமிகு மம்மீமாஞ் சைக்கும
தம்பாட்ட மெனவொன்று பட்டாசா
ரியனுல் வந்தன்று, போற்றுமவன்
சீடனு கியபிரபா கரனுற் புகழ்பிரபா கர
மெனவோர் மதாந்தர நன் கமைய,
வாற்றியவச் சாபரபா டியமதற்கு
விளங்க வாக்கப்பட் டுலகமெலா மறிந்
திட நின் றதுவே. 2

உரைத்தவிரண் டாங்கூறு பிரம
முரைப்பதனு லுத்தரமீ மாஞ்சையெனப்
பட்டருள் கூர்வியாதன், றெரித்தசூத்
திரவடிவ மாகியிரு நான்கத் தியாயமா
மவற்றுண் முதனுன்கத்தி யாயம்,
விரித்தலுறு தேவதா காண்டமெனப்
பட்டு விளங்குறுதெய் வதவிலக் கணம்
பலபத் திரனு, னிரைத்து ரைசெய் யப்ப
டுமே னுன்கத்தி யாய நிகழ்பிரம காண்
டமென வேநிகழ்த்தப் படுமால். 3

அப்பிரம காண்டத்துட் சிவமொடு
யிரயிக்க மறைதலாற் சங்கரா சாரிய
னுங் குருவா,லொப்பரிய பாடியமொன்
றுரைக்கப் பட்டதுபின் னுரைத்த
தற்கு விவரணுசா ரியனென் பவனுற்,
செப்பரிய விவரணமாக் குறப்பட்ட
ததுவே தெரியின்வே தாந்தநூ லென்
றுரைக்கப் படுமா, லிப்பெரிய வேதாந்
த நூற்பொருளி னகல மெங்ஙனமென்
றிடினுரைத்து மியம்பிய நூன்
முறையே. 4

வாய்த்தநூன் முகத்துரைக்கு மங்களாசரணே வாழ்த்துவணக் கொடுவத்து நிர்த்தேச மெனமூன், ருத்தபதம் பதப்பொருளே வாக்கியயோ சனேயே யறிவிஞ விடையிவை யைந் துரையினிலக் கணமாங், கோத்துரைசெய் விசேடவிசே டியங்கருத்தா கருமங்கொள்கிரியை யிவையந்நு வயவிலக்கணமாஞ், சாற்றுமநு பந்தசதுட் டயநூற்கு விடயஞ் சம்பந்தம் பயனதிகாரிகளெனநான் கறியே. 5

விடயமது சிவசீவர் தமதேகத் துவமாம் விமலஞெடு நூற்கறையப் படலறையுந் தன்மை, யடைதலுறு சம்பந்தம் பயன்றுயரெலாநீத் தாநந்தப் பதம்பெறுதல் சாதநநான் கினேயு, முடையவனே யதிகாரி யென்றறைவ ரறிஞருரைத்தசா தநசதுட் டயநித்த வநித்தப், படுபொருளின் விவேகமிக பரபோக விராகம் பழிப்பரிய சமைமுமுட்சுத்வமெனப் படுமால். 6

நித்தியமாங் மாவே பொய் விடய
மெலா மெனத்தேர் நிலேதருநித் தியா
நித் தியவத்து விவேக, மெத்திவரு மிக
மொடமுத் தரத்தில்வரு போக விராக
மிம்மை மறுமையுள விடய நுகர் வனைத்
தும் பொய்த்தழியு மிடும்பைமய மென
விடுத லாகும் புகழ்சமையே முதலாய
சட்குணங்கள் பெறுதல், வைத்தசமை
யியல்பாய முத்திவிருப் பதுவே வயங்
குமுமுட் சுத்துவமென் றறிந்திடுக
மதித்தே. 7

சமைதமையே திதீக்கையுப ரதிசி
ரத்தை சமாதி சமைமுதலா மறுகுணங்
க ளுட்கரண மடக்கல், சமைதமைதான்
புறக்கரண மடக்குதல் காமாதி தணித்
திடுகை திதீக்கை கரு மங்களனைத்
தினையுஞ், சுமையெனவே விடுதலுப
ரதிசுருதி குருவைத் துணிவினு னம்பு
மதே சிரத்தைகுரு மொழிநெஞ், சமை
வுறவே திட்பமுறல் சமாதியிச்சா தநஞ்
சேரதிகாரி செய்யுங்குருசே வையினை
யெடுத் தியம்பில். 8

ஆத்தமுட னங்கமே தாநஞ்சற் பாவமா மவற்றுட் குருபரனுக் கநு கூல விருத்தி, யாத்தமுயர் குருபரன் குற் றேவலே யங்க மருட்குரவர்க் குரியமனை நிலமுதலா மவற்றைக் காத் தலது தாநமாஞ் சற்குருவே மெய்யாக் கண்ட சிவ மெனநம்பு மதுவேசற் பாவ, மேத்துகரு மம்பத்தி மிகுஞாந காண்ட மெனு மிவற்றுன் மூவதிகா ரிகள் வேறு முளரால். 9

உடம்பினையும் வருகுடும்பந் தனையு மியா னெனதென் றுளன்கரும காண் டியெலாக் கிரியையுமீ சற்கே, திடம் பெறநின் றுக்குமவ னேபத்தி காண்டி செயுங்கரும மனைத்தினுக்குங் கரிதா னென் றிருப்போன், மடந்தவிரு நன் ஞாந காண்டியென லாகு மற்றுமுள ரைவரொரு வர்க்கொருவ ருயர்வா, யடைந்தவதி காரிகளங் கவர்கருமி மு முட்சோ டறையுமப் பியாசியநு பவியு டனு ருடன். 10

மூடமொடு தன்சாதி கருமமே பற்றி முத்தனு மவனூறு பிறப்பிலொண் கருமி, நீடுலக மின்மையென நினைந்து புறக் கரும நிட்டனுய் முப்பிறப்பின் முத்தனு மவனே, நாடரிய முமூட்சுல கங் கநவேனக்கண் டுள்ள நற்கருமஞ் சேர்ந்துபிறப் பிரண்டுளனப் பியாசி, வீடுலக விவகார நினையாமல் விவேக மேவியோர் பிறப்பினுன் முத்தனநு பவியே. 11

உலகநிலை தோன்ருமற் றன்றிகழ் ஞாநத்தா லுண்மைமுத்த னுமவனே யாருடன் மற்று, முலகமுதல் யாதெ னத்தேர் வொடுகுருவை யடைந்து முடம்பாதி பொய்யெ னக்கண் டருட் குருவை யடைந்து, முலகிலொரு குர வன்றன் மகற்குபதே சஞ்செய் துறக் கேட்டு முயர்தருஞா நிகளாகி முத்தி, யுலகுதொழு விவேகமொடு விரத்தி தெய்வ கதியா லுற்றிடுவோர் மூவரதி காரிகளா குவரால். 12

சாதகர்க ளாஞ்சீடர் பேதத்தாற்
குரவர் தாமும்போ தககுருவே முதலாக
விருநாற், பேதமடை குவரவருட் போத
கன்முன் னூலிற் பெரும்பொருள்கூ
றிடுபவன்றத் துவந் திகழ்த்து பவனே,
வேதகனல் வசியாதி யாலிம்மை யின்
பம் வெந்துயரங்குதவுமவ னிசிதகுரு
வறத்தைப், போதகஞ்செய் திருமை
யினு மின்பமருள் பவனே புகழ்தரு
காமிய குருவென் றறைகுவர்மு
தறிஞர். 13

சூசகனும் விவேகத்தாற் சமைமுத
லாங் குணங்க டொகுப்பவன்பொய்
விடயமென வாங்மவிருப் பருள்வோன்,
வாசகனுஞ் சிவசீவ ரயிக்கியஞா நத்
தை வழங்குமவன் காரகனே யந்த
விர்த்து நிலைத்த, வாசகனு முத்தியருள்
பவன்விகித குருவா மதிகா ரிகளாகு
மென முன்னர்க் கூறு, நேசமுறு சீடர்
தம்மு ளொருவன்முத் தாப நெருப்பி
னுல் வெந்து சிந்தா குலமுடைய னுகி. 14

நாஞரிப் பவமெனக்கு வந்தவா றென்கொ னசிப்பதெவ ராலெனவாய்ந் தலர்கரங் கொண் டேகி, யாஞநற் கல் வியறி வடக்கம்வை ராக மாதியாங் குணமுடைச்சற் குருவையடைந் தெ திர்மண், ஞூஞரப் பணிந் தெழுந்தன் பாற்கரங்கள் குவித்தே யுறவழுத்தி யருட்குருவே யென்பாசத் தொழிவு, தாஞமெத்திறத்திஞ லெனவினவல் சீடன் றனதுவிதி வத்துபசந் நத்து வமா மன்றே. 15

அனையவன ததிகாரந் தெரிந்தரு ளாஞேக்கியஞ்சலோம்பென் றபய கரஞ் சிரத்தி லிருத்திப், புனையவருஞ் சுருதி யுத்தி யாலவன தநாந்ம புத்தியினை யொழித்துத்தா தாந்மியவாக்கியத்தா, னினையலரு மொருபிரம நீயேயென் றுள்ள நிலையையுணர்த் துதல்குரவ னுபதேச மாகு, மினையவுப தேசமுறை யுத்தேசத் துடனே யிலக்கணஞ்சோ தனையெனுமுன் றினையுமுடைத் தா மால். 16

அறியவுணர்த் துறுபொருளே நாம மாத் திரத்தா லறைந்திடுத லுத்தேச மாங்களகம் பளமாங், குறியுடைய தா னெனல்போ லப்பொருளிற் சிறந்த குறியுரைத்த லிலக்கணமவ் விலக்கிய மாம் பொருளிற், செறிவுறுமவ் விலக்க ணமுண் டோவிலேயோ வென்னத் தெரிந்திடுதல் பரிட்சையோர் பொருள றிந்து பெறற்குப், பொறியுறல்செய் காட்சியா மளவைமுத லாகப் பொருந் து பிரமாணங்க ளெட்டுளவா மன்றே. 17

கடமுதலா மவற்றினது காண்கை தானே காட்சிபுகை யாலங்கி ஞாநமநு மாநந், திடமருவு மவ்வநுமா நம்பதி ஞெ யேது திட்டாந்த மெனுமங்க முடைத்தவற்றுட் பதிஞெ, யிடபலே வெவ் வழலுடைத்தென் பதுபுகையுண் மையிஞ லெனலேது மடைப்பளிபோ லென்பதுதிட் டாந்த, முடைமையுண ராத்தனுரை யானதிதீ ராதி யுறுகனி யா திகளுண்மை ஞாநமா கமமாம். 18

பகற்பொழுதுண் ணுனொருவ னி
ளையாமை கண்டு பரிந்திரவூண்கற்பித்
தல் காண ருத்தாபத்தி, யகத்தினிலே
யுறுதேவ தத்த னெனி லிருப்பனவன்
வேறோ ரிடத்திலெ னத்தெரிந்திடுத
றன்னைத், தகப்பெரியர் கேள்வியருத்
தாபத்தியென்பர் தகும்பசுவோ டொக்
குமரை யெனுமொழிகேட் டிருந்தோன்,
புகப்படரும் வநத்திலதன் விடயஞா
நந்தான் பொருந்துதலே யுவமானப்
பிரமாண மாகும். 19

இந்நிலனிற் கடமில்லை யென்பத
ஞற்றோன் று மின்மையுணர் வபாவமா
மாயிரமா கியவெண், டன்னிலொரு நூ
றெனுமெண் ணுண்டெனுஞா நந்தான்
சம்பவமா மிம்மரத்தி னியக்கனுள னெ
ன்னுஞ், சொன்னிகழ்வில் வருமியக்க
விடயவுணர் வதனைச் சொற்றிடுவ ரறி
ஞரை திகமாகு மளவை, யென்னவ
வண் டொகுத்துரைத்த காட்சி முத
லாய வெண்வகையிற் சமயர்கொள
லின்னவென வுரைப்பாம். 20

புகலுலகா யதனுக்குக் காட்சி
யொன்றே சைக புத்தவைசே டியர்கட
மக் கிரண்டனுமா கத்தோ, டுகலருஞ்
சாங் கியர்க்குமூன் றுரையொடுநான்
குவமை யொடுநியாயர்க் கருத்தாபத்
தியொடைந் தாகு, மிகுபிரபாக ரற்கா
ரு மபாவமொடு பாட்ட வேதாந்தி கட்
காகு மெனவறிக தெரிவுற், றிகலரு
மொண் புராணிகர்க டமக்களவை
யெட்டா மென் றுரைப்பர் சம்பவவை
திகங்களுட னன்றே. 21

திருந்தியவே தாந்தநூ லியம்புறுவ
திருக்குத் திருசியமென் றிருபொருளங்
கவற்றின்முதற் றிருக்கில், வரைந்
திடுவ சுவகதந்தன் சாதிவிசா திகளா
மற்றவைமூன் றினுக்குமுதா ரணமு
றையே மொழியில், விரிந்தகிழ றருநெ
டும்பூம் பணைமரமொன் றிற்கு ஞிமிறி
னங்கள் புக்குமுகத் துழுதுபெரு குறு
தே, னருந்துகறு மலர்முதலா யினவும்
வேறுள்ள வணிமரமுங் கன்முதலா
யினவும் போலாமால். 22

நிரவயவ மாதலினு னுஞ்சத்து வேறு நிகழாமை யானுமிறை தனக்கு முத னடுவின், றெருருவுறுக விவ்வுலக காரணமா மாயை யுண்மையினு னிறு தியாதி லென்பதென்கொ லென்னில், வரைவுதரு சித்திரிகன் சித்திரசத் தியைப்போன் மாயையுஞ்சங் மாந்திர மாம் பிரமத்தின் வேருய்த், தெரிவதி லாமையினென் றுஞ் சச்சிதா நந்த சிவத் தினுக்கு விசாதியிலை யென்றுணர்க தெரிந்தே. 23

சுருதியினு ளேகமே வாத்துவித மென்னுஞ் சொற்கிடையு ளேகமெனுஞ் சொல்லதனுக் கயிக்க, மரிதிலுண ரே வவெனு மிடைச்சொற்குத் தேற்ற மத் துவித மெனு மொழிக்குத் துவிதவிலக் காகக, கருதுபொருள் வருதலினு லிம் முறையே மாயா கற்பனைகள் கடந்து நிர வயமாகி யென்றுங், திரிதலில்சிங் மயமாகு மொருபிரமங் தனக்குத் தெரித் தசுவ கதமுதலா யினமூன்று மிலை யே. 24

அத்தியா ரோபமப வாதமென
விரண்டா யறைகுவர்கற் பிதமத்தி
யாரோப முள்ள, சுத்தியூ டிலாதவிர
சதம்விளைத்தல் போலச் சொல்பிரம சத்
தினில்லா வுலகதுகற்பித்த, லெய்த்தி
துதான் வெள்ளியதன் றிப் பியெனல்
போலோர்ந் திறைமெய்பொய் யுலக
மெனத் தெளிதலப வாத, மெய்த்த
பொரு ளறியுமிலக் கணமூன்று மவை
தாம் விளங்கதத்து வாவிருத்தி தடத்
தமொடு சொரூபம். 25

ஆகமுத லனங்கியதி செய்து நின்ற
வாருயிரை யறிவித்த லதத்துவா
விருத்தி, சாகைநுனி மதியுளதென் று
ணர்த்தலிற்பூ தாதிசகமாய காரணங்
கொண் டறிவுணர்த்தல் தடத்த, மாக
னலி விளங்குகதிர்ச் சொருப னெனல்
போலாங் மாவினிச சொருபமிது வென
வுணர்த்தல் சொருப, நீகடவு சொருபநி
சஞ் சச்சிதா நந்த நித்தியம்பூ ரணமாக
நீநினைந்து கொள்ளே. 26

மதித்தன்மதி யாமைநன வாதிகளிற் றனக்கோர் வாதையிலா துண்டெனல் சத் தவத்தையனைத் தினுமே, யுதித்த விடயங்களைநின் றறிந்திடுதல் சித்தா முவப்பினுக்கு விடயமாந் தன்மையா நந்தந், திதித்தசதோ திதநித்த மனைத் துஞ்சா தகமாந் திறத்தினு லனைத்தி னுஞ்சம் பந்தநிறை வெனவே, விதித் திடுக வுயிர்சச்சி தாநந்த மயமேல் விளங்கியதி லவற்றுளா நந்தமெங்கு மெனினே. 27

வெம்மையொளி யுருவாய வழல் விளக்கி னொளியே விளங்கியிடும் புன லிடத்தின் வெம்மையே விரியும், வெம் மையொளி யிரண்டுமெழும் விறகினி லவ் வகைபோல் விமலசத்தொன் றேற திகழுங் கன்முதலா மவற்றின், மெய்ம் மைதவிர் புத்தியது தமோகுணத்தின் மூட விருத்தியினு மிராசதத்தின் கோர விருத் தியினு, மெய்ம்மையசச் சித்தா குஞ் சத்துவத்திற் சாந்த விருத்தியி னிற் சச்சிதா நந்தங்க டோன்றும். 28

ஆதலினு லாநந்த மயமாமாந் மா
வவ் வைந்தினுக்கு முபாதியுள வவை
முறையே மொழியிற், பேதமுறுஞ் சத்
துமூன் ரும்விவகா ரிகம்பின் பிராதிபா
சிகம்பார மார்த்திகசத் தெனவே, மூது
ணர்விற் சுழுத்தியிற்ரேன், ருதுநன
வுற்று முத்தியுறு மளவு முறுங் கடாதி
முத லதுவாம், போதுகந வினிற்ரேன்
றி யழிவதிடை யதுவாம் பொன்ருத
பிரமசத்தே யிறுதியதா மன்றே. 29

சீவனுடை சன்கூடத் தன்பிரம
மென்னச் சித்துநான் காங்குடநீர் கது
வுறுவெண் மீன்வான், றூவுபனி நீர்
விம்ப வநுமிதா காசஞ் சொல்கடா வச்
சிந்நா காசமொடு மாவான், மேவுமிவை
யவற்றினுக்குத் திட்டாந்த முறையாம்
விடயமொடு பிரமம்வா சனைமுக்கி
யம்பி, னேவுநிச வாந்மவோ டத்துவி
தம் வித்தை யெனுமிவற்றின் பெயரா
லெண் வகைப்படுமா நந்தம். 30

மாதுமுதல் விடயவூ தியங்கடமிற்
ரேன்றி வரல்விடய வாநந்தங் கண்பு
டையிற் ரேன்ற, லோதுபிர மாநந்தந்
துயிலொழிவிற் ரேற்ற முடையது
தான் வாசநா நந்தங்கே டின்ப, மாதலி
லா நொதுமன்மதி தோன்றுதல்முக்
கியமா மாநந்த மநோலயயோ கத்தி
னில்வந் துதித்த, லேதமறு நிசாநந்தம்
பிரியவிட யத்து ளியான்பிரிய னெனத்
தோன் றுதலாத்மா நந்தம். 31

விரியுமுல கனைத்தும்பொய் மெய்ம்
மைதா னென்னும் விவேகத்திற் ரேன்
றுவதே யத்துவிதா நந்த, மரியமறை
முடிவாகும் வாக்கியஞா நந்தா லாதல
து வித்தியா நந்தமென வறிக, வுரியன
முன் னின்மைபொடு பின்னின்மை
யின்றி *யொன்றென்று காமையென்
று மின்மையென நான்காய்த், திரியு
மபா வங்களிவை நித்தியத்துட் புகாத

---

* யொன்றினிலொன் றின்மையென்று
என்றும் பாடமுண்டு.

திறத்தனவாம் பூரணத்து முருதன மூன் ருகும். 32

உரைத்தவைதா மியாவையெனி ஞெருகாலத் துண்டின் றெருகாலத் தெனுங்கால பரிச்சேதமுடனே, தெரித் தவொரு தேயத்துண் டொருதேயத் திலேயென் றேயபரிச் சேதமுமொன் ரு மாகாதென் னுங், கருத்தில்வரு வத்து பரிச் சேதமுமா மெனவே கருதிடுக வினிச்சித்தின் விரிவாகு மெனமுன், விரித்திடுமச் சீவாதி கட்குநாமாதி விவ கார கற்பனேயிண் டெடுத்துமொழி குதுமால். 33

சாற்றரிய சீவபே தங்கண்முறை விசுவன் றைசதன்பின் பிராஞ்ஞனே னப் பகர்ந்திடுவ ரவருள், வேற்றுமை செய் தூலவுடல் வியட்டியபி மாநி விவகா ரிகன்புத்தி கதுவுறுசை தங் யன், மாற்றரிய சிதாபாசன் விட்சேப ரூபன் வருபிரமாத் துருநுவல்கத் துரு வொடுபோத் துருவே, தோற்றியிடும்

விஞ்ஞாந மயன்குடும்பி சரீரி துவம்பத
முக்கியன்முதலா யினவிசுவ நாமம். 34

பெற்றவொரு சூக்குமமெய் வியட்டி
யபி மாநி பிராதிபா சிகசீவன் சொற்ப
நகற் பிதனென். மற்றவைதான் முத
லாயதைசதன்றன் பெயராய் வழங்கு
றுவர் காரணமெய் வியட்டியபி மாநி,
யுற்றுவரு மவித்தையோ பகிதன்கா
ரியமா முபாதிகனென் பனமுதலாம்
பிராஞ்ஞா மங்கள், பற்றிவரு சீவாந்
மா வந்தராந் மாமேற் பரமாந்மா வெ
னப்படுமாந் மாவிதமூன் ருகும். 35

காய்ந்துள விரும்பு போலுடம் பாதி
கலந்துறு குடும்பமென் வழக்கிற், சார்ந்
துளன் சீவாந் மாவெனப் படுவான்
ருமரை யிலையினீர் போலத், தோய்ந்
துள குடும்பப் பெருவிவ காரந் தோய்
வில னந்தராந் மாவாம், போந்துல
கிறந்து பரிதிபோற் சான்ருய்ப் பொருந்
திஞேன் ருன்பர மாந்மா. 36

நீர்விழுந் தொருவெங் கதிர்தடு
மா றி நின் றதென் றுரைப்பது போலுங்,
கார் விரைந்தோட வோடுகின் றது
தண்கலைமதி யென்பது போலு, மோர்
வருந் திரிவிற் போதவாந் மாவிற்
குடன்முத லாகிய வுபாதிப், பேர்வருஞ்
சீவ பாவனை யுலகப் பெருவிவ கார
மென் றறியே. 37

அருவிராட் புருட னிரணிய கருப்ப
னந்தரி யாமியென் றீசன், றிரிவித
மவருட் டுலவா கத்துச் சமட்டியா கிய
வபி மானி, விரிவுறும் வைஸ்வா நர
னென முதலாய் விராட்புரு டன்பெய
ராகு, மருவுறு மிலிங்க மெனுமுடற்
சமட்டி மாநிமாப் பிராணனே யன்றி. 38

சூத்திராத் மிகனென் பெயர்முத
லாகச் சொற்றன ரிரணிய கருப்பற்,
கேத்துகா ரணமா முடம்புறு சமட்டி
யெனுமபி மாநியவ் வியத்தன், வாய்த்
தகா ரணமா முடாதிக னநந்த மயன்பர

தேவதை பரம, ஞுத்ததற் பதமுக்
கியார்த்தனென் பெயர்மு னந்தரி யாமி
பெற் றிடுமே. 39

சித்திர படமோர் பொருளொடுங்
கூடாத் திகழ்வினிற் றௌதமே
யெனவு, கெய்த்தகூழ் வருடக் கடிதமே
யெனவு நீனிறத் திலாஞ்சித மெனவும்,
பத்தியோ வியஞ்சேர்ந் திரஞ்சித மென
வும் படுதல்போற் பிரமமு மாயை,
வைத்தகா ரியங்கள் கடந்துறு நிலை
யில் வயங்குஞ்சித் தெனும்பெயர்
புணேந்தே. 40

அகிலகா ரணமா மாயையை மருவி
யந்தரி யாமியா மாயை, சகலகா ரிய
மாஞ் சூக்கும வுடம்பு சார்ந்துபொன்
கர்ப்பனென் றுகி, விகலமி றூல வுடம்
பிணே மேவி விராட்டென நிற்குமென்
றறிவாய், திகழுறு பிரமஞ் சித்திர பட
மேற் சித்திர மியாதென வினவில். 41

விரிஞ்சனே முதலாஞ் சேதந மோடு வெற்பெழு வாயசே தநமாய்ப், பரந்து ளவுலகஞ் சித்திர மென்பர் பரம்பொரு ளாமொரு பிரமத், திருஞ்சடா சடமா முலகது தோற்ற மெவ்வண மெனிற் படங் தன்னில், வரைந்தபன் னிற மாய்க் குளிர்முதன் மாற்ற வல்லன வலதுகிற் போலி. 42

ஓர்வடி. வாகிக் குளிர்முதன் மாற்று முண்மையாஞ் சித்திர படம்போன், ருர் வுற வெழுதுங் கிரிமுத லாய வதனெ டொப் புறுகிலா வாபோற், றேர்வரும் பிரமத் தெழுந்துபற் பலவாஞ் சீவர்கள் சித்தொடொப் பாகப், பார்முத லொவ் வாச் சடங்களா தலினுற் பரத்திலாஞ் சடாசட வுலகம். 43

இத்திறத் தீசன் முக்கிய குணங்க ளெலாமறி தன்முத லனவாங், கத்து ருத் துவமோ டகந்துருத் துவம்பி னன் னிதா கத்துருத் துவமே, யத்தன்மெய்ப் பிரபுத் துவவலி யாக்க லளித்தல்போக்

குதனிய மநந்தா, னெய்த்திட லகற்று மநுப்பிர வேச மென்பன வீசனைந் தொழிலே. 44

நீங்கிய விகாரப் பிரமமா மீச னிகழ்த் துமோ தொழில்பல வென்னிற், பூங்க திரிச்சை யின்றியே வாரி பொழிமழைக் கதிரினுற் பொழியா, வாங்கதி னிழ லைப் பொருந்தியந் நிழலை யலர்முகி லான்மறைத் தளித்தே, தூங்கிம கரத் தால் வெங்கதி ரானீர் தொலைத்ததைத் தன்னெடாக் குதல்போல். 45

போற்றிறை மாயாசத்தியோ டொ ன்றிப் பொலிந்தசிற் பிரதாந மதனுற், சாற்றரு நிமித்த காரண ஞகித் தகுஞ் சடப் பிரதாந மதனு, லாற்றுபா தாந காரண னெனநின் ருக்கிய புத்தியா திகளிற், ருேற்றுபூ சீவ ருபமாய் வினை யாற் சொற்றபோத் துருவென நின்றே. 46

நியமசத் தியினுற் போகபோத் துருவை நியமஞ்செய் துருத்திர வுருவான், மயமுறு மாயா காரியஞ் சிதைத்து வந்தரு ளாரிய வுருவா, லயர்வுறு சீவன் றன்னையே தன்னோ டயிக்கமாக் குவனென வறிக, வுயர்வுறு சமட்டி. வியட்டியென் பனவா லுயிரிறை கட்குறும் பேதம். 47

மிகுமரப் பன்மை தண்டலை யெனல்போன் மிகுமுயி ரெலாமுஞ னெனுமோர், தகுமபி மாந மிறைசமட் டியதாங் தனித்தனி மரம்பெயர் கொளல்போற்,பகுமுட ேரேறும் வேறுவே ருகப்படுமபி மாநமோர்ந் துரைப்பிற், றெருகுமுயிர் வியட்டி யுருவமென் குவர்மேற் றொம்பத விலக்கிய முரைப்பாம் 48

சீவனென் றிடுமூ வகையதிட் டாநன் சேதந னந்தரி யாமி, யாவலின நுசந் தாத்துருச் சுயஞ்சத் தார்த்தனோ டவச்சிநன் சீவன், தாவரும் பாரமார்த்திகன் றுரியன் சான்றினன் பிரத்

திகாங் மாவா, லேவமி ரெும்ப தத்திலக்
கியார்த்த னென்பகூ டத்தநா மங்
கள். 49

ஈசனென் றிடுமு வகையதிட் டாந
னியம்பரு மொருபரப் பிரமம், பாசமில்
பரதத் துவம்பர மாங்மாப் படியிலா
விசுத்தசித் தின்றிப், பேசுதற் பதலக்கி
யார்த்தனென் பனமூற் பெறுபரி யாய
நா மங்க, டே சுறு பிரமங் தனக்கென
வுரைப்பர் திருந்துநூ றெரிதரும்
புலவர். 50

வடிவொடு பெயராற் குடமுத லாக
மண்பல வகைப்படு மதுபோற், சுடு
பசும் பொன்னே செய்கையாற் பல
வாஞ் சுடரிழை யுருவுகொள் வது
போற், படியறு சித்தே முன்சொல்சீ
வாதி பலவுமா மெனமுதலாக, விடலரு
மறிஞர் நூல்பல திருக்கு விவேகமென்
றியம்புறு மன்றே. 51

இந்துவினை யநாதியடைந் ததை முழுது மறையாம லிந்து தன்னு, லந்தி றனை யொளிர்வித்துக் கொள்களங்க மெனவெனையா னறியே னென்னு, முந் துலக விவகாரந் தனிலுயிரை யடைந்த தனை மூடா தென்று, மந்தவுயி ராலறியப் பட்டுமன றம்பிக்கு மந்தி ரம்போல். 52

விளங்குறுமாந் மாவுருவ மல்லாம லான்மாவின் வேருய்த் தோன்ரு, துளங்கொள்விய தாதிகா ரியங்கட மைத் தோன்ரும லொடுக்கி நின்றுங், துளங்கலக டிதகடனை யெனுஞ் சமர்த் தை யாகியுமே தோன்ரு நின்ற, வளங் கடரு காரணமா யதுவாகுந் திரிசியமா மாயா சத்தி. 53

அனையதொரு மாயையிலக் கணம சத்துச் சடந்துக்க மநித்தங் கண்ட, மெனுமிவையுண் முயற்கோடு முதல சத்துச் சடவுருக்கல் லெழுவாய் புத்தி,

தனேயடையுங் கோரமொடு மூடவிருத்
திகடுக்கந் தபுமெய்யாதி, முனமுறை
செய் யநித்தங்கண் டிதங்கால பரிச்
சேத முதல வாகும். 54

பிங்நமொட சத்துச்சா வயமுமெதிர்
மறையுமவை பிரிந்து தம்மின், மன்னி
யவு மொழிந்தநிர்வாச் சியமாகு நவவி
தமம் மாயை யெய்து, முன்னலருஞ்
சுருதிசம் பந்தமுத்தி சம்பந்த முலக
பந்த, மென்னவரு ஞாநங்கண் முறை
யேயம் மாயைபடு மியல்பு கூறில். 55

விண்ணின்மல ரெனத்துச்ச மேயெ
னவு மிப்பிவரு வெள்ளி போல, வெண்
ணுமநிர் வாச்சியமா மெனவுமுயிர்
போனித்த மெனவு நிற்கு, முண்ணிலவு
தமமாயை மோகமுட னவித்தை
பொய்ம்மை யுநவி யென்றே, நண்ணு
மிவை மாயாபஞ் சகமாகு மெனவறி
ஞர் நவில்வ ரன்றே. 56

சீவசே தநமறைத்துத் தமமயலா
கியவுலகத் திறத்திற் கெல்லா, மேவுகா
ரணமாகி மாயைவிப ரிதஞாநம் விளைத்
து மோக, மோவவுணர் வழித்துவித்
தை சத்தின்வேரு கிப்பொய் யுருவி
யாகும், வீவிலா மாயையதற் கிருதரு
மஞ் சங்கோச விகாச மென்றும். 57

விரிந்தபட மோவியங்கள் பல
திகழ்த்திக் குவித்தொடுக்கும் விதமே
போல, வரந்தைதரு மாயையுந்தன்
விகாசதரு மத்தினு லகிலங் காட்டிப்,
பரந்தவைகள் சங்கோச தருமத்தா
லடக்குமெனப் பகர்வர் மாயைக், கிருந்
தகுண மிரண்டுளதில் சுதந்தரமுஞ்
சுதந்தரமு மென்ன வன்றே. 58

பொய்யாகிச் சத்துருவப் பொரு
ளின்வே ருகியொரு பொருளாய்த்
தோற்றல், செய்யாமை யாலுளதில்
சுதந்தரஞ்சான் ருயவொரு சேத நன்

பா, லுய்யாத சீவாதி யாக்குதலாற்
சுதந்தரமு முளது மாயை, மெய்யான
தலதென்றல் விசும்பலர்போ லில்லை
யென விளம்ப லன்றே. 59

புலமில்கந விடைக்கரிபோற் ரேன்
றிவிசா ரந்தோன்றப் பொன்றும்
பொய்யா, நிலவுதல்செய் சுத்தசத் துவ
வடிவ மாயையொடு நிகழ்த்து கின்ற,
மலிநசத் துவவடிவ வவித்தை தமப்
பிரதாந வடிவ மாகு, நலமில்பிர கிருதி
யென விருத்திமூன் றுடைத்து முன
நவின்ற மாயை. 60

மாயைவரு சுழுத்திலயங் களினத்
தியாசயிக்க மாயிற் றுண்மை, யாய
பிர மத்தினன வொடுபடைப்பி னிது
பேத வவத்தையெய்து, மேயவதிற்
பிரமசை தந்நியம்விம் பித்திதுவே
விளங்கு ஞாநத், தூயசை தந்நியவி
சன்பதியென் றிடகிற்குந் துணிவு
தன்னல். 61

அப்பரற் குபாதி யாகி யமோககா
ரணியா மாயை, பொய்ப்புறு மவித்தை
யெண்ணிற் போத்துருப் பசுவென்
ருேது, மொப்பருஞ் சீவர்க் கெல்லா
முபாதியாய் மோகஞ் செய்யு, மெய்ப்
புறு பகுதி பாச மெனக் குணச் சமமாய்
நின் று. 62

அவித்தையின் விம்பித் துள்ள
வாருயிர் நுகர்ச்சிக் காகத், துவக்குறு
காரி யங்க டோற்றிட வெதிர்கு றித்த,
வுவப்புறு மீசனேக்க மாத்திரத் துற்ற
லர்ந்து, பவப்படு கால மாகி யது
கொடு பரிணு மித்து. 63

இருமக தத்து வந்தா னெனநிற்கு
மதுதா னீர்பெய், தரும்விதை முளையா
மன்முன் போலிரா தமர்தல் போலக்,
கருவெனும் பகுதி யோடாங் காரமு
மாகா மற்பொய், யுரமுறு நிருவி கற்ப
வுநுநடு வவத்தை யாகும். 64

கொன்மக தத்து வந்தான் குண பேத முருப்பொய் ஞாந, மன்சவி கற்ப மாக வருமுத லத்தி யாச, மென்முத லாங்கா ரந்தோன் றிடுங்குண சத்து வந்தான், பின்வரு மிராச தஞ்சொற் பெருந்தமோ குணமென் ருகும். 65

உரைப்பருஞ் சத்து வாதி யுருவங் கள் பிரகா சம்பின், புரைப்பிர விருத்தி மோக மென்குவர் புகல்கு ணங்க, ணிரைப்பெயர் தான்வை காரி ரிகழுந் தை சதம்பூ தாதி, விரிப்பருங் குணங் கண் மூன்றுந் தருவமேல் விளம்ப லுற் ரும். 66

சத்துவ குணத்திற் ரேன்றுந் தயங்குமுட் கரண நான்கும், புத்தியிந் தியங்க ளைந்தும் போந்துதித் திடுமி ராச, தத்தில்வாக் காதி யைந்துந் தகும் பிரா ணுதி யைந்து, மத்தமோ குணத் திற் ரேன்று மகல்விசும் பாதி பூதம். 67

அப்பெரும் பூதம் பஞ்சீ கரித்துல
காகி நிற்குஞ் செப்பிய கரண நான்கின்
செயல்களா நினைத்த லந்தப், பொய்ப்
பொரு டுணிதன் மானம் புரிதல்சிந்
தித்த றிங்க, டிப்பிய நான்மு கன்சேத்
திரிபுராந் தகன்றே வன்றே. 68

இக்கர ணங்க டான மிதயஞா
னேந்தி யங்கட், குய்க்குறுந் தொழிலாங்
கேட்ட லுறல்காண்ட லுண்டன் மோத்
த, றிக்குமா ருதமே நன்மித் திரனுயர்
வருணனோடு, தக்கசு வநியாந் தெய்
வந் தாநங்கா தாதி யாமே. 69

புத்தியிந் திரியங்க டாமுணரும்
விடயம் புறமெனவே யுள்ளுமுணர்ந்
திடுஞ்செவிகள் புதைப்பி, னுய்ந்தபிரா
ணுதியொலி கேட்கையங்கா திகளே
யுண்ணும்போ தழல் குளிர்ச்சி யறிதல்
விழி மூடின், மெத்துமக விருள றித
லுட்காரா திகளின் விளங்கு சுவை கந்
தமறிந் திடன்முறையே யாகும், வைத்

தகரு மேந்திரியத் தொழிலுரைத்த
னடத்தல் வழங்கல்விட லாநந்தித் திடு
தலென வறியே. 70

அங்கிமக பதியிரவி யுடன்மிருத்து
பிரசா பதிதெய்வம் வாய்முதலாங் கோ
ளகை கடான, மிங்கிவையு ளுட்கரண
மிருவகையிந் திரிய மென்னவரு பதி
ஞன்கு மத்தியாந் மிகமாந், தங்குமி
வற் றுறுவிடய மாதிபௌ திகமாந்
தகுமதிதே வதையா திதெய்விக மாமிப்,
புங்கவரே யிந்திரியம் விராட்புருடற்
கதுமெய் பொன்கர்ப்பற் கதுமறைப்
பா மந்தரியா மிக்கே. 71

நின்றிதயந் தனையடைந்து பிரா
ணனுசு வாச நிசுவாச மியற்றுமபா
நன்குதத்தி னுற்றுச், சென்ருெழிய
மலசலங்க ளொழித்தலுறுஞ் சமாநன்
சேர்ந்துந்தி யந்நரச முறுப்பனைத்தும்
பகுக்கு, மென்றுமுதா நன்களமுற்
றுற்காரம் புரியு மிருந்தங்க மெங்கும்
வியா நன்பரிக்கு முடம்பைக், குன்று

தலி ஞுகன்சோம் பாவித்தல் விளைக் குங் கூர்மனுல் விக்கலொடு தேக்குள வர மன்றே. 72

தும்மலுட னிருமல்வருங் கிரிகரனு னகுதல் சொல்லுதலாங் தேவதத்த னுற்சோக ராக, மிம்மைதருந் தநஞ்சய னத் தநஞ்சயனும் வாயு விறந்தவைந் து நாள்காறு மிருந்துநனி வீங்கி, மெய்ம்முழுதும் வெடித்திடச்செய் தக லுநா காதி விளம்புபுற வாயுக்க டாங் கருமேந் தியங்க, டம்மைமிக வியக்க லுறும் பிராணுதி வாயுத் தாமியக்கும் விடாமன்ஞா னேந்திரியங் களையே. 73

சாற்றின்வயி ரம்பன்முக் கியன் பிரபஞ்சநனந் தரியாமி யொடுமகாப் பிராணனெனும் பெயர்கொள், காற்றி வைகள் சீவசம் பந்தமா யேயுட் கர ணங்க ளியக்கி யிடு மண்முதலைந் திற் கும், பாற்றிகழும் வியாபாரம் பொறை பிண்டீ கரணம் பாகமொடு விரகமிடங் கொடையாகுந் தரும, மாற்ற லுறு

திண்மைநெகிழ் வழற்சிபரி வெளியா
மயனுெடரி யரனீசன் சதாசிவன்றே
வதைகள். 74

கந்தமுத லாயினவே குணங்க
ளவை தம்முட் ககநத்திற் கொலி
யொன்றே வளிக்கிரண்டு றுடனே,
யந்தழலுக் கொளியொடுமூன் றறற்
கிரத மொடுநான் கைந்துமண மொடு
புவிக்கென் றறிகதிரி புடிதான், முந்து
ஞா துருஞாந ஞேயமா மவற்றுண்
மூலவகங் காரஞ்சேர் சீவசை தந்ய,
நந்துஞா துருமநத்திற் கதுவறிவு
ஞாந நவின்றபௌள திகவிடய ஞேய
மென வறியே. 75

ஈங்குமந மிருபத்து நான்காவ தாகு
மிருபத்தைந் தாவதுதான் மூலவகங்
கார, மாங்கதனை யடைதலுறுஞ் சிதா
பாச சீவ னறையுமிரு பத்தாரு மவன்
மாயை மருவு, மோநகொளியா மீச
னிருபத்தேழா மவனவ் வுயிர்முதலாந்
துரியனிரு பத்தெட்டா மவனு, னீங்க

லரு மீசனதிட் டாத்துருவாம் பிரம
நிகழ்த்திலிரு பத்தொன்ப தாவதுவா
மன்றே. 76

தெரித்தகா ரியத்தோற்ற மிருவ
கையாங் கிரம சிருட்டியுக பற்சிருட்டி
யெனமூலப் பகுதி, விரித்தமக தத்வ
மக முந்தன்மாத் திரையாம் விளங்கு
சத்தப் பிரகிருதி யாற்பஞ்ச பூத,
முரைத்த வற்ருற் பிரமாண்ட பிண்ட
முதலாய வுலகுதயந் தான்கிரம சிருட்
டிநிறை கடலான், மருத்துவசத் தலே
யாதி போற்சிவத்தின் மாயா மயநாம
வுருவநிகழ் வாமுகபற் சிருட்டி. 77

சுருதிசித்த மாதலினு லிவையுடம்
பாடாகுந் தூயபரப் பிரமமாம் விகார
மிலா விறையாற், றருதலெங்ஙன்
காரியங்கள் சடப்பகுதி யென்னிற் ரு
ளிலாக் கதிர்ச்சிலேயி லிச்சையிலா
தெழுந்த, பருதியினு லழல்வரல்போற்
பரசிவனுன் மூலப் பகுதியிடை மகதாதி
காரியங்கள் வரற்குக் கருதின்முர ணி

லையாகு மெனப்புகல்வ ரறிஞர் காரி
யங்க டோற்றுதலால் வகையவையிண்
டுரைப்பாம். 78

விருத்திபரி ணாமமா ரம்பம்விவர்த்
தகமாம் விரிந்தபடங் குடில்பாவம்
பாறயிரா கார முரைத்தலுறு தந்துபட
நியாயம்வன் பமுதை யுரகவுரு முறை
யவற்றின் றிட்டாந்த மாகும், வருத்து
கயிற் றரவங்கள் தருவங்கள் குற்றி
மகன்கனவிந் திரசாலஞ் சுத்திகா ரசதந்,
தெரித்தவிவை முதலனவாந் திரிதலின்
மெய்ப் பொருளிற் றிரிந்திடுபொய்ப்
பொருளதுகற் பிதமாதற் குவமை. 79

பொய்ப்பொருள்கற் பிதமாயிற் றவி
காரி யாகப் பொருந்துமுயி ரிடத்தேன்
முன் பிராந்தியார்க் கென்னி, லொப்
பில்சதி பதிரதிமா லுநவச்சொற்
பகந்தா னொருமுகிவன் பாலுதிப்பி னது
னுலங் கவனுக், கெப்பழுது மிலாதது
போற் சான்றுமாந் மாவி லிலங்குகுண
வுருவமாம் பகுதியினுன் மருளு, மெய்ப்

பரிய ஞாதுருவும் பிராந்திஞா நமும் பொய் விடயஞே யமும்வரினு மவர்க் கிடையூ றிலேயே. 80

இறைவனுற் ருேன்றியமா யாமய மாமுலக மிருந்தபடி யிருக்குந்தன் வடி விஞ லதனுண், மறைவிலாச் சீவபுத்தி விருத்திகற் பிதமா மற்ருெருபோக் கியவடிவ மேவிருப்பு விடயம், வெறு விதாம் வெறுப்புவிட யத்திஞெடு ஞெ துமல் விடயமெனப் பலவிதமா மவை யாவை யென்னின், முறையின்வரி தாதிபுலி யெழுவாய்வீழ் துரும்பு முத லனவா மெனமொழிவர் முற்றுமுணர்ந் துடையோர். 81

ஈசனிரு மிதமான வேகாகா ரமும் பினெய்துமுயிர்க் கற்பிதமாம் பல வாகா ரமுமோர், தேசவிட யத்துறுதற் கெவ்வா றிங் கென்னிற் றிட்டாந்த மீச னிரு மிதமணியா திகடாம், பேசிலொரு தகையாய்ப்போத் துருப்புத்தி தன்கற் பிதாகாா விதத்திஞ லவைதமைபெற்

ரேனுக், காசைவிட யமதாகிப் பெருற் குவெறுப் பாகி யரியதுற விக்குபேட் சாவிடய மாமே. 82

அப்பொருடான் விளங்கித் தோன் றுறுவதற் கின்னு மறைதுமொரு திட் டாந்தந் தோன்றியவோர் மாது, மெய்ப் பரிசோர் திறமாகப் போத்துருக்கள் புத்தி விருத்திகற் பிதத்திறுற் ருதைக் கு மகளாய்த், தப்பில்கொழு நற்குக்கா தலியாகி மகற்குத் தாயாகி மாதுலற்கு மருகியா யிருப்ப, ளிப்பரிசு விடய மெலா மிறைவனிரு மிதமு மிலங்கு யிர்க்கற் பிதமுமா மிருதிறத்துற் றிடுமே. 83

அண்ணனிரு மிதப்பிரபஞ் சந்தான் வாதிப்ப தல்லாமை யானுநூ லாசிரிய வடிவாய், நண்ணலரு முத்திசா தநமா யுந் தன்னு னமுவவொண்ணு மையி னுனு மனையதுதா னிற்க, வெண்ணா ரிய சீவகற்பிதமாய வதுதா னிருபிர பஞ் சங்கள்சாத் திரத்தொடசாத் திர

மாங், கண்ணுமசாத் திரப்பிரபஞ் சங் கொலிரு திறனுங் கழறிற்றீ விரமந்த மெனவவையீண் டுரைப்பாம். 84

சீவபர விசாரணையே யுரைத்தலரி தாஞ்சாத் திரப்பிரபஞ் சங்காமா திக ளேதீ விரமாங், காவலுறுஞ் சாதிகரு மாதிகமோ டேதன் கருதுமசுக் கற்பி தமே மந்தமசாத் திரத்தின், மேவுறு மவ் விருதிறனு மாருயிர்மெய்க் காட்சி விரோதிகளா தலின்ஞாநம் பயிறற்கு முன்ன, மோவுவசாத் திரப்பிரபஞ் சங் தான் மெய்ஞ் ஞாந வுதவியா யாங்மக் காட் சிப்பின்விடு வதுவாம். 85

தீவிரமந் தங்களுயிர்க் காட்சியுற்ற பின்னுந் திகழ்முத்தி பெறற்பொருட்டு விடுவனவென் றறிக, பாவமுறு மவச் சிந்நோ பாதிபதி விம்போ பாதியுட னத்தியா சோபாதி யெனவே, மேவு முபா திகளொருமூன் றுளவவற்றை முறையே விளம்பியிடிற் சுழுத்தியுரு

வாமவித்தை தானே, யாவரண வவச்
சிங்நோ பாதியாம் பிரத்தி காங்மாவுக்
கதன துகா ரியமாம்புத் தியினில். 86

பற்றியவாங் மாப்பதிவிம் பித்திடு
தருனே பதிவிம்போ பாதியாம் புத்தி
கதமாய, முற்றுசுக துக்கங்க ளுயிர்
நுகர்தல்போல முயலுதலே யத்தியா
சோபாதி யாகு, முற்றவத்தி யாசவிலக்
கணமாம்வே றென்றை யொன்ருகக்
கருதலிப்பி வெள்ளியது போல, மற்ற
துநால் வகைப்படுமால் மித்தையுட
னிதர மற்றிதரே தரஞ்சத்தி யங்களிஞு
லன்றே. 87

நெருப்பினெடு புணர்ச்சியாற் புனற்
கழற்சி வரல்போ னித்தமுறு மாங்மசங்
நிதியதனின் முறையே, சரிப்பினெடு
காண்டனினை வுறலறிதல் வரலாற்
றகுந்தால மெய்மித்தி யாத்தியா
சந்தா, னிருப்பருமிங் தியங்களே யித
ராத்தி யாச மிதரேத ராத்தியா சங்க

ரண மாகுந், தரிப்பரிய மூலவகங் கார மது தானே சத்தியாத் தியாசமெனச் சாற்றுவர்தக் கவரே. 88

ஆங்கார மாங்மாவிற் குநானென லாற் கயிற்றி னரவமென நிருடாதி காத்தியா சந்தா, ஞுங்கார வியலாங்மா விற்குநான் கருத்தா வாமெனலாற் சிவப்புவலம் போற்சோடா திகமா, மீங் காகுங் கரண தரும மாங்மாவிற் கிச்சை யினேனுனென் றிருத்தலினு லஃபுன லிற் புக்க, வீர்ங்கதிரின் விம்பமெனத் தத்தருமாத் தியாச மெனவுரைப்பர் நான் குடும்ப வானெனநிற் கையி னுல். 89

மைந்தர்முத லாயினு ருடனுங்மா விற்கு மண்ணுலகிற் பஃறியத்த விவ கார மெனவே, யந்தமுறு சம்பந்த மாத் திராத் தியாச மாமென்ப ரிவ்வத்தி யா சங்க டம்மா, னந்துநிரு விகாரியாங் மாவென்றல் பெற்று நவிறருமைந் தவத்தையுள வவையாவை யென்

ணிற், றெரிந்தமுறு நனவொடுசொற் பநஞ்சுழுத்தி துரியந் துரியாதீ தந் தானு மவற்றியல்பு மொழிவாம். 90

பெருந்தூல வைம்பூத மீரைந்திந் திரியம் பிராணபஞ் சகமொடுநாற் கர ணமிவை யுருவா, மருந்தூல சரீரத்திற் சாத்துவித குணமோ டகரமெழுத் தரி தெய்வம் விழியிட மேயாக, விருந்தாகு விதயமல ரட்டதள கதியில் விசுவசீ வனும்விராட் டிறையுமொருங் கடைந்து, வருந்தாவில் விடயங்கள் கரணமனைத் தானு மருவிநுகர்ந் திடு தல்சா கரணமா மன்றே. 91

பஞ்சபூ தமுஞ்சித்த புத்தியுநின் றெழிந்த பதினேழின் மயமாஞ்சூக் கும தநுவி னின்றும், விஞ்சுரசோ குணமு கர மெழுத்ததிதெய் வந்தான் விரிஞ்ச னிடங் களமாக நல்லிதய மென்னுங், கஞ்சமலர்க் கன்னிகா கதியாற்றை சதனுங் கநககர்ப் பனுமருவி நன வின்வா தனையை, நெஞ்சமெனுங் கர

ணத்தா லநுபவிக்கை தானே நிகழ்ந்
திடுஞ்சொற் பநமென்று நிகழ்த்து
வர்மு தறிஞர். 92

மேய்ந்துதிரி பார்ப்படக்கி யுறங்க
ளகுபோல விரிந்தகா ரியங்களையுட்
கொண்டுவா தனையோ, டாய்ந்தவாந்
மாசிரயத் தவத்தையற விருக்கு மரும்
பகுதி மயமாங்கா ரணவுடம்பிற்
றமமே, யேய்ந்தகுண மகரவெழுத்
தரன்றெய்வ மிதய மிடமாகக் கமல
மலர்ப் பொகுட்டுநடுக் கதியா, லோர்ந்
தபிராஞ் ஞனும்பரனு மாய்ப்பிரமா நந்
தமுறுமாயா விருத்தியெனு நுண்கர
ணந் தன்னால். 93

அநுபவித்தல் சுழுத்தியா மின்னன
வாதிகண்மூ வவத்தையொடு முத்தாம
முப்புரமுத் தாநம், பினுமுத்தே யங்க
ளெனும் பரியாய நாமம் பெறுமுரைத்த
சாக்கிரத்தே யககமல மழித்து, மநவ
ழக்கந் தவிர்ந்துபரந் தனைச்சிந்திக்
திடலே வருந்துரிய மப்பரமாந் மாவின்

மாக மடங்கன், முனமுரைத்தல் செய்து
ரியா தீதமெனப் புகல்வர் மொழிந்த
வற்றுட் டாவரங்கள் பெறுதலிருட்
சுழுத்தி. 94

விலங்குமுத லனபெறுவ சுழுத்தி
யொடு கனவால் விண்ணவர்க்கு நனவு
கரர்க் கம்மூன்று மாகுங், கலங்கலறு
மருளர்க்குத் துரியமகா யோகி கட்கு
வரு வதுதுரியா தீதமுதன் மூன்று,
மலங்கலுறு மநுடர்க்குத் தமிற்றுமே
தோன்றி வரும்பந்த மாமேனை யிரண்டு
மியோ கத்தா, லிலங்கு முத்தி சாதகமா
மவையொன்றி லேயொன் றிலாமை
யாற் காலதே சங்கணிய மம்பொய். 95

சொற்றவவத் தைகளிலநு சூதனு
யறியுந் துரியனே யுளனநவு கனவிலறி
வுண்மை, பெற்றனமச் சுழுத்தியினிற்
பெறலுரைப்பி னெழுந்து பிறிதொன்று

மறியாது சுகத்துறங்கி னேனென்,
றுற்றவிரு நினைவுமநு பவஞ்சுழுத்தி
யதனி லுருதுவரா வெனுமருத்தா பத்
தியினுற் பொருள்கண், முற்றுமடக்
கிருள்விழிகாண் குதலெ னக்கா ரியங்
கண் முழுதையுமுட் கொண்டபே ரவித்
தையிரு ளினையும். 96

அந்தவவித் தையினதுசூக் குமவி
ருத்தி தன்னி லலையுமரத் திலையிடை
யின் வெண்ணிலாத் துளிபோல், வந்
திலகி யடங்குநிசா நந்தக்கூற் றினை
யும் வருகரணுந் தரா பேட்சை யின்றி
யே யாங்மா, முந்துரைசெய் சுழுத்தி
யினி லநுபவிக்கை யாலே மொழிந்த
தனி லறிவுளதா மேதுமறி யாம, னந்
துசுகத் துறங்கினே னெனற்கேது
விடய ஞாநமிலா மையுங்குடும்ப நிவிர்த்
தியுமா முறையே. 97

மன்றசுழுத் தியிலதற்குக் கரியா
மாநந்த மயவுயிருண் டெனிலொருவ
ராகிலு மாண்டறிந்தே, னென்றலில
தேதுகா ரணமெனிலோர் பொருளை

யெடுப்பநீர் மூழ்கிஞே ஞுண்டுளதென் பதுமேற், சென்றலது புகலவொ ஞு ததுபோலக் கருமச் செயலிஞு லெழுந்து துணை யாங்கரணங் கூடி, னன்றியதி லறிந்தபொருள் கூஞேஞு தாகு மாத லிஞு லுயர்சச்சி தாநந்த வொளி யாம். 98

அங்கமொடு பிராணன்மநம் விஞ் ஞாந மிக்க வாநந்த மயமாமைங் கோச முள வவைதாஞ், சொன்னமுறை சுக் கிலசோ ணிதத்தாகி நின்ற தூலவுடம் பங்மய கோசஞ்சூக் குமமெய், மன்ன லுறும் பிராணனும்வாக் காதியுமே பிராண மயகோச மநமுஞா நேந்திய மும் புணரிற், பன்னுமநோ மயகோசந் துரியன்சிற் சாயை பதிதலொடு லோ காந்த குந்தமே போன்று. 99

இருந்தவாங் காரமுஞா நேந்திய முங்கூடி யிசைதலுறும் விஞ்ஞாந மய

கோச மாகும், பொருந்துகா ரணதேக ரூபாவித் தையுந்தாம் புகல்விடயதரிச நசா மிப்பியசை யோகங், தரும்பிரிய மோதமொடு பிரமோத மென்னத் தக்க வையு மாநந்த மயகோச நானென், றரந்தைதரு விஞ்ஞாந மயகோச வடி வாமாங் காரந் தனையாங்மா வென்பரறி விழந்தோர். 100

நீலகுண விசேடமொடுற் பலவிசே டியந்தா னிகழ்தரவேத் தியமாதல் போலிளைத்தே னெனினுன், றூலதநு வொடுங்கேட்ப னெனினிங் தியத் துஞ் சூழ்வனு னெனிற்கரண முடனும் வேத் தியமாய்ச், சாலவுயிர் துரியநிற் கையினுலாங் காரந் தானுங்மா வன்ருகி லசேதநவாங் காரஞ், சீல முறு புறவிடய மறிவதே னெனிலூ சிக்கலின்முன் னூசிசேட் டித்திடுதல் போலும். 101

வெயிலினிடைக் காட்டுபடி மக்கல
முண் மனையை விளக்குதல்போ லுந்
துரியன் றனதிருஞ்சந் நிதியு, மியலுறு
தற் சைதந்யப் பதிபிம்பந் தன்பா லெய்
தலும்பெற் றிடுதலினு லச்சடவாங்
காரம், பயில்விடய வுணர்விஞெடு
நநவுகந வுழன்று பகர்சுழுத்தி தனில
டங்கு மவ்வழக்க முரைப்பிற், செயிர்
தருமாங் காரமடங் குறுசுழுத்தி தன்
னிற் செறியவித்தை யுட்சுவருந் துயிற்
கதவு மன்றி. 102

நடுக்கமறுந் தீபமாந் தனைத்தானே
விளக்க னவில்பிரத்தி காங்மாவின்
சோதியாம் பின்னர்த், தொடக்கிவரு
காலகரு மாதிசமீ ரணனுற் றுயிற்கத
வந் திறந்திடவவ் வவித்தையது
தன்னி, னடுக்குமுத லவத்தைமக தத்
துவமாந் தெற்றி யடுத்திருந்தாங் கார
மெனும் வெண்பளிங்கு மணிதான்,

படைத்தலருந் தூரியசுடர்ப் பதிவிம்பம் பதியப் பட்டுமுனம் போற்சீவ னென்னவே நின்று. 103

சொற்பனமா நடுமனையை விளக்கியே பொறியாஞ் சுருங்கையினிற் போந்துநந வெனுமுன்றில் விளக்கு, முற்பகருங் காலகரு மாதிசமீ ரணனுன் மூடலுமத் துயிற்கதவங் காரியவாங் கார, நற்படிக மணியவித்தை தனில டங்கச் சென்று நநவுகந வெனுமுன்றி னடுமனைக ளிருளுந், தற்படிக மணி கதுவு மறிவொளிதன் முதலாந் தனித் தூரிய விளக்கையடைந் தேகமா மன்றே. 104

இத்திறமிங் ககமினது பாவாபா வங்களிலங்குநந வாதிகளி னவிகார மாகி, யுய்த்துணரு முயிர்வேறென் றிருத்தலினு லென்று முரைத்தவக மாங் மாவன் றெனவறிக புறம்பு, வைத்த

விட யங்கட னக் காங்மாவாய்ப் பரமாங் மாவிற்கு வேத்தியமா தலிற்சடா சடமா, யத்தமதின் முன்பின்போ லொ ளியலதா மகந்தைக் காகஞ்சிற் சாயை யாங் மாவுடனும் புணர்ச்சி. 105

வெப்பினே னுனெனலாற் சிற்பதி விம் பந்தான் மேவுமாங் காரசம்பங் தத் திறுற் றால, மெய்ப்படுவ வெம்மை முத லனவறிதல் கரும விளைவாகிக் கருமசமா ஙான றிங்தே னெனலாற், றப் பரிய சிற்சாயை யுடனவ்வாங் கார சம்பங்தஞ் சிருட்டிமுதன் முத்தியள வாகிப், பொய்ப்பரிய வியல்பாகு நான் கருத்த னெனலாற் புணர்ச்சியிலாங் மாவினுட னனையதின்சம் பங்தம். 106

இசைப்பிலது பிராங்திசெங் ஙிய மாகு மென்னு மிவைமுழுதுஞ் செப்பு திரி சியவிவே கங்தான் மிசைப்புகல்வ வஞ்ஞாங மாவரண மிக்க விட்சேபம்

பரோட்சமபரோட்சஞா நம்பின்,வசைப் படுத லுறுஞ்சோக நிவிர்த்தியதின் மீது வருநிரங் கிசதிருத்தி யெனுமவத்தை யேமுந், திசைப்புறுக லுறுஞ் சீவர்க் காவனவாமிவற்றின் றிறமனைத்து முறைபிறழா தினியெடுத்து மொழிவாம். 107

புன்னெறிகொள் குடும்பியாய் வலியறுமோர் சித்துப் போலியாஞ் சீவனுயர் சுருதிவிசா ரத்தின், முன்னமொரு தன் சொருப மாகியபே ரொளியாமுதற்றுரிய நிலையறியா திருந்திடலஞ் ஞாநம், பின்னொருகா லுயிரியல்பு கூறுமிடத்தின்று பிரத்திகாங் மாத்தோன்று தெனுங்கலக்க மிரண்டும், பன்னிய வஞ் ஞாநகா ரியமாகு மென்னப் பகர் தருமா வரணமென்பர் பல கலைகற் றுணர்ந்தோர். 108

கருத்தனுமொண் கருமபல போத் தாருவுந் தானுய்க் க்ருதியுடம் பயிமாறி

யாஞ்சீவன் ருனே, யுரைத்தலரும் விட்
சேபஞ் சுருதிகுரு வுண்மை யுரையா
லுண் டுயிரென்வே யறிதலசத் தென்னு,
நிரைத்தமுத லாவரண நிவர்த்தகமாம்
பரோட்ச நீபிரம மெனும்வேத மொழி
விசா ரத்தால், வரத்துரியன் ருனெ
னவே யறிந்திடுத லபாநா வரணநி
வர்த் தகமாகு மபரோட்ச ஞாநம். 109

துரியநிலை யடைந்ததற்பி ளுன்
கருத்த ஞன்போத் துருவென்னுஞ்
சீவவுருத் துக்கமகன் றிடுத, லரிய
தெனு ம்ச்சோக நிவிர்த்தியாஞ் செய்தே
யடைதலுறும் பலனனைத்து மடைந்
தனமென் றமைதல், பரிவினிரங் கிச
திருத்தி யிரண்டுமப ரோட்ச பலமாகு
மறிவுருவா மாங்மாவிற் கென்றுங்,
தெரியுமப ரோட்சமுள தாதலினு லவற்
குச் சேர்தலெவ்வா றஞ்ஞ ந முதலன
விங் கென்னில். 110

நடந்துநதி பதின்மர்தமை யெண்ணுங்கா லொருவன் கண்டுநவ புருடரைப்பத் தாமவன்று னெனவே, யடைந்தறியா திருத்தலே யஞ்ஞானம் பத்தா மவனிலேகா ணப்படா னென்னு மிரு பிராந்தி, யிடும்பை தருமாவரண நதியுளவ னிறந்தா னெனுந்துக்கம் விட்சேபம் வேறுரியன் மொழியாற் கிடந்ததொரு துறக்கமென வுளனென வே யறிதல் கிளர்ந்தவவ னிலையென்ற லொடுபகைத்தல் பரோட்சம். 111

சங்கநவ புருடரொடு முறையெண்ணி நீயே தசமனெனத் தனைத் தானே யிருந்த படியடுத்த, லிங்குவரு தசமன் காணப்படா னெனலோ டிக லுமப ரோட்சமா நதியுளிறந் தனனென், றங்குவரு துயரகறல் சோக நிவிர்த் தியதா மடைந்துதன திய னிலையிற் சுகித்திருத்த லுனே, துங்க

நிரங் கிசதிருத்தி யென்றறிக வினி
மேற் ரெல்வேத வாக்கியமாம் விசார
மெடுத் துரைப்பாம். 112

விரிந்தவிதி நிடேதஞ்சித் தார்த்த
போதகமாய் வேதவாக் கியமுன்று
திறனுகு மவற்றுள், வருந்திமக முதல
னசெய் கென்றல்விதி விடுகமதுபாநா
திகளென்கை நிடேதம்விதி யின்றித்,
திருந்துசிவ வுயிரயிக்கப் பொரு
டணேயே தெருட்டல் சித்தார்த்த
போதகவாக் கியமாகு மென்பர்,
பொருந்துமறை நான்கினுநான் குள
வாஞ்சித் தார்த்த போதகமா கியமகா
வாக்கியங்க ளன்றே. 113

உரைத்தவையுட் சிறந்தன்று சாம
மறை புகலு மோங்குதத்வ மசிமகா
வாக்கியமங் கதற்குப், பரத்தலுறு தற்
பதந்தொம் பதத்தொடசி பதமாய்ப்

பதமூன்றுஞ் சிவமுயி ரங்கவற் றயிக்க
முறையே, யருத்தமென லாம்பதமே
பதார்த்தமொடு வாக்கி யார்த்தங்க
டமக்குச்சம் பந்தமுறை மூன்றும், விரிக்
கிலவை தாஞ்சமா நாதிகர ணம்பின்
விசேடவிசே டியமிலக் கியமொடிலக்
கணமாம். 114

அறைதலுறு பதங்கடமக் கிரு
பொருளிங் குளவா மவைவாச்சி
யார்த்தமிலக்கி யார்த்தமென வவற்
றுண், முறைமைதரு விராட்புருடன்
முதலாகி நின்ற மூவுருவ வீசனுமப்
பிரமமுமொன் றுகிப், பிறிதலற நிற்
புழிதற் பதத்திற்கெய் துறுவ பெயர்
வாச்சி யார்த்தமுக்கி யார்த்தமபி
தார்த்த, நெறிகொள்விசு வாதிகளுந்
துரியனுமொன் றுகிநிற்புழிதொம்பதத்
திற்கு வருமம்மூ வகையும். 115

தற்பதத் தினுக்குவிராட் புருடா
தியகன்ற தனிநிருபா திகப்பிரமமேயி

லக்கி யார்த்தஞ், சொற்பரவுஞ் சோதித தற் பதார்த்தமென லாகும், விற்பரவு மிலக்கணைவிட் டதுவும்விடாததுவும் விட்டுவிடா ததுவுமென மூவகையா மன்றே. 116

கங்கையினி லிடைச்சேரி மருவ ளூறுஞ் சொல்லுங் கவின்குந்த மொடு சோயங் தேவதத்த னென்னு, மிங்கி வைக ளுதாரணமா மவற்றினுக்குக் கங்கை யெனுமொழிநீர் வடிவாந்தன் முக்கியார்த் தத்தைத், தங்குமிடைச் சேரிதனக் கிடமாகா மையினுற் றணந் துகரை காட்டுந்தன் முக்கியார்த் தத் தைத், துங்கமுறு குந்தமொழி விடா மற்குந் தத்தைச் சுமப்பவனைக் காட்டு மென வுணர்ந்திடுக துணிந்தே. 117

முன்னமொழி தருஞ்சோயந் தேவ தத்த னென்னு மொழியுண்முத லவ

னென்னு மொழியிறந்த காலங், தன்
னில்வரு தேசவயோ விசிட்டனுங் தேவ
தத்தனைக்காட் டிடுமிவ னென்மொழி
நிகழ்கா லத்தி, லுன்னவரு மவையு
டைய தேவதத்தன் றன்னை யுணர்த்
திடுமிவ் விருத்ததரு மப்பொருள்க
ளிரண்டு, மன்னுதல்செ யயிக்க முரு
மையினுலப் பொருட்கண் வருவிருத்த
தருமங்க ளனைத்தினையும் விட்டே. 118

விருத்தமருந் தருமமாங் தேவதத்
தன் றனையே விடாதுகொளி னவனி
வனே யிவனவனே யென்னுங், தெரித்
தலரி தாயதா தாங்மியங்கூ டுறுமாற்
றேரினிதை விட்டுவிடா விலக்கணையி
னெடுதா, னருத்தவிலக் கணைபாசத்
தியாகவிலக் கணையென் றறைதலினு
லிதுவேதத் துவமசிவாக் கியத்திற்,
குரைத்திடுவ ருதாரணமா யுரிய
தெனவுண்மை யுணர்ந்துடையோ ரஃ

தெவ்வா றெனின்முறையே யுரைப் பாம். 119

தற்பதம்வாச் சியார்த்தமா யெலா மறிதன் முதலாஞ் சட்குணங்கொள் பரோட்சனுஞ் சிவன்றனையே புணர்த் து, முற்பகருந் துவம்பதமுக் கியமாய்ச் சிற் றுணர்வு முதலாய வீனகுண விசிட்டவப ரோட்ச, கற்பித சீவனையு ணர்த்து மிம்மூரண்கொள் பொருட்கே கத்துவங்கூ டாமையினவ் விருபொ ருளு மடையும், பற்பலவாம் பரோட்ச முடனபரோட்ச மாகும் பகைத்த தரு மத்திறங்க ளனைத்தினையும் விட்டே. 120

இகலிலா வறிவுமாத் திரமாகி நின்ற விலக்கியமாம் பிரமகூ டத்தவுயிர் கொள்ளிற், புகரிலா வதுவிதுவே யிதுவதுவே யென்னப் பொருந்துதா

தாங்மியம்வங் துறுமெனவே யறிக, பகவிலா வசிபதமிவ் விலக்கியார்த்தத் திற் பரோட்சவப ரோட்சங்கள் மாயா கற் பிதமென், நுகவிலா துணர்ந் தியுறு பலமாமிம் முறையா லொன் ருகு மறிவேயுண் டெனல்வாக்கி யார்த்தம். 121

தூயதத்து வமசிமகா வாக்கியத்தி ைலே துரியபரற் குளதேகத் துவ மென்கை கடாதி, யாயவுபா திகள கற்றி விசும்பொன்றே யெனவு மகற்றி மநு டத்தன்மை யிராமணீ தானே, மாயவன்கா ணெனவுங்கன் னணே வேடு கழித்து மகன்குந்திக் கெனவு மொரு தசமணே மாய் துயரம், போயகல வொழித்துநீ யேதசம னெனவும் புகலு தல்போற் சுபாவசித்த மாகுவதே யன்றி. 122

ஒருமலர்க்குத் துறக்கமெனல் போன் முத்தி விருப்ப முதலருத்த வாதமே

ழிற் பதுமையைத்தே வெனல்போ,
லிருமைதரு முபாசகா பரமநுடன் றன்
ஊ யிந்திரனென் பதுபோலத் துதி
பரமா ளிஊேயே, யருமரசென் பதுபோல
வுபசாரி கந்தா னக்கிநிமா ணவகனெ
னும் வாக்கியமே போல, வுரிமைதரு
சுகுணசா திரிசமிது கோவி னுடம்
பென்கை போற்சாதி வியத்தியா
மன்றே. 123

கடத்தொடுமட் கந்நியமென் வாக்
கியமே போலக் காரியாகா ரணநீ
லோற் பலமெனும்வாக் கியம்போல்,
விடுப்பில்குண குணிதயிர்பாற் கபேத
மெனல் போல விகாரமே வாரிகணங்
கட்கேக மெனல்போ, லடுத்த வங்கி
சாங்கிசிவிம் பங்களினுக் கயிக்கமெ
னல் போல்விம்பப் பதிவிம்பவாத, மெ
டுத்துணரி லெனவிங்ஙன் பேதபர
மாக விசைப்பனவெ லாஞ்சுருதி
விரோதமென வறியே. 124

அவ்வகிலங் கட்கெலாம் பொய்ம் மையே புகலு மரியதாம் வேதாந்த பக்கமதி லிணைய, வெவ்வமறு சுருதி விசா ரத்திஞ லுண்மை யெனுமுத்தி கூடுமென லெவ்வா றிங் கென்னி, லவ் வியமென் சொற்பநமா தணைவிஞன் மெய்ம்மை யாயவீ ரியவொழிவுங் கற் பிதமாம் வடிவிற், செவ்வியவொண் கடவுள்வழி பாட்டிஞ லிட்டஞ் சேர் தலும் போனூ லுணர்வான் முத்தியுஞ் சித் திக்கும். 125

அருமையெனு முத்திவிலக் காக மூன் றுளவா மஞ்ஞாந மையம்விப ரீத மென வவற்றுட், பிரமமல நானென் கை யஞ்ஞாந நானப் பிரமமோ வல னேவென் றிடலையஞ் சுருதி, வருமி னிய வுத்திகளா னுன்பரமா யினுமுன் வளர்சீவ பாவமுண் டென் குதல்விபரீ தந்தான், றருமுறையி லஞ்ஞாநா திகட்குமுர ணுகுஞ் சவணமொடு மநந நிதித்தி யாசநங்க ளன்றே. 126

சூதகா திகளினிடைச் சுருதிவிசா
ரத்தாற் றுணிவுதோன் றுதலெனவே
சிவமொடுபி ரயிக்க, மோதுமா ரண
மொழியின் ருற்பரியங் கேட்கை யுயர்
சவணங் கேட்டபொரு ளுத்தியிற்சிந்
தித்த, றீதின்மா மநநமவற் ருற்று
ணிந்த பொருளிற் சித்தமசை வறவி
ருத்த னிதித்தியா சநந்தான், மேதையா
கியசவண ஞாநத்தா லாத்மா மெய்ம்
மையா முக்கியத்தாற் சவணமங்கி
யெனலாம். 127

ஏனையவோ ரிரண்டுமதன் றுணை
யெனலா லங்க மெனலாகு மஃதெவ்வா
றெனிற்பொருள்க டிகழ்த்து, மான
தோர் சுடரசைவிற் கருமவலி யின்ரு
மாதலினுல் வளிதடுக்குந் திரையெ
னலா மநந, மேனிமிர்வான் றிரி
தூண்டி யொளிர்வித்தல் போலும்
விளம்புநிதித் தியாசநமென் றறிந்திடுக

தெரிந்து, மோனையா மெனவுரைத்த சிரவணத் திற்குள்ள முறையிலறு வகையிலிங்க தாற்பரிய முரைப் பாம். 128

அவையுபக் கிரமமுப சங்கார முட னேயப்பியா சம்பினபூர் வதைபலமொ டுற்ற, நவிலருத்த வாதமுப பத்தியென லாகு நற்சிருட்டி முன்சகமெய்ப் பரமா யிற் றென்றுஞ், சிவமதற்குச் சுவகதா திகளிலையென் றகண்டஞ் செப்புமதே யுபக்கிரமஞ் சகஞ்சிவத்தின் மாய்த் துப், பவமகலத் துரியற்குப் பிரமமுட னயிக்கம் பகர்ந்தத்து விதங்கூற லுப சங்கா ரந்தான். 129

கூறுமிவை யிரண்டுமோ ரிலிங்க மென வறைவர் கூடத்த னேபிரம மெனமறித்து மறித்துந், தேறவுரைத் திடலப்பி யாசமாந் துரியன் றிகழ்

பிரமா ணுதீத னென்கையபூர் வதை யாம், பாறிலுயி ரொன்றறித லெலா மறித லென்கை பலம்பிரத்தி காம்மவுரு வாம்பிரமங் தனக்கு, மாறரிய வைந் தொழிற்கத் துருத்துவஞ்செப் புறுதல் வயங்கருத்த வாதமென மதித்திடுக தெரிந்தே. 130

கடத்தினுக்கு மண்ணிணையு நூற் குலண்டு தனையுங் காரணமென் பது போலப் பிரமமே முன்னம், படைத்த சகத் காரணமென் பதுவேதிட் டாந்தம் பகருத்தி தர்க்கமநு மானமிவை மூன்று, மடுத்துவரு மநகசக காரிகளா மவற்று ளாருயிர்க ளநேகம் வியா பகமெனவே கூறுங், தடுப்பரிய சாங்கியமே முத லாய மதத்துட் சாற்றுமுயி ரெலாமு டம்பு தொறும்புணர்ச்சி யுறலால். 131

இந்தவுடம் பிவற்கேயாம் போகசா தநமற் றேனோர்க்கன் றெனப்போகத்

திதிபுகலொ ணுதாம், வந்தவுடம் பெத்
திறத்து மி௳ன்வினையான் வரலான்
மற்றிவற்கே யெனின்வினையு மெவர்க்
குமிலை யோதான், முந்தையுடம் பபி
மாநத் தாற்செய்வினை யிவற்கே முற்
றுமெனி னவ்வடிமா நமுமுந்தை
யுடல்சே, ரந்தவுயி ரணத்திற்கு மிலை
யோதா னிவ்வா றநவவத்தை நீக்கலரி
தநாதியுயி ரெனலால். 132

செப்பரிய வேகாந்ம பக்கத்திற்
போகத் திதியிலையென் றனேகான்ம
பக்கமது கொளினு, மிப்பரிசு மிகுபோ
கத் திதிகூடா தாயிற் றிச்சங்கை யிரு
மதத்து மொக்குமே யென்னிற், பற்
பலவி லேகாந்ம பக்கமதில் விம்பப் பதி
விம்ப நியாயத்தாற் கரணவசைவாதி,
மெய்ப்பரிய பலதிறத்தா லெண்ணி
கழ்ந்த போக விளைவுகூ டுதலெளி
தென் குதலுத்தி யாமால். 133

தருக்கவநு மானவிலக் கணங் கடா மிசிரா சாரியர்கண் முதலானோர் கண்டனா திகளில், விரித்தமைத லாலிதுதான் சுவாநுபவ நூலாய் விளங்குதலா லீண்டுரைப்பிற் பெருகு மெனுங் கருத்தா, லுரைக்கிலமங் திர யோகம் பரிசயோ கம்பி னுயர்பாவ யோகமுட னபாவயோ கந்தான்,றெரித் தமகா யோகமெனு மிவைகளோ ரைந் துந் திகழ்கின்ற நிதித்தியா சநவடிவ மாமால், 134

ஓங்கார திகளநுசந் தாநத்தற் பரத்தி லுள்ளமடங் குதலேமந் திர யோக மதனே, டிங்காகு மநபவந மொன்றுய்மூ லத்தி னிருஞ்சுழிணை வழிசென்று சென்னிநடு விருந்த, தேங் காந்ம வொளியின்மநோ லயமாதல் பரிசஞ் சிறந்துறக்கஞ் செவிதிசைசு ளிருசுடர்கள் விழிதீ, பாங்காயு முகசு

முந்தி விசும்புநிலம் பதமாம் பரமனுரு
வாயவிராட் புருடவடி வெனினும். 135

அன்றியள வுறுபெருந்தோட்
படைபணியோ டுற்ற வண்ணல்வடி
வெனினுநினைந் தவயவங்க டம்மி,
லொன்றொன்றை விடுத்துநின்ற வவய
விமாத் திரமா முண்மையாம் பிரமத்
தின் மநமடங்கல் பாவஞ், சென்றளவு
கரணமுரு வொருபிரமந் தன்னிற்
சிந்தையடங் குதலபா வம்படைப்பி
லொருவிற், றன்றெரித றெரியாமை
யிடத்தினோர் பரிசாய்த் தன்வடிவாம்
பிரமத்தின் மநமிறன்மா யோகம். 136

பகர்ந்தவுயி ருண்மைவிலக் காக
வரும் பூதப் பதிபந்தம் வர்த்தமா நப்
பதிபந் தம்பி, னிகழ்ந்தவாகா மியப்பதி
பந் தங்களென முத்தி நேயமொடு
துறந்துகுரு பரனையறிந் தடைந்து,

மகிழ்ந்துசவ ஞுதிகமுற் றிடினுமுன்
னுகர்ந்த வநிதாதி விடயசுக வாதனை
யாற் றிகழும், புகுந்துமந நிலைகலக்கி
யுயிருண்மை யுருமறப் போக்கியிட றனை
பூதப் பதிபந்த மென்பர். 137

மடிவிடயா சத்தியபி மாநமொடு
குதர்க்க மறுகுறுசிற் றினஞ்சேர்தல்
சபலத்து வாதி, யடைதலின்மெய்
தெரிந்துமுயி ருண்மையுரு தழித்த
லதுவாகும் வர்த்தமா நப்பதிபந் தங்
காண், விடலரிய சநநமினுஞ் சில
வடைந்தா லன்றி விடாதுபிர மாதியுல
கிச்சையெனுந் தோட, மொடுமருவி
மறைப்பொருளை யுணர்ந்திடினு மாந்ம
வுண்மையுரு தழித்தலா காமியப்பதி
பந்தம். 138

பந்தமவை மூன்றினையுங் கடந்
திடுவான் பயில்வ பகர்ஞாநம்
வைராக முபரதியா மவற்றின், வந்த

ணுகு மிலக்கணங்கா ரணமொடுதான்
சொரூப மருவுகா ரியமெனவே தனித்
தனிஞா நக்கு, முந்துசவ ஞுதிகமே
காரணமாந் மாவு மூலவகங் கார
மும்வே ருகுதலே சொரூபம், நந்துமகங்
காரகத மயற்குத்தான் கரியாய் நணுகு
தலே காரியமென் றறைகுவர்மு
தறிஞர். 139

வேண்டும்வை ராக்கியத்திற் குற்ற
வநி தாதி விடயத்தி னிலையாமை முத
லாய குற்றங், காண்டலது காரண
மெத் திறத்தானு மதனைக் கழன்றிடு
தல் சொருபம்பின் புருமைகா ரியமா,
மாண்டவுப ரதிக்கியமா திகளேகா
ரணஞ்சூழ் மநமொடுங்கல் சொருபமாம்
புறக்கருமந் தன்னின், மீண்டுபுகு மய
லறுதல் காரியமென் றிசைப்பர் விளம்
பலுறு ஞாநாதி கட்கவதி மொழி
வாம். 140

தக்கதே காம்மபா வம்போலப் பிர மந் தானென்னுந் திண்மைஞா நத்தி னுக்கா மவதி, மிக்கபிர மாதிபதந் துரும்பெனவே நினைத்தல் விளம் பும்வை ராக்கியத்திற் கவதிசுழுத் தியன்போற், றெருக்ககரு மங்கள னைத் தினையுநினை யாமை தோன்றுமுப ரதிக் கவதி யாகுமவை மூன்றும், பூக் கொருவ னடைந்திடுமே லதுமுன்னம் விடாது புரிந்த மாதவத்தின்வலியென் றறிக தெரிந்தே. 141

குறையகலும் வைராக்கிய முபர தியா மிரண்டுங் கூடிஞா நங்கூடா தாயின்முத்தி யரிதா, முறுமினிய மிசையுலக பதங்கிடைக்கு ஞாந மொன்றுமடைந் தவையிரண்டு மிலை யாயி னிற்ப, முறியுமர நெடும்பணை யோன் விழநினைவின் றியினு முறிய விழல் போலவே தேகாந்த மதனிற்,

பெறுவனுயர் முத்தியினை யுடற்க மைந்த வினையாற் பிறந்திடுந்துக் கா நுபவ முளதாத றிண்ணம். 142

சாற்றரிய சுபேச்சைவிசா ரணைத நுமா நசிசத் வாபத்தி யசம்சத்தி பதார்த்தாபா வனையே, மேற்றுரிய காமியெனு மிவற்றினைமு தறிஞர் விளங்குசத்த ஞாநபூ மிகையென்ப ரவற்றுட், டோற்றிடுநான் மூடனு யிருந்தகா ரணமென் சுருதிகுரு வால றிவனெனநினைதல் சுபேச்சை, மாற்ற ரிய சுருதிகுரு வாற்சிறிது தோன்றும் வைராகத் துறுதல்சதா சாரம்விசா ரணையே. 143

மருவலுறு சுபேச்சைவிசா ரணை வலியால் விடய வலியறு கருன்றநுமா நசியவற்றின் பயில்வால், விரவுநாந வாயவுல கினைக்கநவென் றெண்ணி மெய்த்தவாங் மாவும்மை கருதல்

சத்வா பத்தி, பரவலுறு முலகுதோன்
ருதுசுழுத் தியன்போற் பகரறிவு மாத்
திரையாய் நிற்றலசம் சத்தி, யொரு
விவா சனையனைத்து மிகுதுயிலோன்
போல வுயிராநந் தத்தொடுங்கல்
பதார்த்தாபா வனையாம். 144

உண்டிலையென் றுமலகங் கிருதி
நிரங்கிருதி யுருமலறி வுருவாய வத்து
வித பதத்திற், கண்டதொரு வறுங்
குடம்போ லுட்புறஞ்சூ நியமாங் கதி
துரிய காமியா முபரதியை யடைந்து,
கொண்டிலக லுறுதிரிசி யாநுவித்தம்
பின் கூறலுறு சத்தாநு வித்தநிரு
விகற்ப, மெண்டருசட் சமாதியாம் புற
மொடக மென்னு மிருபேத மடைந்த
வற்றை முறையினிவண் மொழி
வாம். 145

கடாதிவிட யத்தினிலொன் றினைக்
குறித்து நாம கற்பனையோ டுருவமெனு

மாயையதன் றிறத்தைத், தடாது விடுத் தத்திபா திப்பிரிய மென்னுஞ் சச்சிதா நந்தமாம் பிரமத்தின் றிறத்தை, விடாதநுசந் தாநஞ்செய் திடுதலே புறத்து மெய்த்திரிசி யாநுவித் தப் பெயர்கொள் கின்ற, கெடாததொரு சவிகற்ப சமாதியென லாகுங் கிளர்ந்த புறச் சத்தா நு வித்தமது கிளப்பில். 146

சச்சிதா நந்தவுரு வாகுவதே பிர மந் தானெனவே தியானித்த லதுவாரு மென்க, விச்சமா திகள்பயின்ற வலி யினுற் றேன்று மிரும்பிரமா நந்த நிலை தனின்மநஞ்சென் றெடுங்கி, நிச்சலமா யலையில் கடல் போலிருத் தல் புறத்து நிருவிகற்ப சமா தியா மநோகதகா மாதிக், கச்சமறு கரிதானென் றெண்ணுதலுட், டிரிசி யாநுவித் தப்பெயர்கொள் சவிகற்ப சமாதி. 147

சங்கமறு சச்சிதா நந்தவொளி யுரு
வங் தானெனச்சிந் தித்திடலுட் சத்தா நு
வித்தம், பொங்குறுதன் னநுபூதி ரசந்
தோன்று மதனுற் புகன்றதிரி சியஞ்
சத்த மெனுமிரண்டு மகன்றே, யிங்
கசைவி றீபமெனப் பந்தமற விருத்த
விலங்குறுமுண் ணிருவிகற்ப சமாதி
யிவ்வாருனுங், தங்கலுற வொழுகு
மியோ கிக்குமன மெங்குச் சரிக்கு
மாண்டாண் டெலாஞ்ச மாதியென
லாகும். 148

தக்கமா ஞாநபல நான்குதுக்கா
பாவஞ் சர்வகா மாத் தியொடு கிருத
கிருத் தியமே, தொக்கபிராத் திப்பிராப்
பியங்களென வவற்றுட் சொல்லிய
துக் காபாவ மிகபரத்தா லிரண்டாம்,
பொய்க்குமோர் தூலவுடம் பொழி
வெழிறீ நாற்றம் புகுபிணிகண் முத
லனவுஞ் சூக்குமதே கத்து, மிக்ககா

மாதியுங்கா ரணத்தினிலவ் வாதி
வியாதிகட்கு வித்தாம்வா சனையுமிகத்
திடும்பை. 149

மித்தையெனு மாயாகா ரியவுடம்
பாதிகளின் வேருய துரியஞா நத்தின்
மேலாக, வைத்தவொரு போகபோக்
துருக்களிலா மையினுல் வரஞாநிக்
கவ்விடும்பை மூன்றுமிலா திருத்தல்,
பொய்ந்தவிக லோகதுக்கா பாவமென
லாகும் புண்ணியம்வந் தென்றுபோம்
பாவமென நின்ற, சித்தமுறு சிந்தனை
யே பரலோக துக்கந் தெரியினெனப்
புகன்றிடுவர் திருக்கறுநல் லறிஞர். 150

ஞாநநிலை யடைதலுந்தா மரை
யிலைநீர் போல ஞாநியிரு வினையுமுரு
மையினுலிந் தநத்திற், றீநணுகு மழ
லில்விற கிலாததுபோற் கருமச்
செயலிலவ ஞமவனி லஃதிரா மையி
ஞன், மானழலுண் வநத்திலுரு ததது
போல ஞாந மயனைவினை யாவுமுரு
மையினுலச் சிந்தை, தானவனி லெழா

திருத்த றனையுரைப்பர் மேலோர்
தக்கபர லோகதுக்கா பாவமென
வன்றே. 151

எல்லாவாழ் வினையுமுறுஞ் சார்வ
பௌமாதி யிரணியகர்ப் பாந்தமாய்
மேன்மேல்வேண் டுற்ற, நல்லாநந்
தங்களெலாம் பற்றிலா வறிஞனணுகு
தலான் ஞாநங்கொண் டறிசிவத்தின்
கூறுய்த், தொல்லாநந் தங்களெலா
நிற்கையினு லவற்குத் தோமிலகண்
டாநந்தச் சித்திதோன் றுதலே, பொல்
லாத வினைப்பகையைக் கடந்தபெருந்
தவர்கள் புகன்றிடுவர் சகலகா மாப்தி
யென வன்றே, 152

தத்துவஞா நத்திற்கு முன்னமிங்
கடையத் தக்கவிட்டம் பெறவனிட்ட
வொழிவிற்கு வேண்டி, வைத்தவுழ
வாதிகளுந் துறக்கமுதல் பெறற்கு
மகமுதலா யினவுமுத்தி சாதநமா ஞாந,
சித்தியுற மிகுசவணு திகளுமறி ஞர்க்
குச் செய்வனவாந் தத்துவஞா நத்தின்
பின் குடும்பப், புத்தியொடு பலபோகத்

திச்சையிலா மையினாற் புகன்றவுழ
வாதிதொழில் யாவுமிலை யாமால். 153

வந்துசிறு சாளரத்திற் றோன்றுபர
மாணு வான்கதிரின் மிகுமொளியிற்
றோன்றிடா வாபோ, னந்தலுறு சிற்
றறிஞன் விடயமாங் கரும ஞாநி
யிடைத் தோன்றுமை யாலியற்றத்
தக்க, முந்துமக முதலனவிங் கிலை
பிரமா நந்த முதலுண்மை செய்தலாற்
சவ்ஞுதி யெல்லாஞ், சிந்தையுற
வியற்றுமள வாகுமதா லிதுவே செப்
பியவக் கிருதகிருத் தியத்துவமென்
றறியே. 154

முற்றலுறு விசிட்ட புண் ணியபரி
பாகந்தான் முத்திவிருப் பரியகுரு வழி
பாடு பெருநூல், வெற்றிதரு சவஞுதி
யறிவறியா மைகளின் விவேகமிகு மஞ்
ஞாந வழிவொடுதன் னுண்மை, பெற்ற
சமு சாரதுக்க நிவிர்த்திநிசா நந்தப்
பேறெய்த லேபிராத் திப்பிராப் பிய
மாம், பற்றுமுயர் முத்திவகை யிரண்
டாகு மவைதாம் பகர்சீவன் முத்தி
யொடுவிதேககைவல்யம். 155

அறிவுடையார்க் ககமாங்மா வொடு வருசம்பந்த மகறலினுற் பிறருடல் போற் றன்னுடலங் தனிலு, முறுதிதரு மபிமாந மின்மையே யாகியுண்ணுமநு பவவொப்பால் வருபிரா ரத்த, வறுநு கர்வுண் டாஞ்சுழுத்தி யின்வலியே போல மங்தாநு சங்தாந மாதலிற்றே காதி, செறியபிமா நங்கழன் றுங் கடமு தித்துஞ் சுழலுங் திகிரிபோல் வாதனை யா லுறல்சீவன் முத்தி. 156

பரமமா ஞாநங்தோன் றுதலுமே கதிர்முன் பாயிருள்போ லஞ்ஞாநத் துடனதன் காரியமாம், புரமுதலா யின வனைத்து மகன்றிடுத ருனே புகலரிய விதேககைவல் லியமென் றிசைப்ப, நூர முறுமிங் கிதுவாகச் சீவன்முத்தி யுள தென் றுரைப்பதெவ்வா றெனிற்க யிற்றி னரவமயக் கொழிந்தும், வருமதன்கா ரியமாகும் பயகம்ப மாதி மருவுதல்போன் ஞாநத்தா லஞ்ஞாநங் கெடினும். 157

அதனதுகா ரியமாகு முடம்பாதி
கிற்கு மதனுனும் பிரமஞா னந்தோன்
றும்பொழுதே, சிதைதருமஞ் ஞாநமுட
னுடம்பொழியு மாயிற் றிகழ்பிரம வித்
தியா சம்பிரதா யந்தான், கதியொழியு
மதனுனும் பரசிவனுற் பிரமன் கமலனு
லுயர்பிரசா பதியவனுன் மநுவாம், புத
மநுவான் மநுடருணர்ந் தனரெனவே
முறைமை புகல்சுருதி விரோதமா மத
னுனு மன்றே. 158

செஞ்ஞாநிக் குரித்தாகுஞ் சீவன்
முத்தி சித்தித்தற் குற்றபிரா ரத்தவா
தனேயோ, டஞ்ஞாந லேசசற் பாவ
வுடம் பாட்டா லாகிலெ யுஞ்சீடர்க்
குபதேசா திகளூ, மெஞ்ஞான்றுங்
கிடைத்திடுமா லச்சீவன் முத்தற்கிரி
தருசஞ் சிதமங்கி புகுமுளிபுற் போல,
மெய்ஞாநத் தாற்பிரா ரத்தநுகர்ந்
தொழியு மேல்வினைகூ டாதநதி காரி
யா தலினுல். 159

பெற்றவுயர் ஞானத்தா லொழிந்த வினை தானே பிராரத்த போகத்தை யளிக்குமெ னிலதுமே, லுற்றவுட லுற் பத்தி தனையுமியற் றுறுமென் றுரைப் பில்வறு விதை நுகர்ச்சிக் கன்றியே முளைக்கு, மற்றதுதான் காரணமன் றதுபோல ஞானி வருகரும நுகர்ச்சியினு னேயொழிவ தாகி, யற்றமுறு பிறவி மேல் விளைத் திடுதற்கேது வாகாதென் றியம்புறுவ ரறிவறிதக் கவரே. 160

அறைந்தநுகர் வினையதுதான் லோகயாத் திரைக ளாதிகரித் துறு நரற்கே யோருடம்பு தன்னிற், செறிந் துநுகர் வாமவற்றி னதிகிருத ராகிச் சிறந்தமா புருடற்குத் தசசங்கை யுடம் பி லுறைந்தலது தீர்ந்திடாதெ னினு மறைப் பின்றி யுறுதலா லொருவனுக் கிங் கிளைமைமுதற் பேதம், பிறந்தி டினு மவனுக்கோ ருடம்பேயாய் நின்ற பெற்றிபோ லாகுமென வுணர்ந்திடுக தெரிந்தே. 161

விடயங்க ளனைத்தினுக்கும் பொய்ம் மைசா திக்கு மெய்ஞ்ஞாநந் தனக்கும வைக் குண்மைசா திக்கு, முடலினுகர் வினைக்கு மொன் றற்கொன் று விரோத முண்மையிறன் ஞாநிக்கு நுகர்வெங்ங னென்னிற், கெடுகநவு முதலவற்றுண் மைதுநா திகளாங் கேடினுகர் வாதல் போற் பிராரத்த போக, விடயங்க ளுண்மையா யலதாகா தென்னும் விதி யின்மை யானுகர்வு முணர்வுமுர ணுமால். 162

வந்தமய லொழிந்தளவே யிப்பி யிடைவெள்ளி மாய்தல்போ லறிவிறு லஞ்ஞாநங் கெடலு, மிந்தவுல கது தோற்றமேயிலா மையிறு லெங்ஙன மாம் வினைப்போக நுகர்ச்சியெனி லிப்பி, தந்தவிரசத நிருபா திகப்ரமை யாகுந் தன்மையா லுணர்ந்தளவில் வெள்ளியுரு வொழியும், பந்தமுறு மிது சோபா திகமாகு மிதனுற் பகர்ந்தது போ லன்ருமற் றெங்ஙனெனி லுரைப் பாம், 163

தடத்தினுயர் கரையமர்வோ னத்தடத்துப் புனலிற் ருனதோ முகமாக விருப்பதுபொய் யென்று, படைத்த தெளி வுளமொடிருப் பினுமதோ முகமாம் படிவங்தோன் றுதல்போல மூலவகங் கார, மடுத்துவருசீவ பாவாதிகமோ மித்தை யறிதுரியன் ருனெனவே யுணரினுஞ்சீ வாதி, தொடுத்தவுல குறுதலினுற் சீவங்முத்தன் றனக்குத் துய்க்கும் வினைப் போகவிவ காரமுடம் பாடாம். 164

சீவங்முத்தற் குரியனவா மயித்திரியேகருணை திகழ்முதித முபேட்சையெனுஞ் சற்குணங்க ளவற்றுண், மேவுறுசற் புருடரொடு நட்புமைத் திரியாமெலிதருதுக் கிகளிடத்தி னிரக்கமே கருணை, யோவறுநற் புண்ணியர்பால் விருப்பமே முதித முவப்புவெறுப் பிரண்டுமிலா துலகதனி லியற்றும், பாவிகளை விடுதலே யுபேட்சையென வறிகப் பயனந்தச் சீவங்முத்தற் குளவவையீண் டுரைப்பாம். 165

ஞாநரக்கை தவஞ்சகல சம்வாத
முடனே நவிறுக்க வொடுக்கமொடு
சுகாவிற்பா வந்தா, ஞனவற்றுண்
மருவும்வா சனையழிவு மநத்தி னடக்
கங்க ளாற்புத்தி நிருமலமா யிருத்தன்,
ஞாநரக்கை மநம்பொறிகட் கொருமை
யே தவமா ஞாநியென வுலகமெலாம்
வழிபடல்சம் வாத, மானமநக் கிலேச
மற லேதுக்க வொடுக்க மவற்றிஞற்
பந்தமறல் சுகாவிற்பா வந்தான். 166

குறிகளோர் பத்துளவாம் ஞாந
மயற்கவைதாங் குரோதமின்மை வை
ராக்கியம் பொறிபுலன்க ளடக்க, லற
முதவு சமைதமையே சநப்பிரியத் துவ
மோ டலோப மொடுகொடையபய நிரு
மதமென் றறிக, நெறிமருவு சீடரொடு
பத்தருதா சீநர் நிலையில்பா விகளென்
னு நால்வகையோ ரிடத்து, முறையி
ன நுக் கிரகம்வந் துறுமருள்கொள்
சீவந் முத்தனு லென்பரவை முறையி
னெடுத் துரைப்பாம், 167

தெரிவரிய சீவந்முத்தன் றனைநம்பு மதனுற் சிடற்கு முத்தியுமன் பொடு வழிபா டதனைப், புரியுமுயர் பத்தற்கு நல்வினையு மவன்றன் புநிதமுறு சரித மது கண்டவுதாசீநர்க், குரியபுண் ணியவிருப்பு மவன்றன்வடி வினைக் கண் ணுறுதன்முத லானவற்ருற் பாவிகட்குப் பாவ, விரிவுமுறு மென்பர் தருக் காதியாலாத லெங்ஙனெனின் முத்தனுற் பிரமோப தேசம். 168

மறைப்பகலு மொருபிரம சொருப மாதலினுன் மகிழ்ச்சிவெறுப் பிலாவிசற் கநுக்கிரகஞ் செயவு, மொறுப்புறவும் வரும்வினையி ஞேராலத் தொழில்க ளுறுதல்போற் சாதகர்தம் பக்குவபே தத்தாற்,சிறப்புறுநல் லுபதேசா திகண் ஞாநிக் செய்துஞ் செப்பியவிவ் விலக் கணமொ டிராதுபல முறையாற், றுறப்பிலருட் சீவன்முத்த ரிருப்ப தென்கொ லென்னிற் றுணிவுதோன் றுறமுதுநா ஞெருக்குத்தபரி சுரைப் பாம். 169

வந்தணையும் பிராரத்த வாசனை தீ
விரமே மத்தியமாங் தஞ்சுத்த மென
வொருநான் காகும், பந்தமறு ஞானியா
யினும்போகத் தழுந்திப் பசுப்போலத்
தன்மகிழ்ச்சி மாத்திரமா யிருத்தன்,
முந்துரைசெய் தீவிரம்போ கச்சிறப்புற்
றிடினு மொழியாங்ம தற்பரனுய் விநோ
தமே புரிந்து, மைந்தரென விருத்தன்
மத் தியம்போக மனைத்து மாற்றிமிது
நம்போலா நந்தமுறன் மந்தம். 170

உலகவழக் ககன்றுநிரு பாதிகாங்
மாவி லுற்றதற் பரனுகிப் பரமுக்த னெ
னவே, யிலகுசுகத் துடனிருத்தல் சுத்
தவா சனையா மென்பரிங்நால் வகையா
குங் கருமவா சனையாற்,றலைமைகொண்
முத் தர்கள்வே றுவேருய வொழுக்கஞ்
சாரினுஞ்செங் நெறிகோண நெறிபெரு
மா நதிக, ளலைகடலிற் புகுதல்போன்

முடிவின்மெய்ப் பரமா யமர்தருநன் முத்
திசுக மொருபரிசென் றறியே. 171

இச்சையுட னநிச்சைபிற ரிச்சை
யெனு மிவற்ரு லியம்பலுறு பிராரத்த
மூன்றுவகைப் படுமா, லச்சுரர்க ளா
னும்விலக் குதற்கரிய வாகு மபத்தியஞ்
செய் திடறனக்கே கேடெனவிங்
கறிந்து, வைச்சுமது புரிவித்த லிச்சை
செய்யே னெனினு மன்னவர்தம் மா
ணைபோற் செய்வித்த லநிச்சை, யிச்சை
யநிச் சைகளின்றி யிருந்துமய லோரா
லின்பதுன்ப நுகர்வித்தல் பிறரிச்சை
வினையாம். 172

இப்பரிசு மூவகையாம் பிராரத்த
வினைவா லெண்ணில்பல வொழுக்க
மாஞ் சீவன்முத்தற் கிந்த, மெய்ப்
பொருளை வதிட்டனு ரதன்றுருவா
சன்சீர் வியாதனெடு சுகன்வாம தேவ
னருட் சநக, னெப்பரிய பரதனெழிற்

கௌதமனே முதலா யுளர்வருத்தநா
பேத முணர்த்தலுறு மிங்ஙன், றுப்புத
வு பிராரத்தங் கொளினஞ்ஞா னிக்குஞ்
சுத்தனுக்கும் வேறுபா டெங்ஙனோ
னின் மொழிவாம். 173

மண்ணுலகில் விராத்திரியர் சோத்
திரியர் தமக்கு மறையொழித லோதலா
லன்றி புணன் முதலா, யெண்ணவரு
செயலான்வே றிலாமையது போல
விதயபந்த முறலொழித லாலன்றிப்
போக, மூண்ணுநிலை யதனுலஞ் ஞான
முடை யோர்க்கு முணர்வுமய மாய்
நின்ற சீவன்முத்தர் தமக்கு, நண்ணி
வரும் வேறுபா டிலையெனவே நவில்
வர் ஞானநூல் பலவுணர்ந்த நல்லு
ணர்வி னவரே. 174

தத்துவஞா னத்திறற் பிரமமடைந்
திடுமேற் றறுகண்வரிப் புலிகண்

டோன் போற்சிவத் துவத்தை, யத் தலையே யழித்திடுமா தலினுலச் சீவ னழிவுதனக் குடன்படுமோ வெனிற் கடவுட் டன்மைக், குய்த்தவா தரவி ஞற் கங்கைமுத லவற்று ளொழிப்பத னுக் கிசைவர்ஙரத் துவமதுபோ லென் றும், பொய்த்தலிலாத் துரியவடி வாம் பிரமத் துவத்திற்பொருந்தத்தன் கேட் டினுக்கிங் குடம்படுஞ்சீ வன்ருன். 175

வாதரா யணன்முதலோர் போற் சாபமுடனே மற்றருள்செய் வலியுடை யோன் றத்துவஞா நத்தோ, னேதிலா னலனெனிலவ் வலிதவத்தின் பலமா மிலங்குதத் துவஞாந பலமன்ரு மாயின், மாதவமே ஞாநத்திற் கேது வெனுஞ் சுருதி வழக்கினுற் றவமிலர்க் குத் தத்துவஞா நந்தா, னேதெனிலாஞ் சாபாதிக் குச்ச காமியமேயேது

கிட்கா மியதவனுா நத்தினுக்கென்
றறியே. 176

வேதவியா சாதிகட்கு ஞாநம்வலி
யிரண்டு மேவுமே யெனிலவர்கட் கிருத
வமுமுளவா, மாதலினு லவ்விரண்டு
மாகுமொரோர் தவமே யாயினுெவ்
வொன் றேயடையு மதனுன்மா றின்ரு,
மேதையாஞ் சாபாதி வலியிலர்க ளாகி
விதியிறத் துவனுாகி தணைக்கிரியா
கிட்ட, ரோதுவார் கிந்தையெனி லவர்
தமக்கும் விடயத் துழல்பவரா னிந்தை
யா தலிற்குறைவின் ருமால். 177

உலகிறந்த சீவந்முத்த னுகர்வினை
வாசனையா லுண்பொருள்கள் பல
கவர்ந்து மௌநமே யுற்றும், பலதிரங்
கண் மொழிந்துமுப தேசநெறி புரிந்
தும் பரதவித்து மகிழ்ந்துமிகு வேடங்
கள் புனைந்துங், கலைதுறந்து முடைய

டுத்துங் கல்விபல பயின்றுங் கல்லாது
மாதர்முயக் கிடையுற்று மிவ்வா, றல
கிறந்த நடையுறினு மருள்விளையாட்
டென்றே யவன்றனைநம் புகவைய
மொருசிறிது முருமல். 178

என்றுமெவ் விடத்திறுமோ ருடம்
புபுரு தொன்று யிருந்தசச்சி தாநந்த
சிவசொருப மாத, னன்றிதரு விதேக
கைவல்லியமென் றிசைப்பர் நவின்ற
வதை யெய்துமா றெவ்வாற்ரு னென்
னிற், பொன்றலினித் தியகருமா நுட்
டானந் தன்னுற் புண்ணியமப் புண்ணி
யத்தாற் பாவவொழி வதனுற், குன்ற
லறு சித்தசுத்தி யதனுற்பொய்க் குடும்
பக் குற்றநிகழ் வதனுன்மெய்த் துறவு
துற வதனுல். 179

முத்திவிருப் பதனுனே புறக்கரும
வொடுக்க மொழிந்ததனுல் யோகநிலை

முயற்சியது தன்ணுற், பொய்த்தலறு
துரியவிழை வத்துரிய விழைவாற் புக
ழுருமா வாக்கியவா ராய்ச்சியத ஞனே,
யத்துவித ஞாகமத ஞலவிச்சை நாச
மதனுற்பொய்த் துவிதமயக் கழிதலத
ஞனே, மெத்துசுக துக்கங்ணே வொழி
வதனுல் விருப்பு வெறுப்பறுத லதனு
லொண் விதிவிலக்கோய் வதனுல். 180

விணயிரண்டு மகறலத னுற்றேக
பாவ விச்சிந்தி யதனுனே பாசமெலா
மொழிதல், பிணயறைந்த வதனுனே
பராபரமாய் முடிவாய்ப் பெயர்சாதி
குறிபெறு தொன்ருகி வாக்கு, மா
மிறந்து நித்தியா நந்தமய மாகிமறி
விலா விதேககை வல்லியம்வந் தெய்து,
மௌனவறிந்து துணிந்திடுக சுருதிகுரு
பரனுலின்பவீ டடையுநெறி விரும்புறு
முத் தமரே. 181

வேதமுத லாகியநூ லனைத்தினுஞ்
சொல்பொருளை விளங்கியிடக் கரதலா
மலகமெனக் காட்டிப், போதமய மாகி
யபே ராநந்தத் தமுத்தும்பொருவிகந்த
விந்நூலை முத்தி பெறற் குரிய, சாதந
நான் கினையும டைந்தெவரானு மென்
றுந் தடுப்பரிய பிறவிநோய் தணிப்
பதனுக் கெண்ணி, யாதரவினருட்
குரவன் றனைத்தேடி யுருகு மன்புடை
யோர் தமைக்காணி னளித்திடுக
வுவந்தே. 182

வேதாந்த சூடாமணி முற்றுப்பெற்றது.

பாயிர முள்படச் செய்யுள் 184.

சர்வஞ் சிங்மயம்.

வைராக்ய டிண்டிமம்

காம:க்ரோதஸ்ச லோபஸ்ச
தேஹே திஷ்டந்தி தஸ்கரா:
ஜ்ஞானரத்னாபஹாராய
தஸ்மாத் ஜாக்ரத ஜாக்ரத: 1

ஜந்ம துக்கம் ஜரா துக்கம்
ஜாயா துக்கம் புந: புந:
ஸம்ஸார ஸாகரம் துக்கம்
தஸ்மாத் ஜாக்ரத ஜாக்ரத: 2

மாதா நாஸ்தி பிதா நாஸ்தி
நாஸ்தி பந்து ஸஹோதர:-
அர்த்தம் நாஸ்தி க்ருஹம் நாஸ்தி
தஸ்மாத் ஜாக்ரத ஜாக்ரத: 3

ஆஸயாபத்ததே லோகே
கர்மணு பஹுசிந்தயா
ஆயு க்ஷீணம் நஜாநாதி
தஸ்மாத் ஜாக்ரத ஜாக்ரத:- 4

உ

சற்குருப்யோ நம:

நன்னிலம்
ஸ்ரீலஸ்ரீ தாண்டவராய சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

கைவல்லிய நவநீதம்

இது

கோவிலூர் மடாலயம் எட்டாவது

மஹாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தரஞானதேசிக சுவாமிகளின்

பாதசேகரர்களில் ஒருவரும்

சிக்கல் பொருள்வைத்தசேரி

கோ. ஆ. பொ. மடாலயத் தலைவரும்

ஆகிய

ஸ்ரீ சோம இராமலிங்கசுவாமிகள் அவர்களால்

அச்சியற்றி வெளியிடப்பட்டது.

கையில் ஆழி எடுத்தருள் கண்ணனை
மையு லாமழை வண்ணனைப் பாண்டவர்
உய்ய வந்துத யஞ்செய்த பானுவை
வையம் உண்டசெவ் வாயனை வாழ்த்துவாம்.

கணபதி துணை
சற்குருப்யோ நம:

கைவல்லிய நவநீதம்

பாயிரம்

பொன்னில மாத ராசை பொருந்தி
னர் பொருந்தா ருள்ளம், தன்னிலந்
தரத்திற் சீவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்
கும், எந்நிலங் களினுமிக்க வெழுநில
மவற்றின் மேலாம், நன்னில மருவு
மேக நாயகன் பதங்கள் போற்றி. 1

ஈன்றளித் தழிக்குஞ் செய்கைக்
கேதுவா மயனுய் மாலாய், ஆன்றவீ
சனுமாய்த் தானே யநந்தமூர்த் தியு
மாய் நிற்கும், பூன்ற முத் தனுமா யின்
பப் புணரியா தவனய் நாளும், தோன்
றிய விமல போத சொரூபத்தைப் பணி
கின் றேனே. 2

எவருடை யருளால் யானே யெங்
குமாம் பிரம மென்பால், கவருடைப்
புவந மெல்லாங் கற்பித மென்ற றிந்து,
சுவரிடை வெளிபோல் யானென்
சொரூபசு பாவ மானேன், அவரு
டைப் பதும பாத மநுதிநம் பணிகின்
றேனே 3

என்னுடை மநது புத்தி யிந்திய

சரீர மெல்லாம், என்னுடைய யறிவி ஞலே யிரவிமுன் னிமமே யாக்கி, என் னுடை நீயு நானு மேகமென் றைக்கி யஞ் செய்ய, என்னுடைக் குருவாய்த் தோன்று மீசனை யிறைஞ்சினேனே. 4

அந்தமு நடுவு மின்றி யாதியு மின்றி வான்போல், சந்தத மொளிரு ஞாந சற்குரு பாதம் போற்றிப், பந்த மும் வீடுங் காட்டப் பரந்தநூல் பார்க்க மாட்டா, மந்தரு முணரு மாறு வத்து தத் துவஞ்சொல் வேனே. 5

படர்ந்தவே தாந்த மென்னும் பாற் கடன் மொண்டு முன்னூற், குடங்களி னிறைத்து வைத்தார் குரவர்க ளெல் லாங் காய்ச்சிக், கடைந்தெடுத் தளித் தே னிந்தக் கைவல்ய நவநீ தத்தை அடைந்தவர் விடய மண்டின் றலை வரோ பசியிலாரே. 6

முத்தனை வேங்க டேச முகுந்தனை யெனையாட் கொண்ட, கர்த்தனை வணங்கிச் சொல்லுங் கைவல்ய நவநீ தத்தைத், தத்துவ விளக்க மென்றுஞ் சந்தேகந் தெளித லென்றும், வைத்திரு படல மாக வகுத்துரை செய்கின் றேனே. 7

பாயிர முற்றிற்று.

முதலாவது
தத்துவ விளக்கப் படலம்

நித்திய வநித்தி யங்க ணிண்ணயந் தெரிவி வேகம், மத்திய விகப ரங்கள் வருபோகங் களினி ராசை, சத்திய முரைக்க வேண்டுஞ் சமாதியென் றுறு கூட்டம் முத்தியை விரும்பு மிச்சை மொழிவர்சா தநமிந் நான்கே. 1

சமந்தமம் விடல்ச கித்தல் சமாதாநஞ் சிரத்தை யாரும், சமமகக் கரண தண்டந் தமம்புறக் கரண தண்டம், அமர் தரு கருமம் பற்று தறுத்தலே விடலென் றுகும், மமர்செயுங் காம மாதி வரினடக் குதல் சகித்தல். 2

சிரவணப் பொருளைத் தானே சித் தஞ்சிந் திக்கு மாறு, சரதமா வைக்கு மித்தைச் சமாதாந மென்பர் மேலோர், பரமசற் குருநூ லன்பு பற்றலே சிரத் தை யாகும், வரமிகு சமாதி யாறு வகை யின்சொற் பொருளிதாமே. 3

சாதந மின்றி யொன்றைச் சாதிப் பா ருலகி லில்லை, ஆதலா லிந்த நான்கு மடைந்தவர்க் கறிவுண் டாகும், நூதந

விவேகி யுள்ள நுழையாது நுழையு மாகில், பூதசங் மங்கள் கோடி புநித னும் புருட னுமே. 4

இவனதி காரி யானே னிந்திரி யங் களாலும், புவநதெய் வங்க ளாலும் பூதபௌதிகங்க ளாலும், தவநமுன் றடைந்து வெய்யிற் சகித்திடாப் புழுப் போல் வெம்பிப், பவமறு ஞாந தீர்த்தம் படிந்திடப் பதறி னனே. 5

ஆனபின் மனைவி மக்க ளர்த்தவே டணை கண் முன்றில், கானவர் வலை யிற் பட்டுக் கைதப்பி யோடு மான் போல், போனவன் வெறுங்கை யோடே போகாத வண்ணஞ் சென்று, ஞாநசற் குருவைக் கண்டு நன்றாக வணங்கி னனே. 6

வணங்கினின் றழுது சொல்வான் மாயவாழ் வெனுஞ்சோ சுத்தால், உணங்கினே னைய னேயென் னுள் ளமே குளிரும் வண்ணம், பிணங்கிய கோச பாசப் பின்னலைச் சிந்ந மாக்கி, இணங்கிய குருவே யென்னை யிரட்சித் தல் வேண்டு மென்றான். 7

அன்னதன் சிசுவை யைய ஞமை மீன் பறவை போலத், தன்னகங் கருதி நோக்கித் தடவிச்சந் நிதியி ருத்தி, உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டு சொல்வேன், சொன்னது கேட் பா யாகிற் ரேடர்பவந் தொலையு மென்ருன். 8

தொடர்பவந் தொலையு மென்று சொன்னதைக் கேட்ட போதே, தடமடு மூழ்கினுன்போற் சரீரமுங் குளிர்ந்துள் ளாறி, அடருமன் பொழுகு மாபோ லாநந்த பாஷ்பங் காட்டி, மடன்மலர்ப் பாத மீண்டும் வணங்கிநின் றீது சொல்வான். 9

சொன்னது கேட்க மாட்டாத் தொண்டனு னுலுஞ் சுவாமி, நின்னது கருணை யாலே நீரெனை யாள லாமே, உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டென் றீரே, இன்னதென் றதை நீர் காட்டி யிடேற்றல் வேண்டுமென் ருன். 10

அடங்கிய விருத்தி யானென் றறிந் தபின் செறிந்த மண்ணின், குடம்பை

யுட் புழுமுன் ஞா துங் குளவியின் கொள்கைபோலத், தொடங்கிய குருவு மாங்ம சொரூபமே மருவ வேண்டி, உடம்பினுட் சீவ னைப்பார்த் துபதேச மோது வாரே. 11

வாராயென் மகனே தன்னை மறந்த வன் பிறந்தி றந்து, தீராத சுழற்காற் றுற்ற செத்தைபோற் சுற்றிச் சுற்றிப், பேராத கால நேமிப் பிரமையிற் றிரி வன் போதம், ஆராயுந் தன்னைத் தானென் றறியுமவ் வளவுந்தானே. 12

தன்னையுந் தனக்கா தாரத் தலை வனை யுங்கண் டானேல், பின்னையத் தலைவன் ருனுய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் தீர்வன், உன்னைநீ யறிந்தா யாகி லுனக்கொரு கேடு மில்லை, என்னைநீ கேட்கை யாலே யீதுப தேசித் தேனே. 13

என்னைத்தான் சடஞ வுள்ளத் தெண்ணியோ சொன்னீ ரையா, தன் னைத்தா னறியா மாந்தர் தரணியி லொ ருவ ருண்டோ, பின்னைத்தா னவர்க

ளெல்லாம் பிறந்திறந் துழலு வா னேன், நின்ளைத்தா னம்பி னேற்கு நிண்ணய மருளு வீரே. 14

இன்னது தேகந் தேகி யிவனென வுணர்வான் யாவன், அன்னவன் றன் ஊனத் தானென் றறிந்தவ ஞகு மென் ருர், சொன்னபின் றேகி யாரித் தாலமல் லாம லென்ருன், பின்னது கேட்ட வையர் பீழையு நகையுங் கொண்டார். 15

தேகமல் லாமல் வேறே தேகியார் காணே னென்ருய், மோகமாங் கநவில் வந்து முளைத்தவ னெவனீ சொல்வாய், சோகமாங் கநவு தோன்ருச் சுழுத்தி கண் டவஞர் சொல்வாய், ஆகநீ நனவி லெண்ணு மறிவுதா னேது சொல்வாய். 16

நனவுகண் டதுநான் கண்ட நன வுள நினைவு நீங்கிக், கநவுகண் டதுஞ்சு ழுத்தி கண்டதும் வேருென் றேபோல், திநமநு பவிப்ப தொக்குந் தெரியவு மில்லை சற்றே, மநதினி லுதிக்

கும் பின்னே மறைக்கும தருளு வீரே. 17

தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறை காட்டு வார்போல், ஆலத்தி னுடுக்கள் காட்டி யருந்ததி காட்டு வார் போல், தூலத்தை முன்பு காட்டிச் சூக்கும சொரூப மான மூலத்தைப் பின்பு காட்ட முனிவரர் தொடங்கி ஞரே. 18

அத்தியா ரோப மென்று மபவாத மென்றுஞ் சொல்லும், உத்தியாற் பந்தம் வீடென் றுரைக்கும்வே தாந்தமெல்லாம், மித்தையா மாரோ பத்தாற் பந்தமா மபவா தத்தான், முத்தியா மிவ்விரண்டின் முந்தியா ரோபங் கேளாய். 19

ஆரோப மத்தி யாசங் கற்பனை யாவ வெல்லாம், ஓரோர்வத் துவினில் வேறே யோரோர்வத் துவினை யோர்தல், நாருடு பணியாய்த் தோன்ற னாகித் தறியிற் றோன்றல், நீருடு கானற் றோன்ற னிறந்தலம் வெளியிற் றோன்றல். 20

இப்படிப் போல நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி, ஒப்பமா யிரண்டற் றென்று யுணர்வொளி நிறைவாய் நிற்கும், அப்பிர மத்திற் றேன்று மைம்பூத விகார மெல்லாம், செப்புகற் பனையி னுலே செநித்தவென் றறிந்து கொள்ளே. 21

அதுதானெப் படியென் றக்காலாதியாஞ் சீவ ரெல்லாம், பொதுவான சுழுத்தி போலப் பொருந்துமவ் வியத்தந் தன்னில், இதுகால தத்துவப்பே ரீசனுட் பார்வை யாலே, முதுமூல சுபாவம் விட்டு முக்குணம் வியத்த மாமே. 22

உத்தம வெளுப்புச் செம்மை யுரைத்திடு கறுப்பு மாகும், சத்துவ குணத்தினேடு ரசோகுணந் தமோகு ணந்தான், சுத்தமோ டழுக்கி ருட்டாச் சொல்லுமுக் குணமு மூன்றய், ஒத்துள வேனுந் தம்மு ளொருகுண மதிகமாமே. 23

ஒருவழி யிதுவா மித்தை யொருவழி வேருச் சொல்வர், மருவுமவ் வியத்தந் தானே மகதத்வ மாகு மந்த, அருண்

மக தத்து வந்தானகங்கார மாகு மென்
றும், கருவகங் கார மூன்ருக் காட்டிய
குணமா மென்றும். 24

இக்குணங் களிலே விண்போன்
றிருக்குஞ்சிற் சாயை தோன்றும், முக்
குணங் களினுந் தூய்தா முதற்குண
மாயை யாகும், அக்குணப் பிரமச்
சாயை யந்தரி யாமி மாயை, எக்
குணங் களும்பற் ருதோ னிமித்தகார
ணனு மீசன். 25

ஈசனுக் கிதுசு ழுத்தி யிதுவேகா
ரணசரீரம், கோசமா நந்த மாகுங் குண
மிரா சதம வித்தை, தேசறு மவித்தை
தோறுஞ் சிற்சாயை சீவ கோடி,
நாசமா முயிர்க்கப் போது நாமமும்
பிராஞ்ஞ னுமே. 26

அழுக்கொடு பற்றுஞ் சீவர்க் கது
வேயா நந்த கோசம், சுழுத்திகா ரண
சரீரஞ் சொன்னதிம் மட்டு மோக,
முழுக்குணத் திரண்டால் வந்த மூலவா
ரோபஞ் சொன்னேம், வழுத்துசூக்
குமவா ரோப வழியுநீ மொழியக்
கேளாய். 27

ஏமமா யாவி னோத வீசனு ரருளி
னாலே, பூமலி யுயிர்கட் கெல்லாம்
போகசா தநமுண் டாகத், தாமத குண
மி ரண்டு சத்தியாய்ப் பிரிந்து தோன்
றும், வீமமா மூட லென்றும் விவிதமாந்
தோற்ற மென்றும். 28

தோற்றமாஞ் சத்தி தன்னிற் சொல்
லிய விண்ணும் விண்ணிற், காற்ற
தாங் காற்றிற் றீயாங் கனலினீர் நீரின்
மண்ணும், போற்றுமிவ் வைந்து
நொய்ய பூதங்க ளென்று பேராம், சாற்
றுமற் றிவற்றிற் போக சாதந தநு
வுண் டாகும். 29

ஆதிமுக் குணமிப் பூத மடங்கலுந்
தொடர்ந்து நிற்கும், கோதில்வெண்
குணத்தி லேந்து கூறுணர் கருவி யா
கும், ஓதிய பின்னை யைந்து முளம்
புத்தி யிரண்டா ஞாந, சாதந மாமிவ்
வேழுஞ் சற்குணப் பிரிவி னாலே. 30

இராசத குணத்தில் வேறிட் டெ
டுத்தகூ றைந்து மைந்தும், பிராணவா
யுக்க ளென்றும் பெருந்தொழிற் கருவி

யென்றும் பராவிய பெயரா மிந்தப் பதி னேழு மிலிங்க தேகம், சுராசுரர் நரர்வி லங்காய்த் தோன்றிய வுயிர்கட் கெல் லாம். 31

இவ்வுடன் மருவுஞ் சீவ னிலங்குதை சதனென் றுவன், இவ்வுடன் மருவு மீச னிரணிய கருப்ப னுவன், இவ்வுட லிரண்டு பேர்க்கு மிலிங்கசூக் குமச ரீரம், இவ்வுடற் கோசமூன்று மிதுகனா வவத்தை யாமே. 32

சூக்கும சடமிம் மட்டுஞ் சொல்லினே மிப்பாற் றூலம், ஆக்குமா றோபக் தானு மடைவினின் மொழியக் கே ளாய், தாக்குமிவ் வுயிர்க்குத் தூல தநுவும்போ கமுமுண் டாகக், காக்கு மவ் வீசன் பஞ்சீ கரணங்கள் செய் தான் றுனே. 33

ஐந்துபூ தமும்பத் தாக்கி யவை பாதி நன்னுன் காக்கி, நந்துதம் பாதி விட்டு நான்கொடு நான்குங் கூட்ட, வந்தன தூல பூத மகாபூத மவற்றி னின்றுந், தந்தன நான்காந் தூல தநு வண்ட புவந போகம். 34

தூலமே மருவுஞ் சீவன் சொல்லிய விசுவ ஞகும், தூலமே மருவு மீசன் சொலும்விராட் புருட ஞகும், தூலமே யங்ங கோசந் துன்னுஞ்சாக் கிரவ வத்தை. தூலகற் டணேயீ தென்று தொகுத்தது மநத்திற் கொள்வாய். 35

சீரிய வீச ஞர்க்குஞ் சீவர்க்கு முபாதி யொன்றேல், ஆரிய குருவே பேத மறிவதெப் படியென் றக்கால், காரிய வுபாதி சீவன் காரண வுபாதி யீசன், வீரிய மிகுச மட்டி வியட்டியாற் பேத மாமே. 36

மரங்கள்போல் வியட்டி பேதம் வநமெனல் சமட்டி பேதம், சரங்கடா வரங்கள் பேதத் தனியுடல் வியட்டி யென்பார், பரம்பிய வெல்லாங் கூட்டிப் பார்ப்பதே சமட்டி யென்பார், இரங்கிய பலசீ வர்க்கு மீசர்க்கும் பேத மீதே. 37

கற்பனே வந்த வாறு காட்டிஞேங் காண்ப வெல்லாஞ், சொற்பநம் போலு மென்றே துணிந்தவன் ஞாநி யாவான், செற்புதை மழைக்கா லம்போய்த்

தெளிந்தவா காசம் போல, அற்புத முத்தி சேரு மபவாத வழியுங் கேளாய்.

அரவன்று கயிறென் றுற்போ லா ளன்று தறியென் றுற்போல், குரவன் சொல் லுபதே சத்தாற் கூறுநா லொ ளியைக் கொண்டு, புரமன்று புவந மன்று பூதங்க ளன்று ஞாநத், திரமென் னும் பிரம மென்று தெளிவதே யபவா தங்காண். 39

படமுநா லும்போற் செய்த பணி யும் பொன் னும்போற் பார்க்கில், கட முமண் ணும்போ லொன்றும் காரிய கார ணங்கள், உடன்முதற் சுபாவ மீரு வொன்றிலொன் றுதித்த வாறே, அடைவினி லொடுக்கிக் காண்ப தப வாத வுபாய மாமே. 40

தாடண தமத்தில் வந்த தோற்ற மாஞ் சக்தி செய்யும், ஏடணே விகாரஞ் சொன்னீ ரிரண்டுசத் திகளென் றீரே, மூடலாஞ் சத்தி செய்யு மோகமுஞ் சொல்லு மையா, கேடறக் குருவே யென்னக் கிருபையோ டருள்செய் வாரே. 41

தானிகர் தனக்கா மீசன் றனையுந் தங்களைத்தாங் கண்ட, ஞானிக டமையு மன்றி நாஸ்திக பாதியென்னும், ஊனி டை யுயிர்க ளுள்ளத் துணர்விழி குரு டாம் வண்ணம், வானிலந் திசைகண் மூடு மழைநிசி யிருள்போன் மூடும். 42

மூன்றமாம் பிரமத் துக்கும் புறத் துள விகாரங் கட்கும், ஆன்றகூ டஸ் தனுக்கு மகத்துள விகாரங் கட்கும், தோன்றிய பேதஞ் சற்றுந் தோன்ரு மன் மறைத்து மூடும், ஊன்றிய பவவி யாதி யுண்டாக்கு முபாதி யீதே. 43

ஆதார மறைந்து போனு லாரோப மெங்கே தோன்றும், ஆதார மறையா தாகி லாரோப மிலேயே யென்ருல், ஆதாரஞ் சமம்விசேட மாமென விரண் டு கூரும், ஆதாரஞ் சமமா மெங்கு மாரோபம் விசேட மாமே. 44

சகமதி லிதுவென் சுட்டாஞ் சமா நந்தான் மறைந்தி டாது, மிகவிது கயிரு மென்னும் விசேடந்தான் மறைந்து போகும், அகமெனுஞ் சமா

ஙங் தன்னே யஞ்ஞாங மறைத்திடாது, பகர்விசே டமதாஞ் சீவன் பரமெனு மதனை மூடும். 45

கேவல நிலைதோன் ருமற் கெடுத் தது பஞ்ச கோசஞ், சீவனும் சகத்து மாகிச் செனித்தவிட் சேப மன்றோ, ஆவர ணங்தா னேபா மூனர்த்தமென் றுரைத்த தேதோ, மேவருங்குருவே யென்று வினுவிடின் மகனே கேளாய்.

தோற்றமாஞ் சக்தி தானுங் துன்ப மாம் பவமா ஞலும், ஆற்றலான் முத்தி சேர்வார்க் கநுகூல மாகுங் காணீ, ஊற்றமாம் பகற்கா லம்போ லுபகார நிசியா லுண்டோ, மாற்றமென் னு ரைப்பேன் மைங்தா மறைப்பது மிகப் பொல் லாதே. 47

சுழுத்தியிற் பிரள யத்திற் ருேற் றமாஞ் சகங்கண் மாண்டும், அழுத்திய பவம் போய் முத்தி யடைந்தவ ரொரு வருண்டோ, முழுத்தவிட் சேபமெல்லா முத்தியிற் கூட்டு கிற்கும், கொழுத் தவா வரண முத்தி கூடாமற் கெடுத்த கேடே. 48

சுத்தியில் வெள்ளி போலத் தோன் றிய தோற்ற மான, சத்தியும் பொய்யே யென்ருற் சத்திசா தநமா வந்த, முத்தி யும் பொய்யா மென்னின் மோகநித் திரைவி லங்கால், நித்திரை தெளியு மாபோ னிருவாண நிலைமெய் யாமே. 49

இம்பரி னஞ்சை நஞ்சா லிரும்பினை யிரும்பா லெய்யும், அம்பினை யம்பாற் பற்று மழுக்கினை யழுக்கான் மாய்ப் பார், வம்பியன் மாயை தன்னை மாயை யான் மாய்ப்பர் பின்னைத், தம்பமா மதுவுங் கூடச் சவஞ்சுடு தடிபோற் போமே. 50

இந்தமா யையினுற் சீவர்க் கேழ வத் தைகளுண் டாகும், அந்தவே ழவத்தை தம்மை யடைவினின் மொழி யக் கேளாய், முந்தவஞ் ஞாந முடன் முளைத்தல்கா ணுதை ஞாநம், சந்ததங் கண்ட ஞாநந் தழல்கெடல் குளிர்மை யாதல். 51

பிரமமாந் தனைம றந்த பேதைமை யேயஞ் ஞாநம், பரனிலை காணே மென்று பகர்தலா வரண முடல், நர

ஞெரு கருத்தாற் சீவ ஞனென முளைத்த ரேற்றம், குரவன்வாக் கியத்தாற் றன்னைக் குறிக்கொளல் பரோட்ச ஞாநம். 52

தத்துவ விசாரஞ் செய்து சகலசந் தேக மும்போய், அத்துவி தந்தா ஞத லபரோட்ச ஞாந மாகும், கர்த்தஞஞ் சீவ பேதங் கழிவதே துக்கம் போகல், முத்தஞ யெல்லாஞ் செய்து முடிந்ததா நந்த மாமே. 53

இதுநினக் கறியும் வண்ண மிப் படி யொருதிட் டாந்தம், புதுமையாங் கதைகேள் பத்துப் புருடரோ ராற்றை நீந்தி, உதகதீ ரத்தி லேறி யொருவ ஞென் பதுபே ரெண்ணி, அதஞெடு தசமன் ருனென் றறியாமன் மயங்கி நின்ருன். 54

அறியாத மயலஞ் ஞாந மவனிலே காஞ்ஞெ மென்றல் பிறியாவா வரண மாகும் பிழைகொண் டழல்விட் சேபம், நெறியாளன் றசம ஞுண்டு நிற்கின்ரு

னென்ற சொல்லைக், குறியாக வெண்ணி நெஞ்சிற் கொள்வது பரோட்ச ஞானம். 55

புண்ணிய பதிகன் டின்னும் புருடரோன் பதின்மர் தம்மை, எண்ணுநீ தசம ஞவை யென்னவே தன்னைக் காணல், கண்ணினிற் கண்ட ஞானங் கரைதல்போ வதுநோய் போதல், திண்ணிய மநதி லையக் தெளிதலா நந்த மாமே. 56

தசபுமான் றனைக்கண் டாற்போற் சற்குரு மூர்த்தி யேயென், நிசவடி வினையான் காண நீர்காட்டல் வேண்டு மென்ருன், சுசிபெறு மிலட்சி யார்த்தத் துவம்பதந் தற்பதங்கட், கசிபத வைக்கியஞ் செய்யு மதுசெயு முண்மை கேளாய். 57

விண்ணென்றை மகாவிண் ணென்று மேகவிண் ணென்றும் பாரின், மண்ணென்று கடவிண் ணென்று மருவிய சலவிண் ணென்றும், எண்ணுங்கற் பனைபோ லொன்றே யெங்குமாம் பிரம

மீசன், நண்ணுங்கூடஸ்தன் சீவனுன்
குசை தந்ய மாமே. 58

பூச்சிய வீசன் சீவன் புகல்பத
மிரண்டினுக்கும், வாச்சியம் லட்சியந்
தான் மலமிலாப் பிரம மாத்மா, காச்சிய
பாலி னெய்போற் கலந்தொன்ருங்
கடைந்தெடுக்கும், ஆச்சிய மென்ன
வுன்னை யறிந்துநீ பிறிந்து கொள்ளே.

பிரிவதெப் படியென் றக்காற் பிணை
மாகு முடனு னென்னும், அறிவினைக்
கொல்லல் வேண்டு மைம்பூத விகார
மன்றே, வெறியதோற் றுருத்தி மூக்
கின் விடுவது போலுன் மூக்கால், எறி
பிரா ணனுநீ யல்லை யிராசத குணவி
காரம். 60

கரணமா மநது புத்தி கருத்தாவா
மவையாம் மாவோ, தரமுள விரண்டு
கோசஞ் சத்துவ குணவி காரம், வர
மறு துயிலா நந்த மயனையு நானென்
ருதே, விரவிய தமவஞ் ஞாந விருத்தி
யின் விகார மாமே. 61

சத்தொடு சித்தா நந்தஞ் சமந்திரஞ் சாட்சி யேகம், நித்தியம் வியாபி யாந்மா நீயதுவாவ றிந்து, பொத் தொடு சடந்துக் காதி பொருந்துபே தங்க ளான, குத்திர பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவாய். 62

பஞ்சகோ சமும்விட் டப்பாற் பார்க் கின்ற பொழுது பாழே, விஞ்சிய ததுவல்லா மல் வேறொன் றுந் தெரியக் காணேன், அஞ்சன விருளை யோநா னகமென வநுப விப்பேன், வஞ்சமில் குருவே யென்ற மகன்மதி தெளியச் சொல்வார். 63

முன்புசு றசமன் புத்தி மோகத்தா லெண்ணி யெண்ணி, ஒன்பது பேரைக் கண்ட வொருவனுந் தனைக்கா ணாத, பின்பவ னிடையிற் கண்ட பெரியபா ழவனோ பாராய், அன்புள மகனே காண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே. 64

தூலசூட் சுமவஞ் ஞாநந் தோன்று மூன் றவத்தை தாமும், காலமோர் மூன்றுஞ் சங்மக் கடலெழுங் கல்லோ லங்கள், போலவே வந்து வந்து போன

வெத் தனையென் பேனுன், ஆலமர் கடவு ளாணை யவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே. 65

எல்லாங்கண் டறியு மென்னை யேது கொண்டறிவே னென்று, சொல்லாதே சுயமாஞ் சோதிச் சுடருக்குச் சுடர்வே றுண்டோ. பல்லார்முன் றசமன் றன்னைப் பார்ப்பதுந் தனைக்கொண் டேதான், அல்லாமற் பதினொன் ருனு மவனிடத் துண்டோ பாராய். 66

அறிவுக்கு மறிவு செய்யு மறிவுவே றுண்டென் றெண்ணும், அறிவற்ற குதர்க்க மூடர்க் கநவஸ்தை பலமாய்த் தீரும், அறிபடும் பொருணீ யல்லை யறிபடாப் பொருணீ யல்லை, அறிபொரு ளாகு முன்னை யநுபவித் தறிவாய் நீயே. 67

மதுரமாங் கட்டி சுட்ட மாப்பணி யார மெல்லாம், மதுரமாக் கியவ தற்கு மதுரந்தான் சுபாவ மன்ருே, அதுவிது வெனுஞ்ச டங்க ளறிவாக வறிவைத் தந்தே, அதுவிது விரண்டு மாகா வகம்பொரு ளறிவாய் நீயே. 68

இந்தநீ துவம்ப தத்தி னிலட்சியப் பொருளா மென்றும், பந்தமில் பிரம மேதற் பதந்தனி லிலட்சி யார்த்தம், அந்தமாஞ் சீவ னீச னவர்களே வாச்சி யார்த்தம், சந்ததம் பேத மாவார் தமக் கயிக் கியங்கூ டாதே. 69

பேதமா னதுவுங் கேளாய் பெய ராலு மிடங்க ளாலும், ஓதரு முபாதி யாலு முடலாலு முணர்வி னாலும், பாத லம் விசும்பு போலப் பலதூர மகன்று நிற்பர், ஆதலா லிவர்க்கெங் நாளு மைக்கியமென் பதுகூ டாதே. 70

வடநூல்வல் லவர்கள் சொல்லும் வாசகப் பொருள் சேராமல், இடராகிற் பொருளாம் வண்ண மிலக்கணை யுரை யாற் கொள்வார், திடமான வதுவு மூன்ருச் செப்புவார் விட்ட தென்றும், விடலிலா தென்றும் விட்டு விடாத தென் றும்பே ராமே. 71

கங்கையிற் கோஷ மென்றுங் கறுப் புச்சேப் போடு தென்றும், தங்கிய ஸோயங் தேவ தத்தனென் றுஞ்சொல்

வார்கள், இங்குதா ரணங்க ளாக்கி
யிந்தமூன் றுரைக ளாலே துங்கநூல்
விரோத மான சொல்லெலாம் பொரு
ளாந் தானே. 72

பன்னிய ஸோய மென்னும் பதங்
களின் வாச்சி யார்த்தம், அங்கிய
தேசங் கால மவனிவ னென்ப வெல்
லாம், சொன்னவிவ் விரோதம் விட்டுத்
தொடரிலக் கியம்வி டாமல், உன்னி
டிற் றேவ தத்த னொருவனை வெளியாக்
காட்டும். 73

தத்துவ மெனும்ப தங்கள் பிரம
மாய்ச் சாட்சி யான, வத்துவை விடா
மற் பேத வாச்சியார்த் தத்தை விட்டு,
நித்தமு மதுநீ யாகு நீயது வாகு மென்
னும், அர்த்தமு மகண்ட மென்றே யசி
பத வைக்கியங் காட்டும். 74

கூடநீரின் மேக நீரிற் கண்டவானி
ரண்டும் பொய்யே, குடவானும் பெரிய
வானுங் கூடியொன் றுமெய் போதும்,
இடமான பிரமஞ் சாட்சி யிரண்டுமெய்
போது மேகம், திடமாகச் சுவா நு பூதி
சிவோகமென் றிருந்தி டாயே. 75

தஞ்சமாங் குருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழிதப் பாமல், பஞ்சகோ சமுங்க டந்து பாழையுந் தள்ளி யுள்ளில், கொஞ்சமா மிருப்பும் விட்டுக் கூடஸ்தன் பிரம மென்னும், நெஞ்சமு நழுவி யொன்ருய் நின்றபூ ரணத்தைக் கண்டான். 76

அநுபவா நந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யகண்ட மாகித், தநுகர ணாங்களாதி சகலமு மிறந்து சித்தாய், மநதுபூ ரணமாய்த் தேக மானசற் குருவுங் காண, நனவினிற் சுழுத்தி யாகி நன்மகன் சுபாவ மாஞன். 77

அளிமக னெடும்போ திவ்வா ருனபின் மநது மெள்ள, வெளியில்வந் திடவு ணர்ந்தான் விமலதே சிகனைக் கண்டான், துளிவிழி சொரியப் பாதந் தொழுதுவீழ்ந் தெழுந்து சூழ்ந்தான், குளிர்முகச் சுவாமி கேட்கக் கும்பிட்டு நின்று சொல்வான். 78

ஐயனே யெனதுள் ளேநின் றநந்த சங் மங்க ளாண்ட, மெய்யனே யுபதேசிக்க வெளிவந்த குருவே போற்றி,

உய்யவே முத்திநல்கு முதவிக்கோ
ருதவி நாயேன், செய்யுமா றொன்றுங்
காணேன் றிருவடி போற்றி போற்றி.

சிட்டனிவ் வாறு கூறத் தேசிகர்
மகிழ்ந்து நோக்கிக், கிட்டவா வெனவி
ருத்திக் கிருபையோ டருளிச் செய்வார்,
துட்டமாந் தடைகண் மூன்றுந் தொட
ராமற் சொரூப ஞாந, நிட்டனு பிருக்கி
னீதே நீசெயு முதவி யாமே. 80

நீநானென் றிரண்டிலாம னிறைந்த
பூரணமா யெங்கும், நானுகத் தெளிந்த
ஞாந நழுவுமோ குருவே யென்றான்,
தானாகும் பிரம ரூபஞ் சற்குரு நூலாற்
றோன்றும், ஆனாலுந் தடைக ளுண்டே
லநுபவ முறைத்தி டாதே. 81

தடையெவை யெனிலஞ் ஞாந சந்
தேக விபரீ தங்கள், படர்செயு மிந்த
மூன்றும் பலசந்மப் பழக்கத் தாலே,
உடனுடன் வரும்வந் தக்கா லுயர்ஞா
நங் கெடுமி வற்றைத், திடமுடன்
கெடுப்பாய் கேட்டல் சிந்தித்த றெளித
லாலே. 82

அக்கினி கட்டுப் பட்டா லற்பமுஞ் சுடமாட் டாது, மக்கிந ஞாநத் தாலே வந்தபங் தமும்வே வாது, சிக்கெனப் பழகிக் கேட்டல் சிந்தித்த றெளித லாலே, விக்கிந மடஞ்சங் தேகம் விபரீ தம் போக்கு வாயே 83

பிரமபா வனையை மூடிப் பேதங் காட் டுவதஞ் ஞாநம், குரவன்வாக் கிய நம் பாமற் குழம்புவ தாஞ்சங் தேகம், திரமறு சகமெய் யென் றுங் தேகநா னென் று முள்ளே, விரவிய மோகங் தானே விபரீத மென்பர் மேலோர். 84

தத்துவ வநுபோ கந்தான் சாதித் தல் கேட்ட லென்பார், ஒத்துள பொரு ளு கத்தா லுசாவல்சிங் தித்த லென்பார், சித்தமே காங்கமான தெரிசநங் தெளித லென்பார், நித்தமிப் படிசெய் தக்கா னிர்வாணம் பெறுவாய் நீயே. 85

எத்தனை நாண்ஞா தாவு ஞாநமு மிருக்கு முன்பால், அத்தனை நாளும் வேண்டு மப்பாலோர் செயலும் வேண் டா, நித்தமும் வெளிபோற் பற்று

ஞேயமாத் திரமாய்ச் சீவந், முத்தரா னவர்வி தேகசு முத்திபெற் றிருப்பா ரென்றும். 86

ஞானமார் சீவன் முத்தர் நால்வகை யாவர் கேளாய், வானிகர் பிரம வித்து வரன்வரி யான்வ ரிட்டன், ஆனவர் நாம மாகு மவர்களிற் பிரம வித்தின், தாநமு மற்றை மூவர் தாரதம் மியமுஞ் சொல்வேன். 87

தீரராய்ப் பிரம வித்தாய்த் தெளிந் தவர் தெளியு முன்னம், வாரமா யிருந்த தங்கள் வருணமாச் சிரமஞ் சொன்ன, பாரகா ரியமா ணுலும் பலர்க்குப கார மாக, நேரதாச் செய்வர் தீர்ந்த நிலை விடார் சீவன் முத்தர். 88

காமமா திகள்வந் தாலுங் கணத் திற்போ மநத்திற் பற்ருர், தாமரை யிலைத் தண்ணீர்போற் சகத்தொடுங் கூடி வாழ்வார், பாமர ரெனக்காண் பிப்பார் பண்டிதத் திறமை காட்டார், ஊமரு மாவா ருள்ளத் துவகையாஞ் சீவன் முத்தர். 89

பேதகர் மத்தால் வந்த பிராரத்த
நாநா வாகும், ஆதலால் விவகா ரங்க
ளவரவர்க் காவ வாகும், மாதவஞ் செயி
னுஞ் செய்வார் வாணிபஞ் செயினுஞ்
செய்வார், பூதலம் புரப்பா ரையம் புகுந்
துண்பார் சீவன் முத்தர். 90

சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது
நினையார் கண்முன், நின்றது புசிப்பார்
வெய்யி னிலவாய்விண் விழுது வீழ்ந்
து, பொன்றின சவம்வாழ்ந் தாலும்
புதுமையா வொன்றும் பாரார், நன்று
தீ தென்னுர் சாட்சி நடுவான சீவன்
முத்தர். 91

பின்னமு வரிலி ரண்டு பேர்களுஞ்
சமாதி யோகம், தன்னையுற் றிருப்பார்
தேக சஞ்சார நிமித்தந் தானுய், உன்னு
வோன் வரன்வேற் றுேரா லுணர்பவன்
வரியா ஞகும், அந்நியர் தம்மாற் றன்ஞ
லறியாதோன் வரிட்ட ஞமே. 92

அரிதாகு மிவர்க ளிவ்வா றநேகரா
ஞலு முக்தி, சரியாகும் பாடு பட்ட சமா
திக்குப் பலனே தென்ருல், பெரிதான

திருஷ்ட துக்கம் பிரமவித் தநுப விப்
பன், வரியானும் வரனு மற்றை வரிட்
டனுஞ் சுகமாய் வாழ்வார். 93

பிரமஞா நிகளுங் கர்மப் பேதையர்
போலே வாழ்ந்தால், திரமுறு மஞ்ஞா
நம் போய்ச் செறியாத வழியே தென்
ருல், பரவுமா காச மொன்றிற் பற்ருது
மற்றை நாலும், விரவின தோடுங்
கூடும்விதமிரு வோரு மாவார். 94

சீவன்முத் தரைச்சே வித்தோர் சிவ
ணய னெடுமா லான, மூவரு மகிழ
நோன்பு முழுவதுஞ் செய்து சங்ம,
பாவந மாஞரென்று பழமறை முழங்கு
மிப்பால், மேவருஞ் சீவன்முத்தர் விதே
கமுத் தியுநீ கேளாய். 95

பஞ்சிணை யூழித் தீப்போற் பலசங்ம
விவித வித்தாம், சஞ்சித மெல்லா
ஞாநத் தழல்சுட்டு வெண்ணீ ருக்கும்,
கிஞ்சிதா காமி யந்தான் கிட்டாமல்
விட்டுப் போகும், விஞ்சின பிராரத் தத்
தின் வினையநு பவித்துத் தீரும். 96

பொறுமையாற் பிராரத் தத்தைப் புசிக்குநாட் செய்யுங் கர்மம், மறுமையிற் றொடர்ந்தி டாமல் மாண்டுபோம் வழியே தென்றல், சிறியவ ரிகழ்ந்து ஞானி செய்தபா வத்தைக் கொள்வார், அறிவுளோ ரறிந்து பூசித் தறமெலாங் கைக்கொள் வாரே. 97

அரியமெய்ஞ் ஞானத் தீயா லவித்தையா முடனீ ருகும், பெரியதூ லமுங்கா லத்தாற் பிணமாகி விழுமந் நேரம், உரியசூக் குமசரீர முலையிரும் புண்ட நீர்போல், துரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தி லிறந்து போமே. 98

கடமெனு முபாதி போனுற் ககனமொன் றுஞற்போல, வுடலெனு முபாதி போன வுத்தரஞ் சீவன் முத்தர், அடிமுடி நடுவு மின்றி யகம்புற மின்றி நின்ற, படிதிகழ் விதேக முத்திப் பதமடைந் திருப்ப ரென்றும். 99

சொல்லிய மகனே யெங்குஞ் சூழ் வெளி யிருக்க மண்ணைக், கெல்லிய பின்பு தோன்றுங் கிணற்றிஞ் காசம் போலே, ஒல்லையாம் பிரம நூலா லுற் றது போலே தோன்றும், எல்லையி ஞு மெப் போது மேகமென் றிருந்து வாழ் வாய். 100

கானனீர் கிளிஞ்சில் வெள்ளி கந் தர்ப்ப நகர்க நாவூர், வாநமை கயிற் றிற் பாம்பு மலடிசேய் முயலின் கோடு, பீநமாந் தறிபு மானிற் பிரபஞ்ச மெல் லாம் பொய்யே, ஞாநமெய் மக்னே யுன்னை நம்மாணை மறந்தி டாதே 101

முதலாவது
தத்துவ விளக்கப் படலம்
முற்றுப் பெற்றது.

இரண்டாவது
சந்தேகந் தெளிதற் படலம்

நரர்குழி பறித்து மெள்ள நாட்டிய நெடிய கம்பம், உரமுறக் குத்திக் குத்தி யுறைப்பிக்கு முபாயம் போலே, பரம சிற் சொரூபங் தன்னிற் பற்றிய மனோவி ருத்தி, திரநிலே பெறச்சந் தேகந் தெளிதலே மொழிகின் றேனே. 1

நற்கருத் துடையோ ஞகி ஞானவா ஞகி நின்ருேன், மர்க்கட நியாயம் போலே மகாபூத விகாரங் தொட்டு, நிர்க்குண விதேக முத்தி நிலேபரி யந் தஞ் சொன்ன, சற்குரு வினவி டாமற் சந்தத மநுச ரித்தான். 2

சந்ததம் புருடன் றன்னைச் சாயை போல் விடாம லன்பாம், மைந்தனே நோக்கிச் சாட்சி மாத்திர மாய்நின் ருயோ, சிந்தையி லைய மெல்லாந் தீர்ந் தவோ தெளிவி னுள்ளே, அந்தரங் கலந்த துண்டோ வநுபவ முரைசெய் வாயே. 3

எனவுரைத் தருளு மாசா னிருபதம் வணங்கி யெந்தாய், சநநவன் காட்டின் மோகத் தமத்தெழு பேதப் பேய்கள், உனதரு ளுதய வெற்பி லுபதேச வருக்கன் றோன்றி, மநவிழி தெரிய ஞாந வான்கதிர் பரந்தா லுண்டோ. 4

மந்திர மூர்த்தி தன்னுன் மாற்றிய பேய்போ லுளும், எந்திர மெழுதிக் கட்டி யினிவரா வகைசெய் வார்போல், முந்தியுன் னுபதே சத்தான் மோகம் போ லுலு மையா, புந்திநின் றுறைக்க வின்னம் புகலும் விண்ணப்ப முண்டே. 5

ஆகமப் பிர்மா ணத்தா லறியென் றும் வாக்குக் கெட்டா, தேகமாம் பிரம மென்று மிதயத்தா லுணர்வா யென்றும், சோகமா மநத்திற் கெட்டாச் சுயஞ்சோதி யென்றுஞ் சொன்னீர், மோகமா மிரண்டு சங்கை முளைத்தன பறித்தி டீரே. 6

மற்றறமுப் பிர்மா ணத்தால் வத்து நின் னயங்கூ டாதே, உற்றதோர்

விடயம் பூத முபயமன் ருத லாலே, குற்றமாங் குணவி சேடங் கூடாம லிருக்கை யாலே, இற்றது வாக்குக் கெட்டா தென்பது மறிவாய் நீயே. 7

வாக்கியந் தனக்கெட் டாத வத்து வென் றுரைத்த வேதம், வாக்கிய விருத்தி யாலவ் வத்துவைக் காட்டிற் றன்றோ, வாக்கியங் களிலே மாந மாவுதே தென்று யாகில், வாக்கிய மிரண்டு மெய்யே மறைகள்பொய் யாது கேளாய். 8

தன்பதி யல்லாப் பேர்க டமையல்ல னல்ல னென்றுள், அன்பனைக் கேட்ட நேர மவள்வெட்கி மௌந மானுள், என்பது போல நீக்கி யிதன்றி தன் றெனச்சே டித்த, பின்பரப் பிரமந் தன்னைப் பேசாமற் காட்டும் வேதம். 9

முந்திய சங்கை தீர மொழிந்ததை யறிந்து கொள்வாய், பிந்திய சங்கை தீரப் பேசுமுத் தரநீ கேளாய், இந்தியங் களுக்கி ராச னிதயமா மதினெண் ணங்கள், புந்தியு மகமு மென்றே புறத்தகத் துலாவி யாடும். 10

உன்முகம் போற்கண் ணாடிக் குள்ளொரு முகங்கண் டாற்போல், சிந்மய வடிவின் சாயை சித்துப்போற் புத்தி தோன்றும், நின்மனோ விருத்தி யந்த நிழல்வழி யாயு லாவும், தன்மகன் மகனே யித்தைத் தானன்றோ ஞான மென்பார். 11

உருக்கிய தராநீர் நாநா வுருவங்களானாற் போல, விருத்திகள் கடபடாதி விடயமாய்ப் பரிண மிக்கும், அருப்பல விடய மெல்லா மாபாசன் றேற்று விக்கும், இருட்டினில் விளக்குங் கண்ணு மில்லாமற் பொருள்காணாதே. 12

எரிகின்ற விளக்காற் கண்ணா லிருட் பொருள் காணல் வேண்டும், தெரிகின்ற பரிதி காணச் சென்றிடிற் கண்ணே போதும், விரிகின்ற சகத்தைக் காண விருத்தியும் பலமும் வேண்டும், புரிகின்ற விருத்தி யொன்றே போது மெய்ப் பொருள்காண் போர்க்கே. 13

விருத்தியும் பலமுங் கூடும் விகா ரமே மநமென் பார்கள், கருத்தெழு விருத்தி வேண்டுங் கணக்கினுன் மநத் திற் கெட்டும், வருத்திய பலமா மிந்த மநத்திற்கெட் டாது கண்டாய், அருத் தமிப் படியென் றைய மகன்றுநீ தெளிந்தி டாயே. 14

வஞ்சகமில் பரமார்த்த குருவே சொன்ன வழிகளறிந் தேனினியோர் வசநங் கேளீர், சஞ்சலமற் றகண்டபூ ரணமாய்ச் சித்தந் ததாகார மாவ தன்றோ சமாதி யோகம், உஞ்சலை யொத் தலைவதுதன் சுபாவ மாகி யொரு கணத்திற் பலவுலகா யுதிக்கு மிந்த, நெஞ்சகம்வத் துவிலசையா நிவாத தீப நிலையடைவ தெப்படியோ நீர்சொல் வீரே. 15

கருதுமநோ குணமுன்று மூன்றி லொன்று கதித்தெழுந்தான் மற்றிரண் டுங் கரந்து நிற்கும், தருமமிகுஞ் சத்து வமே லான போது சன்மார்க்க மான தெய்வ சம்பத் துண்டாம், மருவுரசோ குணமாகி லுலக தேக வாதனையாஞ்

சாத்திரவா தனையு மாகும், அருமகனே தமோகுணமே லான போதி லசுர சம்பத் துண்டாகு மறிந்து கொள்ளே. 16

மகதுசத்து வசொரூப மற்றிரண்டும் வந்துகலந் தனவவற்றை மாற்றினுற்போம், தனதுசங்மார்க் கத்தை விடா திருந்த போது தமோகுணமும் ரசோகுணமுஞ் சமிக்கும் பின்னைக், கனபரிணு மஞ்சலநம் போம்போ னக்காற் களங்கமற்று நின்றவா காசம் போலும், நினதுளமப் படியாமப் பிரமத் தொன்றாய் நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற்குந் தானே. 17

களங்கமற்ற கண்ணுடி தன்முன் வேறோர் களங்கமற்ற கண்ணுடி காட்டும் போது, விளங்கியதக் மயமாகியபேத மாகி விகற்பமின்றி நிருவிகற்பமாகுற் போல, அளந்தறியப் படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச் சித்தா யாநந்த மாம் பிரமத் தைக்கிய மான, உளந்தெளிந்த படியிருந்தா லுலக மெங்கே யுலேவெங்கே யென்றுசங்கை யொழித்திடாயே. 18

ஏகமாய் மநமிறந்தாற் சீவன் முத்த ரிருக்குமட்டும் பிராரத்த மெதினு லுண்பார், போகமா னதுபுசித்துத் தொலைப்ப தன்றோ புசிப்பதென்ருன் மனந்தானும் போன தன்றே, சோகமா மநமிறந்தாற் போக மில்லை தோன்று மெனின் முத்தரென்று சொலக் கூடா தே, மோகமா மிதுதெளியக் குருவே நன்ரு மொழிந்தருள்வாய் தெளிந்த தன்றோ முத்தி தானே. 19

மநநாசஞ் சொரூபமென்று மரூப மென்றும் வகுத்துரைப்பா ரிருவகையா வருமி வற்றில், வினவாத சீவன்முத்த ரிடத்தி லொன்றும் விதேகமுத்த ரிடத் திலொன்று மேவுங் கண்டாய், தன தான சத்துவமாய் மநஞ்சே ஷித்துத் தமசுரச சுகண சித்தல் சொரூப நாசம், அநகாசத் துவந்தானு மிலிங்க தேக மடங்கும்போ தடங்குதலே யரூப நாசம். 20

சுத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மை யாகுந் துகளிருள்போ ஞன்மநமென் சொல்லும் போம்போம், வர்த்தமா னத்

தில்வந்த வுணவை யுண்பார் வருவ தும்போ வதுநினைந்து மகிழார் வாடார், கர்த்தரா மகந்தையைவிட் டகர்த்த ராகிக் கரணவிருத் திகள வத்தை காண்பா ராகி, முத்தரா யிருக் கலுமாம் புசிப்புங் கூடு முட்டிலையென் றறிந்து சங்கை மோசிப் பாயே. 21

வீவகார வேளையெலாஞ் சமாதி யென்றால் விகற்பமன்றோ மநமலைந்து விடாதோ விட்டால், அவதாந நழுவு மன்றோ வென்று யாகி லதற்கொருதிட் டாந்தங்கே ளாசை கொண்டு, நவமா கப் பரபுருடன் றன்னைக் கூடி நயந்த சுக மநுபவித்த நாரி நெஞ்சந், தவமாக மனைத்தொழில்கள் செய்யும் போதுந் தழுவியநு பவித்தசுகந் தனைவி டாதே. 22

தேகத்த னலனாகி யகர்த்த னாகிச் சீவனின்றிப் பிரமமாய்த் தெளிந்த முத் தன், போகத்தை யுண்பனென்றாற் கருத்தா வாமே பூரணமா மகர்த்தனுக் குப் போக முண்டோ, சோகத்தை யறுத்தருளுங் குருவே யிந்தத் துகள

றுக்க வேண்டுமென்று சொன்னுயா
கில், மாகர்த்தன் மாபோகி மாத்தி
யாகி வகைமூன்ரு யவரிருக்கு மகிமை
கேளாய். 23

செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற்
றிருக்கூங் காந்தச் சிலேமலேமுன் னிரும்
புகள்சேட் டிக்கு மாபோல், செய்கை
யுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்கு மென்
முன் செடமான வுலகமெலாஞ் சேட்
டை செய்யும், மெய்கலந்த விந்திரிய
விகார ரூப விவகார விருத்திக்கும்
விருத்தி தாளு, மெய்கலந்த சமாதிக்
குஞ் சாட்சியேநான் வெயில்போலென்
றுரைத்தவனே விபுமா கர்த்தன். 24

அறுசுவையின் குணங்குற்ற மசுத்
தஞ்சுத்த மபத்தியம்பத் தியமெனவு
ஞய்ந்தி டாமல், பொறுமையுடன்
கிட்டினதைக் காட்டுத் தீப்போற் போ
கங்கள் புசிப்பவன்மா போகி யாகும்,
சிறிதுபெரி துகடனதங்கியங்க ணன்
மை தீமைகள்சே ரினும்படிகச் செயல்
போற் சித்தம், வெறிதிருக்கு மவனே

மாத் தியாகி யாவன் விரதமிம்முன்
றுடையவரே வீடு ளோரே 25

மெய்யுங் கொண்டுபி ராரத் தந்தரு
விதிவழி நின்றிடவும், உய்யுங் கர்மிக
ளுக்கநு குணமா வுறுதொழில் செய்தி
டவும், செய்யுஞ் செய்கைமு டிந்தவ
னென்றுரை செப்புவ தெப்படியோ,
நையுந் துன்பம கற்றிய குருவே நலமா
வருள்வீரே. 26

ஆடவர் செய்தொழின் மூவகை
யாகு மவித்தை வசத்துறுநாள், ஏட
ணை மமதைய கந்தையு ளார்க்கே யிக
பர விவகாரம், வீடணு குவமெனு மிச்
சையு ளார்க்கே வித்தைப டிப்பதெ
லாம், பாடன்மி குந்தொழி லாற்பல
னுண்டோ பரிபூ ரணமானல். 27

துரவர்சி காமணி யேகே ளீர்நீர்
கூறின வழியொக்கும், பரமுட னிகமு
மி ழந்தவ ரன்றோ பழகுவர் மெய்ஞ்ஞா
நம், விரவுமு யற்சியின் மீண்டவ ரதை
யினி வேண்டுவ ரோவேண்டார், சிர
வண மநநா திகள்வேண் டாவோ சித்
தமு றைத்திடவே. 28

கிளர்மக னேகேள் தத்துவ் மறியார் கேட்டல்செ யக்கடனே, தளர்வறு சிந் தித் தலின்முயல் வார்சிலர் சந்தே கங் களுள்ளார், தெளிதலி னிற்பார் விபரீ தப்பேய் தீரா வாதனையோர், வெளியுரு வாயறி வாய்நிறை வாயினர் வேண் டுவ தொன்றுண்டோ. 29

ஐயர் கேளீர் தத்துவ ஞானியு மஞ் ஞானிகள்போலே, செய்யா நின்றேன் கண்டே னுண்டேன் சென்றே னென் லர்மோ, பொய்யாம் விபரீ தங்க ளவற் குப் போயின வென்றீரே, மெய்யாம் பிரமவி சாரமி தன்றே வெளியா வுரை யீரே. 30

ஓய்ந்தக் கர்விற் கண்டப ழங்கதை யோதுவன் வாதனையால், ஆய்ந்தறி வுற்றவ னப்படி செப்புவ ஞுபா சனு மர்கான், மர்ய்ந்தத னுடல்வே மளவும் விண்ணவன் மநுடனே னப்படுவான்; வீய்ந்தசி தாபா சன்போ மளவும் விவகா ரந்தொடரும். 31

ஆனு லையர் குருவே காண்ப த்சத் திய மென்றாலும், நானு விவகா ரந்துய

ரலவோ ஞாநசு கந்தருமோ, போஞு
லன்றோ நன்று நிட்டை பொருந்திடல்
வேண்டாவோ, தாஞு நிட்டை புரிந்
தாற் செய்கை தவிர்ந்தவ னெப்
படியோ. 32

தெரிதரு மகனே யாரம் பத்தொடு
தீரும் விவகாரம், உரியதி யாநமும்
விவகா ரங்களு முள்ளத் தொழிலன்
றோ, துரியப ரம்பொரு ளானவர் வே
றொரு தொழில்செய் வதுமுண்டோ,
அரியச மாதிகள் பழகுவ னேலவ ஞரு
டனுமன்றே 33

உத்தம குருவே யாரு டருமா யொரு
தொழி லற்றவருள், சித்தம டங்குதி
யாநா திகள்சிலர் செய்குவ தென்னென்
ருல், இத்தல மருவும் பிராரத் தப்பிறி
வெப்படி யப்படியே, முத்தரும் வெகு
வித மாகுவ ரென்பது முன்னே சொன்
னேனே. 34

நல்லவ னேகே ளுலகுப காரம்
ஞாநிகள் விவகாரம், அல்லது வே
றொரு பெறுபே றும்மிலே யதனுற்
பிணியுமிலே, வல்லசி ருட்டிமு தற்பல

தொழிலால் வருபுண்ணிய பாவம், எல்லவ ருக்கும நுக்கிர கஞ்செயு மீசன டைந்திலனே. 35

ஈசனு மாயரு வாயுரு வாகியெ ழுந்தருளுங் குருவே, ஈசனு ஞானியு மொப்பென் றிரே யெப்படி யொப்பென் ருல், ஈசனு ஞானியு மமதைய கந்தையி கந்ததி ஞெலொப்பாம், ஈசனு மாம்பல சீவரு மாமுல கெல்லா மிவனுமே. 36

எல்லாச் சீவரு மிவனு மென் றி ரிவன் ருன் முத்தியடைந், தெல்லாச் சீவரு முத்திபெ ருமலி ருப்பா னேணையா, எல்லாச் சீவரும் வெவ்வே ருஞ லிவ னெல் லாமலனே, எல்லாப் பொருளு முரைத்தருள் குருவே யிதைநீர் மொழி யீரே. 37

அகமெனு மாங்மா பூரண மேகம நேகவி தஞ்சீவர், அகமெனு மந்தக் கரணே பாதிக ளளவிலே யாதலினல், சகமுழு துங்குளிர் சந்திர னேகஞ் சல சந் திரர்பலராம், சகமதி லேரிகு ளஞ் சிறு குழிசால் சட்டிகு டம்பலவால். 38

சட்டிகு டங்களி லொன்றுந சித்தி டினதினுட் சலசந்திரன், ஒட்டுமு தற் சந் திரனொடு கூடுமொ ழிந்தவை கூ டாவே, கட்டுமு பாதிந சித்திடு சீவன் காரண வான்மாவில், கிட்டும யிக் கிய முபாதிகெ டாதவர் கேவல மா காரே. 39

இவனயன் மால்சிவ னாகிய விசரொ டெப்படி யொப்பாவன், சிவன் முதன் மூவரு மகிலசிருட்டி திதிநா சங்கள் செய்வார், அவர்பிறர் மதிகளு முக்கா லங்களு மறிவார் விபுவாவார், தவ மிகு குருவே யிவனுக் கவையிலோர் சற்றுங் காணேனே. 40

தடத்து நீர்நிலாத் திரியொளி யுப பமுந் தழுவுமூர் தனைக்காக்கும், குடத் து நீர்விளக் கினிலொளி யிரண்டு மோர் குடும்பமாத் திரங்காக்கும், அடுத்த மைந்தனே ஞாநியு மீசனு மறி வினுற் பிறிவில்லை, கெடுத்த மாயை யின் குணங்களான் மேலென்றுங் கீழென்றும் பிரிவாமே. 41

நரரின் மன்னனைச் சித்தரைப் போலவே நாரணன் முதலான, சுரர் கண் மாயையவல் லவரணி மாதிக டொக்கமா தவமிக்கோர், தரணி மாநு டர்க் கவைகளில் லாமையாற் ருழ்வுள ராகுலும், பிரம பாவனை யாலிவ ரவரெ னும் பேதமொன் றிலைபாராய். 42

முத்தி நல்கிய சற்குரு வேபல முநி களுக் கணி மாதி, சித்தி பூமியிற் கண் டிருக் கவுமந்தச் செல்வமீ சனதென் றிர், புத்தியொத்திட வுரைத்தருளென் றிடிற் புகழுமீ சனைநோக்கிப், பத்தி செய்திடுந் தவத்திஞ லியோகத்தாற் பலித்த தென்றறி வாயே. 43

சிவசொ ரூபமாந் தேசிக மூர்த்தியே சித்திமுத் தியிரண்டும், தவமு ளோ ரடை குவரெனி லவர்கள்போற் சகலரு மடைவாரே, அவர்கள் பூருவஞ் சித் தியு ஞாநமு மடைந்ததுங் கண்டோ மே, இவர்கண் ஞாநிக ளென்றிடிற் சித்திக ளிவர்க்கிலா வகையேதோ. 44

காமி யத்தவங் காமிய மொன்றை யுங் கருதிடாத் தவமென்றும், பூமி

யிற்றவ மிருவகை சித்தியும் போதமுந் தருமைந்தா, ஆமிவற்றிலொன் றியற் றின லொன்றையே யடைகுவ ரிது தீர்வை, யாமு ரைத்தவவ் விரண்டையு மியற்றின ரன்றுள பெரியோரே. 45

அநக மைந்தனே முத்திஞா னத்தை யே யடைந்தன ரல்லாமல், ஜெநகன் மாபலி பகீரதன் முதலினோர்சித் திகள் படித்தாரோ, இனிய சித்தியே விரும்பி னர் சிலர்சில ரிரண்டையு முயன்றாரம், முனிவர் சித்திகள் விநோதமாத் திரந் தரு முத்தியைத் தாராவே. 46

யோக ஞானமே முத்தியைத் தரு மெனி லொழிந்தசித் திகள்வேண்டி, மோக மாயுடல் வருந்தினர் சிலசில முத்தர்க ளேனென்றால், போக மாய் வரும் பிராரத்த கர்மங்கள் புசித் தன்றோ நசித்தேகும், ஆகை யாலந்தச் சித்திகள் பிராரத்த மாகுமென் றறி வாயே. 47

இலக்க மாயிரஞ் சுருதியா லூகத்தா லென்மந மசையாமற், பெலக்க வேண் டுமென் றருள்குரு வேயகப் பிராந்தி

போய்த் தெளிவானேன், துலக்க மான
கண் ணுடியை யடிக்கடி துலக்கிஞற்
பழுதன்றே, அலக்கண் மாற்றிய
தேவரீ ரெனக்குரை யமிர்தங்க டெவிட்
டாவே. 48

கைத வங்களேச் சாத்திரஞ் சொல்
லுமோ கருணையா லெனயாளும், ஐய
னேகுரு வேயெவ ராகிலு மநுபவித்
தாலன்றிச், செய்த கர்மங்கள் விடா
வென்ற வசநமுஞ் செங்மசஞ் சிதம்வே
வத், துய்ய ஞாநத்தீச் சுடுமென்ற வச
நமுந் துணிவதெப் படிநானே. 49

சீவ பேதங்க ளளவிலை மைந்தனே
செய்கையு மளவிலை, ஆவ வாமவ ரவ
ரதி காரங்க ளறிந்துபக் குவநோக்கிப்,
பூவ லர்ந்துபின் பலங்கள் காட் டுவன
போற் பூருவஞ் சித்தாந்தம், காவல்
வேதங்க ளிரண்டையும் வசநிக்குங்
காண்டமூ வகையாலே. 50

ஆனபாவிக ளடைவன நரகங்க
ளவசிய மாஞலும், தான மந்திர விர
தவோ மங்களாற் றவிருமென் பது
பொய்யோ, ஈன மாம்பல சங்மசஞ் சித

வினை யெத்தனை யானாலும், ஞாந மாங் கனல் சுடுமென்ற மறைமொழி நம்பி ஞல் வீடுண்டே. 51

என்ம நந்திருக் கோபிலாத் தினங் குடி யிருந்தருள் குருமூர்த்தி, சென்ம சஞ்சித வினைகள்வே ரறுத்திடுங் தேவ ரீர் மெய்ஞ்ஞாநம், தன்ம யந்தரு மகி மையை விபுதராஞ் சமர்த்தரு மறியா மல், கன்ம மாங்குழி யினில் விழுந்தழி கின்ற காரணமுரையீரே 52

அழிவி லாததற் பதந்தனை மைந் தனே யகமுகத் தவர்சேர்வர், வழிந டப்பவர் பராமுக மாயினுன் மலர்ந்த கன் ணிருந்தாலும், குழியில் வீழ் வர்கா ணப்படி வெளிமுகங் கொண் டுகா மிகளானோர், பழித ரும்பிறவிக் கட லழுந்துவர் பரகதி யடையாரே. 53

சிறந்த நன்மையுந் தீமையு மீசனர் செய்விக்குஞ் செயலன்றோ, பிறந்த சீவர்க ளென்செய்வா ரவர்கண்மேற் பிழைசொலும் வழியேதோ, துறந்த தேசிக மூர்த்தியே யென்றிடிற் சுருதி நூற் பொருண்மார்க்கம், மறந்த மூடர்

கள் வசிக்கும் பிராந்திகாண் மைந்
தனே யதுகேளாய். 54

திகழ்ந்த வீசனார் சிருட்டியுஞ் சீவ
னார் சிருட்டியும் வெவ்வேறே. சகந்த
னிற்பொது வீசனார் சிருட்டிகள் சரா
சரப் பொருளெல்லாம், அகந்தை யாமபி
மானங்கள் கோபங்க ளாசைக ளிவை
யெல்லாம், இகழ்ந்த சீவனார் சிருட்டிக
ளாகுங்கா ணீசனார் செயலன்றே. 55

மூவ ராம்பரன் சிருட்டிக ளுயிர்க்
கெலா முத்திசா தனமாகுஞ், சீவனார்
செய்யுஞ் சிருட்டிக டங்களைச் செனிப்
பிக்கும் பிணியாகும், தாவ ராதிக
ணசித்திடி லொருவர்க்குஞ் சனனங்கள்
நசியாவாங், கோப மாதிகள் நசித்
திடிற் பந்தமாங் கொடும்பிற விகள்
போமே. 56

ஈசர் காரியம் பிரளயத் தொழியவு
மெவர்பவ மொழிந்தார்கள், தேச கால
தே காதிக ளிருக்கவுஞ் சீவகா ரியமோ
கம், நாச மாகிய விவேகத்தி னுயிரொடு
ஞானமுத் தர்களானார், பாச மோகங்

கள் பசுக்களின் செயலன்றிப் பசுபதி செயலன்றே. 57

அச்சு வத்தமென் றிருமர மதிலி ரண்டரும்பற வைகள்வாழும், நச்சு மங்கொரு பறவையம் மரக்கனி நன்று நன் றெனத் தின்னும், மெச்சு மங் கொரு பறவைதின் னுதென வியங் கியப் பொருளாக, வைச்சு மாமறை சீவனை யீசனை வகுத்தவா றறி வாயே. 58

இந்தச் சீவனால் வருமறு பகை யெலா மிவன்செய லென்னால், அந் தந் தேவனால் வருமென்ற மூடர்க ளதோகதி யடைவார்கள், இந்தச் சீவ னால் வருமறு பகையெலா மிவன்செய லல்லாமல், அந்தத் தேவனு லன்றெ னும் விவேகிகளமலவீ டடைவாரே. 59

நலமெய் யையனே யெல்லவர்க் குந்தெய்வ நாயகன் பொதுவானால், சிலரை வாழ்வித்தல் சிலரொடு கோபித் தல் செய்வதே னென்றயேல், குலவு மக்களைத் தந்தைபோற் சிட்டரைக் குளிர்ந்துதுட் டரைக்காய்வன், கலைக

ணல்வழி வரச்செயுந் தண்டமுங் கரு
ணையென் றறிவாயே. 60

மனைவி லங்கறு மைந்தனே கற்பக
மரங்கனல் புனன்மூன்றும், தனை
யடைந்தவர் வறுமையுஞ் சீதமுந் தாக
முந் தவிர்த்தாளும், அனைய விசனு
மடைந்தவர்க் கருள்செய்வ னகன்ற
வர்க் கருள்செய்யான், இனைய குற்றங்
களவர்குற்ற மாகுமென் றெண்ணிநீ
யறிவாயே. 61

ஒன்று கேண்மக னேபுமான் முயற்
சியா லுரைத்துமா நுடர்க்கீசன், நன்று
செய்யவே காட்டிய நூல்வழி நடந்து
நல் லவர்பின்னே, சென்று துட்டவா
தனைவிட்டு விவேகராய்ச செயித்தமா
யையைத்தள்ளி, நின்று ஞானத்தை
யடைந்தவர் பவங்கள்போ நிச்சய
மிதுதானே. 62

இந்த ஞானந்தான் வருவதெப் படி
யெனி லிடைவிடா விசாரத்தால், வந்
தடைந்திடும் விசாரந்தா னேதெனின்
மனாதியாஞ் சரீரத்தில், இந்த நானெ
வன் சித்தெது சடமெது விரண்டு

மொன் ருக்கூடும், டாந்த மேதுவீ
டேதென வுசாவுதல் பகர்விசா ரம
தாகும். 63

போன சந்மங்க டமிலநுட் டித்த
நற் புண்ணிய பரிபாகம், ஞாந மாக்கு
மே விசாரமே னென்றிடி ஞுமுரைத்
திடக் கேளாய், ஆன புண்ணிய மீசு
ரார்ப் பணஞ்செயி னசுசிபோஞ் சுசி
யாகும், மாந தம்பினை விசாரித்து
ஞாநத்தை மருவுமென் றறிவாயே. 64

பத்தி யும்வயி ராக்கிய மும்பர
லோகமு மணிமாதி, சித்தி யுந்தவ நிட்
டையும் யோகமுந் தியாநமுஞ் சாரூப,
முத்தி யுந்தரும் விசித்திர கருமங்கண்
மோகமாத் திரந்தள்ளும், புத்தி தந்திட
லருமையோ விசாரமேன் புண்ணிய
குருமூர்த்தி. 65

வேட மாறிய பேர்களை யறியவே
வேண்டினுன் மகனேகேள், கூட மாம
வர் சுபாவங்கள் சீலங்கள் குறிக
ளாய்ந் தறியாமல், ஓடி யுங்குதித் தூந்
தலை கீழ்நின்று முயர்ந்த கம்பத்தேறி,

ஆடி யும்பல கருமங்கள் செய்யினு
மவருண்மை தெரியாதே. 66

இன்ன வாறந்தப் பிரமத்தை யறி
விக்கு மிலக்கண தால்வேதம், சொன்
னஞானமும் விசாரத்தால் வருமன்றிச்
சுருதிநால் படித்தாலும், அன்ன தானங்
க டவங்கண்மந் திரங்களா சாரங்கள்
யாகங்கள். என்ன செய்யினுந் தன்
னைத்தா னறிகின்ற திவைகளால்
வாராதே. 67

துளங்கு தர்ப்பண மழுக்கறக் கைக்
கொண்டு துலக்கினுற் போமன்றி,
விளங்கு புத்தியா லுலகிலார் துலக்கி
னுர் விமலதேசிகமூர்த்தி, களங்க மாகு
மஞ் ஞானமு மப்படிக் கருமத்தாற் கழு
வாமல், உளங்கு றிக்தஞா னத்தினு
லெப்படி மொழியுமீ தருள்வீரே. 68

தர்ப்ப ணத்தினிற் களிம்புவாஸ்
தவமலஞ் சகசமா தலின்மைந்தா, கற்ப
ளிங்கினிற் கருகிறஞ் சகசமாக் கறுத்த
தன் ருரோபம், தர்ப்பணத்தினி லழுக்
கற வேண்டினுர் சாதனத் தொழில்
வேண்டும், கற்ப ளிங்கிலா ரோபமே

கறுப்பென்று கண்டிட மாம்போ
தும். 69

இங்கு மப்படிச் சச்சிதா நந்தத்தி
லிடர்சடம் பொய்மூன்றும், தங்கு
மாயையின் கற்பித மன்றியே சகச
வாஸ் தவமன்றே, பங்க மாகுமஞ் ஞா
நத்தைக் கருமங்கள் பகைசெயா துற
வாக்கும், துங்க ஞானமே க்ருமவஞ்
ஞானத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாமே. 70

மணைக்குள் வைத்தபண் டங்களை
மறந்தவன் வருடநூ றழுதாலும்,
நினைத்து ணர்ந்தபின் கிட்டுமப் படி
யிந்த நின்மல வான்மாவும். அநர்த்த
மானதன் மறதியைக் கெடுத்துத் தன்
னறிவினாற் காணுமல், கனத்த கர்மங்க
ளூறுகஞ் செய்யினுங் காணுமோ கா
ணுதே. 71

நன்மை யாங்குரு வேசுகந் தருவது
ஞானமே யெனும்வேதம், தர்ம பாவமிச்
சிரங்களாற்றேவர்க டருவிலங் குகண்
மாந்தர், செந்ம மாகுவ சாதியா சாரமே
செய்தவஞ் சுகமென்று, கன்ம காண்
டத்தில் விதித்ததென் விதித்துள
காரண முரையீரே. 72

திநமு மண்ணுகர் பிள்ளைநோய்க்
கிரங்கியே தீம்பண்ட மெதிர்காட்டிக்,
கனமருந்துக ளொளித்துவைத்
தழைக்கின்ற கருணைநற் றுய்போலே,
மனைய றங்கள்செய் மகங்கள்செய் நன்
றென்று மலர்ந்தவா சகஞ்சொல்லும்,
நினைவு வேறுகாண் சுவர்க்ககா மிக
ளந்த நிண்ணயந் தெரியாரே. 73

போக மாருயிர் கண்டதை யுண்ப
தும் புணர்வது மியல்பேகாண், ஆக
மங்களுஞ் சுபாவத்தை விதிக்குமோ
வத்தனை தெரியாதோ, காக மேகறுத்
திடுநெருப் பேசுடு கசந்திடு வேம்பே
நீ, வேக வாயுவே யசையெனவொருவ
ரும் விதித்திடல் வேண்டாவே. 74

கள்ளு முணுநீ விரும்பினுன் மகங்
கள் செய் காமத்தின் மநதானுல், கொள்
ளும் பெண்டொடு கலவிசெய் யெனிலி
வன் குறையெலாந் தொடாமென்றே,
தள்ளும் வேதத்தின் சம்மதஞ் சகலமுந்
தவிர்வதே கருத்தாகும், விள்ளு மிவ்
விதி யென்னெனிற் பூருவ நியமமாம்
விதியன்றே. 75

மதுவி றைச்சிக ளுண்ணென்ற
சுருதியின் மணந்துபா ரெனல்பாராய்,
மிதுந விச்சையும் புத்திரோற் பத்தி
யால் விரும்பென்ற விதிபாராய், இதை
யும் விட்டொழி யதிநயிட் டிகவங்கிக்
கிகழ்ச்சியற் றதும்பாராய், அதைய
றிந்துகன் மங்களா சைகளொழிந்
தாநந்த மடைவாயே. 76

உலக மானவஞ் ஞாநமுங் கருமமு
முறவென்ற வழிகூடும், பலவு மான
வஞ் ஞாநமு ஞாநமும் பகையென்ப
துளதாஞல், நிலவிலேமறுப் போல
வஞ் ஞாநமு நிமலஞா நத்தோடே,
குலவி நின்றிந்தச் சிருட்டிகள் செய்ய
வுங் கூடுமோ குருமூர்த்தி. 77

சொரூப ஞாநமும் விருத்திஞா நமு
மென்று சோதிஞாநமு மிரண்டாம்,
சொரூப ஞாநமே விருத்தியின் ஞாந
மாய்த் தோன்றும்வே றிலைமைந்தா,
சொரூப ஞாநமஞ் ஞாநசத் துருவன்று
சுழுத்தியிற் கண்டாயே, சொரூப ஞா
நத்தின் மருவுமஞ் ஞாநத்தைச் சுடும்
விருத் தியின்ஞாநம். 78

துருத்தி மாயையைச் சுழுத்தியிற் சுடாததற் சொருபஞா நந்தானே, விருத்தி ஞானமாய்ச் சுட்டதெப் படியெனில் வெய்யிலா லுலகெங்கும், பரித்த சூரியன் சூரிய காந்தத்திற் பற்றியக் கினியாகி, எரித்த வாறுபோற் சமாதியில் விருத்தியா லெரிக்குமென் றறிவாயே. 79

அருளு மையனே திரிவித கரணத் தாலாகிய தொழி லெல்லாம், கரும மல்லவோ விருத்திஞா னமுமந்தக் கரணகாரியமன்றோ, உரிய கர்மமஞ் ஞானத்தைக் கெடுக்குமென் றோதிணு லாகாதோ, பெரிய ஞானமென் றதற்கொரு பெயரிட்ட பெருமையை யுரையீரே. 80

விருத்தி ஞானமந் தக்கர ணத்தொடு விருத்தியா கிலுமைந்தா, ஒருத்தி மக்களே தங்களிற் பகைக்கின்றதுலகெங்குங் கண்டோமே, கருத்தனுகிய புருடதந் திரங்களாங் கருமங்களைபோல, வருத்த ஞானமும் புருடதந் திரமன்று வஸ்துதந் திரமாமே. 81

வகுத்த கர்மங்கள் செய்யவுந் தவிரவு மற்றென்றுக் கவுங்கூடும், மிகுத்த ஞாநமப் படியன்று தியாநமும் விவேகஞா நமும்போறே, செகத்தி லொன்றையொன் றுவிவன் பாவிக்குந் தியாநங்கற் பிதயோகம், முசத்த மாக் கண்ட ஞாநமே வாஸ்தவ மோகமாய் மயங்காதே 82

கண்ட றிந்தது ஞாநங்கேட் டதுத னைக் கருதுபா வனையோகம், கண்ட பேர்சொலக் கேட்டது மறந்துபோங் கண்டது மறவாதே, கண்ட வஸ்து மெய் தியாநவஸ் துக்கள்பொய் கறுவி யஞ் ஞாநத்தைக், கண்ட வக்கணங் கொல்வது ஞாநமே கரும மன்றறி வாயே. 83

சருவ முத்தியைத் தருகின்ற தியா நமுஞ் சத்திய மன்றென்றால், சருவ முத்தியுஞ் சத்திய மன்றென்று சங் கியா தேநீகேள், உருவங் கேட்டவன் றியாநிக்கும் பொழுதிலவ் வுருவம் வாஸ் தவமன்றே, உருவ மாகுமப் பொழுதுகண் ணுற்கண்ட வுருவம் வாஸ் தவமாமே. 84

சடம தாகிய தியாகமெய் யாகிய சர்வமுத் தியைநல்கும், திடம தான தெப் படியெனி லவரவர் தியாகமே பிறப்பாகும், உடல மாசையாற் றியா கிக்கிற் றியாகித்த வுடல்களா குவர் மைந்தா, தொடர்ப வங்கெடச் சொரூ பமே தியாகிக்கிற் சொரூபமா குவர் மெய்யே. 85

பிரம ரூபத்தைத் தியாகித்த பேர்க ளும் பிரமமா குவரென்றால், நரச ரீர மாங் குரவனே விசாரமேன் ஞானமே னென்றுதே, பரம பாவனை பரோட்ச மாம் பின்பந்தப் பரோட்சமே யபரோட் சம், திரவி சாரமா ஞானமா முத்தியாந் தீர்வையீ தறிவாயே. 86

வீட தாம்பரி பூரண சொரூபத்தில் விருத்திஞா னமுங்கூடிச், சேட மாகினு லகண்டமா மநுபவ சித்தியெப் படி யென்றால், சாடி நீர்மண்ணைப் பிரித்த தேற் றும்பொடி தானுமண் ணொடுமா யும், ஊடி ஞானமு மறிவிலா மையைக் கெடுத் தொக்கவே கெடுந் தானே. 87

இந்த நிச்சய முத்தரு ளநுபவ மிருப்பதெப் படியென்றால், சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனுஞ் சிசுவும் போற் சுகமாவர், பந்த முத்திகண் மறந்துபோ முண்டென்று பலர்சொல் லி னசையாவர், அந்த ரத்தை யுண்டு மிழ்ந்ததோர் கொசுகெனு மவர்களை நகையாரோ. 88

மலடி மைந்தனுந் தாணுவிற் புருடனும் வான்மலர் முடிசூடி, இலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே சுத்திகை யிரசதம் விலை பேசிக், கலகமாய்ப்முயற் கொம்பினாற் குத்தியே களைத்திரு வருமாண்டார், அலகை யாயினு ரெனும்விவ காரத்தை யறிந்தவன் மயங்கானே. 89

மாயை யென்பது பொய்யெனி லதுபெற்ற வகையெலாம் பொய்யாமே, தாயை யன்றிமக் களுக்கொரு பிறவியுஞ் சாதியும் வேறுண்டோ, சேய சொர்க்கமு நரகமு நன்மையுந் தீமையும் பாராமல், தூய சத்துச்சித் தானந்த பூரண சொரூபமா யிருப்பாயே. 90

பங்க யாசநன் முதற்பல தேவரும் பாருள பெரியோரும், கங்கை யாதி யாந் தீர்த்தமுந் தேசமுங் காலமு மறை நாலும், அங்கமாறுமந் திரங்களுந் தவங்களு மசத்திய மெனச்சொன்னால், எங்க ளையக னேயத னூற்குற்ற மில்லையோ மொழியீரே. 91

சொற்ப நந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்வது பிழையானால், அற்ப மாயையிற் றோன்றிய சகங்களை யசத்தெனல் பிழையாமே, சொற்ப நந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்லலா மெனின் மைந்தா, அற்ப மாயையிற் றோன்றிய சகமெலா மசத்திய மெனலாமே. 92

பொய்யை மெய்யென்ற மூடர்புண்ணியரென்று புராணங்கூறப் பிடுமானால், மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்த சாத்திர முண்டோ, பொய்ய தேதெனி னுமரு பங்களாம் பூதமா கியமாயை, மெய்ய தேதெனிற் சச்சிதா நந்தமாய் வியாபிக்கு மாங்மாவே. 93

மாயை யென்பதே துடையரா ரெப் படி வந்தது வருவானேன், மாயை யென்பது பிரமத்தின் வேறெனின் வஸ்துவு மிரண்டாமே, மாயை யென்ப தும் பிரமமு மொன்றெனின் வஸ்துவும் பொய்யாமே, மாயை யென்றமே கங்க ளுக் கொருசண்ட. மாருத குருமூர்த்தி.

அதனை யின்னதென் றுரைத்திடப் படாமையா லவாச்சிய வடிவாகும், இது தனக்குள துடலியா னுலகுமெய் யெனுமவ ருடையோர்கள், கதையி லாதபொய் வந்ததிப் படியென்று கண் டபே ரிலைமைந்தா, விதந மாயையேன் வந்ததென் ருற்புத்தி விசாரமற் றத னுலே. 95

அருவ மாகுமா யாவிவித் தைகள் விளையாடுமுன் றெரியாவே, உருவ மாம்பல கந்தர்ப்ப சேனையா யுதித்த பின் வெளியாகும், பிரம சத்திக ளநந் தமா மதைக்கண்டு பிடித்திடல் கூடா தே, பரவு பூதங்கள் கண்டநு மாநத் தாற் பலருக்கும் வெளியாமே. 96

காரி யங்களுஞ் சத்தியா தாரமுங்
காணுமற் றதுமாயம், பாரி னின்றமா
யாவியுஞ் சேனையும் பார்ப்பவர் கண்
காணும், வீரியந்திகழ் வித்தையா யின
சத்தி வெளிப்படா ததுபோல, பேரி
யற்பிர மத்துக்கு முலகுக்கும் பிறிது
சத் திகளுண்டே. 97

சத்தி சத்தனைத் தவிரவே றன்று
காண் சத்தனு மாயாவி, வித்தை காட்
டிய விந்திர சாலம்பொய் வித்துவான்
மெய்போலப்,புத்தி மைந்தனே சத்திமா
ளுகிய பூரண வாங்மாவின், வத்து நிர்
ணயஞ் சொன்னதிட் டாந்தத்தின்
வழிகண்டு தெளிவாயே. 98

இல்லை யாகிய சத்தியை யுண்
டென்ப தெப்படி யெனக்கேட்கில்,
புல்லை யாதியா மசேதநப் பொருளெ
லாம் பூத்துக்காய்ப் பனபாராய், நல்லை
யாமக னேயதிற் சிற்சத்தி நடந்திடா
திருந்தக்கால், தொல்லை யாய்வருஞ்
சராசர வுயிர்க்கெலாஞ் சுபாவங்கள்
வேருமே. 99

கருப்பை முட்டையுட் பறவைகள் பலநிறங் கலந்தசித் திரம்பாராய், அருப்ப மாஞ்சத்தி நியமமில் லாவிடி லரசிலா நகர்போலாம், நெருப்பு நீர தாங் கசப்புமே மதுரமா நீசனு மறை யோதும், பொருப்பு மேகமாங் கட லெலா மண்களாம் புவநமிப் படிப் போமே. 100

ஆர்க்குங் காணவு மறியவும் படா தென்று மவாச்சிய வடிவென்றும், சேர்க்கு நாமரூ பப்பயிர் வித்தென் றுஞ் செப்பிய சிற்சத்தி, பேர்க்கு மாறெங்ஙன் பிறித்திடப் படாதெனிற் பிரமபா வனையொன்ருய்ப், பார்க்கு மாறெங்ஙன் முத்தியாகுவ தெங்ஙன் பரமசற் குருமூர்த்தி. 101

வாயுத் தம்பநஞ் சலத்தம்ப நம் மணி மந்திர மருந்தாலே, தேயுத் தம்ப நஞ் செய்திடி லதிலதிற் சிறந்தசத் திகளெங்கே, நீயச் சச்சிதா நந்தமாய் வேருென்று நினைந்திடா திருப்பா யேல், மாயச் சத்திபோ மீதன்றி மந்திர மறைகளிற் காணேமே. 102

மேவு மண்ணிலவ் வியத்தமே
வியத்தமாம் விவகரித் திடவேண்டில்,
நாவி னுன் மண்ணைக் குடமென்ப ரக்கு
ட நசிப்பது நாவாலே. பாவு நாமரூ பங்
களை மறந்துமண் பார்ப்பதே பரமார்த்
தம். சீவ பேதகற் பிதங்களை மறந்து நீ
சிந்மய மாவாயே. 103

பூரிக் குங்கா சச்சிதா நந்தத்திற்
பொய்சடந் துயர்மூன் றும், தூரத் தாயி
னுந் தோன் றுபாழ் விபரிதந் துடைப்ப
தெப் படியென்றால், நீரிற் றேன் றுந்
தன் னிழற்றலை கீழதாய் நின்றலை பினு
நேராய்ப், பாரிற் றேன்றிய தன்னை
நோக் கிடிலந்தப் பாழ்நிழல் பொய்
யாமே. 104

ஞாநங் காரண மறிபொருள் காரிய
நாமரூ பப்பேய்கள், ஆன தெப்படி
யழிந்ததெப் படியென வாய்குதல்
பலனன்றே, மான மைந்தனே தீர்க்க
சொப் பநசகம் வந்ததும் பாராமல்,
போன தும்நினை யாமலுன் போத
மாய்ப் பூர்ணமா யிருப்பாயே. 105

அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டும்
பராமுக மாகினு லம்மட்டும், ஙிசத்தி
லுள்விழிப் பார்வையா மிப்படி நிரந்
தரப் பழக்கத்தால், வசந்தி லுன்மந
ஙின்றுசிங் மாத்திர வடிவமா யிடின்
மைந்தா, கசத்த தேகத்தி லிருக்கினு
மாநந்தக் கடல்வடி வாவாயே. 106

தானன்றி வேறென்று மில்லாத
பூரணச் சச்சிதா நந்தகுணமாய்,
ஊனின்ற வுயிர்தோறு மொன்ருகு
மென்ருலஃ தொக்கின்ற படிகண்டி
லேன், நானென்ற சீவன்கள் சத்தான
வகையொக்கு ஞானங்கள் வெளிகண்ட
தால், ஆநந்த மிது போல வெளியாகவு
தியாத வடைவேது குருநாதனே. 107

உருவங்க ளிரதங்கள் பரிசங்க
ளொருபூவி லொன்ருகு மென்ருலுமே,
கரணங்க ளோரொன்றி லோரொன்று
தெரியுங்க ணக்கன்றி வாராதுகாண்,
அருமந்த சச்சிதா நந்தச்சு பாவங்க
ளாத்மாவின் வடிவாகிலும், பிரபஞ்ச
மயமாம்வி ருத்திபே தத்திஞற்
பேதங்க ளாமைந்தனே. 108

தாமதமி ராசதஞ் சாத்துவித முக்குணத் தால்வரும்வி ருத்திமூன்றும், ஆமவைகண் மூடமுங் கோரமுஞ் சாந்தமும் மபிதாந மாகுமகனே, ஏமுறவி ருக்கின்ற சச்சிதா நந்தங்க ளென்றென்று மொன்றாகிலும், நாமுரைக் கும்விருத் திப்பிரிவி னுற்சொருப ஞாநாதி பிரிவாகுமே. 109

சடமான மூடத்த ருக்கல்லு மண்களிற் சத்தொன்று மேதோன்றுமால், விடமான காமாதி கோரத்தி லாநந்தம் விளையாது மற்றவைகளாம், திடமான வொழிவாதி சாந்தத்தி லேசச்சி தாநந்த மூன்றும்வெளியாம், மடமான மூடங்கள் கோரங்கள் விடுசாந்த மனமாகி லாநந்தமே. 110

இகமான குருநாத னேசச்சி தாநந்த மெனுமிலக் கணமறிகிலேன், அகலாத சத்தாவ தேதுசித் தாவதே தாநந்த மேதென்றிடில், மிகுகாலமூன் றுங்கெ டாதிருப்பது சத்து வேறுபாடறிதல்சித்தாம், மகிழ்காம நுகர்போது சுகமாகு மநுபூதி வாழ்வென்ப தாநந்தமே. 111

நாசச்ச ரீரத்தி ருக்குஞ்ச ரீரிதனை நால்வேத மாவாக்கியம், நீசச்சி தாநந்த மென்றிடினு மாசிரியர் நீபிரம மாகு மெனினும், மாசற்ற சச்சிதா நந்தநா னென்னவிவன் மன்னுமநு பவமெங் ஙனே, கோசப்பு ரங்களையி டித்துத்த கர்ச்சுமத குஞ்சரக் குருநாதனே. 112

செங்மாந்த ரஞ்செய்த வினைகளுட றருமெனிற் செல்கால மிவனுண் டலோ, கன்மாநு பவநரக சொர்க்க மெனில் வருகின்ற காலத்து மிவனுண் டலோ, உன்மாத யாதநா வுடல்கடவு ளுடன்மநுட வுடன்மாறி மாறியழியும், தன்மாய வுடல்கெடினு மிவனிருப்பது கொண்டு சத்தென்ப தொக்கு மகனே.

இருளாக மூடுஞ்சு ழுத்தியி லிராத் திரியி லிரவிசுட ரற்றபொழுது, மரு ளாம லிருளையும் பொருளையுந் தெரி கின்ற வகைகொண்டு சித்தாகுமே, பெருவாழ்வு மிக்கதா னேதன்னி டத் திற்பே ராதபிரிய மதாஞல், அருகாத பிரியஞ்சு கத்தில்வரு மாதலா லாநந் தமா மைந்தனே. 114

அங்கபா நாதிசுக சாதநம
தாகையா லார்க்கும்வெகு பிரியமாகும்,
இன்னவா ருங்மாவு மாநந்த சாதநமெ
னக்கருதல் பொருளல்லவே, சொன்ன
வாங் மாவையொரு சுகசாத நங்களொ
டு சொல்லுவா யாகின் மகனே, உன்
னதா நந்தம்வே றேதநுப விப்பதா
ருபயவாங் மாவுமுளவோ. 115

விடயசுக மதில்வருதல் பிரியமாத்
திரமாகும் வெகுபிரிய மாங்மாவிலாம்,
விடயசுகம் வருபிரிய மாறிவரு மாங்மா
வில் வெகு பிரிய மாருதுகாண், விடய
சுகம் விடலுமாங் கொளலுமா மாங்
மாவை விடுவதெவர் கொள்வதெவர்
பார், விடயசுக போகங்கள் விடும
வனை யவனுல்வி டப்படா தொரு
நாளுமே. 116

வேகின்ற கோபங்க ளாலென்னை
நான் கொன்று விடுகிறே னென்றுசில
பேர், சாகின்ற படியினுற் றன்னையே
தான்கொன்று சாவனெனல் சங்கை
யலவே, தேகந்த னைக்கொல்லு மவ
னுல்வி டப்பட்ட தேகமவ னல்லன்

மகனே, ஆகந்த னிற்கோப மலது
தனை யொருநாளு மாங்மாவெ றுப்ப
திலையே. 117

தாகப்ப டும்பொருளி லும்மகன்
பிரியமாந் தநயனிலு முடல்பிரியமாம்,
ஆகத்திலும்பிரிய மிந்திரிய மாங்கரண
மதனிலும் பிரியமுயிராம், ஏகப்பி
ராணனிலும் வெகுபிரிய மாங்மாவி
லிந்தவாந் மாமுக்கியம், ஊகத்தி னுற்
கௌண மித்தைகர்த் தாமூன்று
மோரொன்றி லதிகமகனே. 118

கெடலான பொழுதிவன் காணிக்கு
மகனுண கெவுணவாந் மாமுக்கியம்,
விடலாத வுடலம்ப ரிக்குநா னுடலான
மித்தையாந் மாமுக்கியம், திடமான
நன்மைகதி வேண்டினுற் கர்த்தனுஞ்
சீவவாந் மாமுக்கியம், சடமாயு முத்தி
யினின் ஞாநவாந் மாவான தானேம
காமுக்கியம். 119

புலியுமநு கூலமெனி லிட்டமாம்
பகையெனிற் புதல்வனெனி னும்
வெறுப்பாம், உலகிலிரு வகையுமல்
லாதபுல் லாதியிலு தாசீந மாமாதலான்,

மலிநமறு சிந்மயன் பல்வகையு மிப்படி
மகிழ்ச்சியில் விருப்பமிகழான், அல
கிலா நந்தவடி வாகுமுன் சொரூபத்தை
யாராய்ந்துபார் மைந்தனே. 120

மாநஞ்சி றந்தகுரு நாதனே
யாநந்த வகைகளைத் தனையென்
னிலோ, ஞாநந்தி கழ்ந்தபிர மாநந்தம்
வாசநா நந்தம்விட யாநந்தமென்,
ரூநந்த மூன்றுவித மெட்டுவகை யென்
பர்சில ரவ்வைந்து மிதிலடக்கம்,
யானந்த வகைசொலக் கேண்மைந்த
னேயெட்டுமிஃதின்ன தின்னதெனவே.

போகத்தில் வருசுகம் விடயசுக
நித்திரைப் போதுளது பிரமசுகமாம்,
மோகத்த நந்தலிற் சுகம்வாச னச்
சுகமு முப்பிரிய மாந்மசுகமாம்,
யோகத்தி லுளதுமுக் கியசுக முதாசீந
முற்றசுக நிசசுகமதாம், ஏகத்தை
நோக்கலத் துவிதசுகம் வாக்கியமெ
ழுந்தசுக ஞாந சுகமே. 122

இவ்வா றுரைசெயுஞ் சுகபே தங்க
ளினியல்பா மவைசொல மகனேகேள்,
ஒவ்வா நனவினி னுழல்வா னிடர்கெட

வுறங்குஞ் சயனம துறுநேரம், செவ்வா மனமக முகமா மதிலொளிர் சித்தின் சுக நிழல் சேருங்காண, அவ்வா றினனுள மகிழ்வா மநுபவ மதுதான் விஷயசு காநந்தம். 123

ஈனந் தருசுக விடயந் திரிபுடி யிடரா மெனமந மசையாமல், சேனந் தனதுகு லாயந் தனில்விழு செயல்போ னித்திரை செறிசீவன், தானந் தமில் பர னுடனென் றுவனொரு தனையல் லதுபிற நினையாமல், ஆநந் தமயனு மாவன் சுகமிகு மதுதா னுயர்பிர மாநந்தம். 124

தூங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுக மெனல் சுருதிப் பொருள்விழி துயில் வோர்கள், தாங்கும் மலரணை நன்று கச்சிலர் சம்பா திப்பது தானாகம், தீங் குந் நன்மையு மாண்பெண் முறைமை யுந் தெரியா தமளிசெய் பொழுதே போல், ஆங்குள் வெளிசுளு மறியா வநுபவ மதனு லதுபிர மாநந்தம். 125

உதவும் புவியினி லொருவன் னநு பவ மொருவன் மநதினி லுதியாதே,

மதியுங் கெடுகிற துயில்கொண் டாநந்
த மயனன்றேசுக முறுகின்றன், இது
விஞ் ஞாந மயனுஞ் சிந்தையி னினை
வாய் வந்திட லழகன்றே, சுதைவிண்
ணோர்புகழ் குருவே நீரிது சொல்லீர்
சகலமும் வல்லீரே. 126

நெய்யும் வெண்ணெயு மிருபேர்
களுமறி நினைவிற் பிறிவறி வினி
லில்லை, செய்யுங் கனவினி லிறுகும்
மநதொடு சேருஞ் சிந்மய விஞ்ஞாநன்,
நையுந் துயர்மந கழுவும் பொழுதுணர்
ஞாநச் சுகமுணு மாநந்தன், பெய்யுந்
துளிகளு நீருங் குளமொடுபாகும்
போலிவர் பிறிவன்றே. 127

ஒன்று கியபிர மாநந் தச்சுக
மொழிவா னேன்வெளி வருவானேன்,
என்றன் முன்செய்த கருமம் வெளி
யினி லிழுக்குஞ் சுழுத்திவிட் டெழுந்
தோனும், நன்று யினசுக மகலான்
வெளியிலு நடவான் மறதியும் பெற
மாட்டான், அன்று மெனவிருந் துறங்
குஞ் சிலகண மதுவே வாதனை
யாநந்தம். 128

அந்தக் கணமுட லகமென் றிடர்களிலலைந்தே சுகந்தனை மறந்தேபோம், முந்தைச் செயும்வினை சுகதுக் கந்தரு மோநங் தருநடு வடிவேகாண், எந்தப் புருடனு மொருசிந் தையுமற விருந்தே னெனல நுபவமாகும், இந்தப் படிதனு தாசீ நச்சுக மிதுவே நிசமெனு மாநந்தம். 129

நிசமா னதுமுக் கியமோ குடத்துள நீரன் றேவெளி யீரந்தான், வசமா வகங்கர மறைந்தா னிசமது படிந்தான் முக்கிய வகையாகும், திசையார் திரிசய மறியா தேதுயில் செறியா தேயுட றறிபோலே, அசை யதேமதி சமமா கியநிலை யதுதான் முக்கிய வாநந்தம். 130

மநுடன் மநுடகந் தருவன் றேவ நன்மாகந் தருவனென் பிதிரோடே, பனுமா ஜாநர்கள் கருமத் தேவர்கள் பகர்முக் கியரிந் திரனுசான், கனமார் பிரஜா பதியென் விராட்டுபொன் கர்ப்பப் பிரமனென் றின்னோர்கள், பினவா நந்தங்க ளுரையாம் பிரளய வெள்ளக் கடல்பிர மாநந்தம். 131

எவனு கிலுமிந்தத் துரியா தீதத்தி லேழாம் பூமியி லிருந்தானேல், அவனு ரதன்சுகன் சிவன்மா லயன்முத லறி வோ ரநுபவ சுகபோதம், விவகா ரதிர் சய மிதுவே யநுபவ மெனமுன் சொல் லிய விவகாரி, உவமா நமுமறி மகனே யவனடி யுதிரும் பொடிகளென் முடி மேலே. 132

இந்தவா றைந்துசுகஞ் சொல்லி னேம் வித்தைசுக மினிமேற் சொல் வோம், முந்தமா யையுஞ் சச்சி தாநந் தப் பொருளுமே மொழியும் போதில், அந்தமா மத்துவித சுகமாந்ம சுகமி ரண்டு மங்கே சொன்னேம், தொந்த மாற் றியமகனே யின்னமுனக் கையா முண்டேற் சொல்லு வாயே. 133

குகன்றனையு மெனையுமுல கினையு மீன் றளித்தருளுங் குருவே கேளீர், புகன்றசச்சி தாநந்தப் பதங்கடனித் தனியாகிப் பொருள்வே றுனுல், உகண் டமாந முறைப்ப தெங்ஙன் பரியாய பத ங்களைப்போ லுறவு காணேன், அகண் டமா மொருசுவையாய்த் தேனிக்கூட் டியமதுவா யறிவிப் பீரே. 134

குளிரிளகல் வெண்மையென்ற பதங்களிஞ னீர்மூன்று கூருயிற்ரே, ஒளிதவநஞ் செம்மையென்ற பதங்களா லக்கிநியு மொருமூன் ருமோ, வெளிமுதலாஞ் சகமசத்து மூடமிட ரெனப்பிரித்து விலக்கி வேதம், எளிதறிய முரண்மொழிந்த சத்தாதி யெனும்பிரம மேகந்தானே. 135

நித்தியம்பூ ரணமேகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரம நிதாநஞ் சாந்தம், சத்தியங்கே வலந்துரியஞ் சமந்திருக்குக் கூடஸ்தன் சாட்சி போதம், சுத்தமிலக்கியஞ்சநா தநஞ்சீவன் றத்துவம்விண் சோதி யாந்மா, முத்தம்விபு சூக்குமமென் றிவ்வெண்ணம் விதிகுணங்கண் மொழியும் வேதம். 136

அசலநிரஞ் சநமமிர்த மப்பிரமே யம்விமலம் வசநா தீதம், அசட மநா மயமசங்க மதுலநிரந் தரமகோ சரம கண்டம், அசமநந்த மவிநாசி நிர்க்குணநிட் களநிரவ யவமநாதி, அசரீர மவிகார மத்துவித மெனவி லக்கா மநேகமுண்டே. 137

இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங் கணன்றுய்ச் சேர்ந்தொருமித் தெல் லாங்கூடிச், சொன்னபொரு ளொன் றன்றி யிரண்டில்லை யொருபொருளைச் சொல்லுஞ் சொற்கள், பிங்கபத மாமத ஞற் சத்தாதி குணப்பொருளாம் பிரம மேகம், அன்னபொரு ளொருமையறிந் தகண்டபரி பூரணமா யாவாய் நீயே.

நிர்க்குணவத் துவின்குணங்க ளு ரைப்பதுதாய் மலடியென நிகரென் ஞுதே, சற்குணனே வத்துநிலை யுரை யாம லறியவல்ல சதுர ருண்டோ, நற் குணவே தங்களிந்தச் சீவன்முத்தி பெறப்பிரம ஞானந் தோன்றச், சொற் குணங்கள் பிரமத்தின் குணங்களன்று பிரமமாஞ் சொரூபந் தானே. 139

மோகவிருள் கெடக்கோடி யருண னென வருகுருவே மொழியக் கேளீர், ஏகபரிபூரணமா மென்சொருப மென்னு ளத்தி லிருகும் வண்ணம், ஆகமங்கள் சொன்னபடி யென்னையகண் டார்த்த மா வறிந்தே னையா, ஊகமுமொத் திட வுரைத்தாற் பசுமரத்தி லாணிபோ லுறைக்கு நெஞ்சே. 140

சத்தேசித் தாகுமய லெனிலசத்தா மசத்தானுற் சாட்சி யெங்கே, சித்தே சத் தாகுமய லெனிற்சடமாஞ் சடங்க ளுக்குத் திதியுமில்லை, ஒத்தேதோன் றியசத்துஞ் சித்து நல்ல சுகமாகு மூகத் துக்கோர், வித்தேயாங் கியமாகிற் சடம சத்தாஞ் சுகா நுபவம் விளைந்தி டாதே.

வியாத சத்துமுன்னம் விளங்குவது தன்னுலோ வேறென் றுலோ, வாயால் வேறெனிலதுவு மசத்தோசத் தோவசத் தேன் மலடி மைந்தன், பேயாகா ரியஞ் செயுமோ சத்தெனவிப் படியதையும் பிரித்துச் சொன்னுல், ஓயாத வவத்தை யாங் குதர்க்கவிகற் பங்களைவிட் டொ ழிந்தி டாயே. 142

சுருதியுத்தி யொத்ததுபோ லநுப வமுங் கேள்சுழுத்திச் சுகவா நந்தம், மிருதிவடி வாதலிலவ் வாநந்த மேயறி வாம் வேறங் கில்லை, கருதுபிர ளயஞ் சுழுத்தி யிரண்டிலுநீ யிருந்திருளைக் காண்கின் றுயே, இருதயத்திப் படி நோக்கி யேகபரி பூரணமா யிருந்தி டாயே. 143

பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்த படி யிவனுமநு மவம்வி டாமல், பலமல ரின் மதுப்போலே சச்சிதா நந்தமொன் ரும் பரமார்த் தத்தைப், பலபொழுதுங் கண்மூடிச் சமாதியிருந் தான்விழித்துப் பார்த்தபோது, பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்களெலாந் தோன்றுமொரு படமா னனே. 144

இதயமொத்த சற்குருவே நமக் கிதுவே விநோதமின்றி யினிவே றுண் டோ, அதையுரைத்து மதைநினைத்து மிருப்பதன்றோ ஞானிகளுக் கான நீதி, முதலுரைத்த துரியாதீ தமுமேழாம் பூமியுமுக் கியமா மென்ற, பதமுமதின் வகையுமெனக் கெளிதாகத் தெளியும் வண்ணம் பணித்தி டீரே. 145

வினவுமிடத் தஞ்ஞான பூமிகளேழ் ஞானபூ மிகளே ழென்பார், இனியவற் றுளஞ்ஞான பூமிகளே ழையுமுந்தி யியம்பக் கேளாய், தனிவித்துச் சாக் கிரஞ்சாக் கிரமகா சாக்கிரஞ்சாக் கிரந் தைச் சார்ந்த, கநவுகநாக் கநவுசாக் கிரஞ்சுழுத்தி யென்றெழுபேர் கணித் தார் மேலோர். 146

முந்தவகண் டத்தெழுமோ ரறிவு
மாத் திரமதுதான் முதல்வித் தாகும்,
இந்தவறி விற்பண்டில் லாவகந்தை
முளைபோலா மிதுந நாவாம், வந்து
வந்து பிறவிதொறு மகமமதை வளரு
மது மகாந நாவாம், நந்துமகங் கொடு
நனவின் மநோராச்சி யஞ்செயலே
நநாக்க நாவே. 147

உண்டுறங்கி மநோராச்சி யஞ்செயல்
சொப் பநமெனும்பே ருடைய தாகும்,
பண்டுகநாக் கண்டுமறந் ததைமீண்டு
நினைப்பதுசொப் பநநாவாம், மண்டு
மிருண் மூடுவது சுழுத்தியா மஞ்ஞாந
வகைகள் சொன்னேம், விண்டுநிறை
முத்திதரு ஞாநபூ மிகளேழும் விளம்
பக் கேளாய். 148

புலவர்புகழ் முதற்பூமி சுபேச்சை
விசா ரணையிரண்டாம் பூமி யாகும், நல
தநுமா நசிமூன்றும் பூமிசத்து வாபத்தி
நாலாம் பூமி, சொலுமசம்சத் திப்பேரும்
பதார்த்தாபா வனைப்பேருந் துரியப்
பேரும், மலிநமறு மகனேயைந் தாறேழு
பூமிகளா வகுத்தார் மேலோர். 149

துர்ச்சங்க நிவிர்த்திவந்து சிவஞா
நம் விரும்புவது சுபேச்சை யாகும், நற்
சங்க மொழிவினவி ஞாநநூல் பழகல்
விசா ரணையா நம்பி, முற்சங்க வேட
ணைகள் விடறநுமா நசியிந்த மூன்றி
ஞலும், சற்சங்க மநதிலுண்மை யறிவு
தித்தல் சத்துவா பத்தி தானே. 150

தத்துவத்தின் மநமுறைத்து மித்
தையெலா மறத்தலசம் சத்தி யாகும்,
அத்துவி தாநந்தம்வநந் திரிபுடி போம்
பதார்த்தபா வனையதாகும், வத்துநிலை
யிருந்தபடி யிருந்தமவு நசுபாவந் துரிய
மாகும், இத்துரிய பூமியைமுன் றுரி
யாதீ தப்பதமென் றதுவுங் கேளாய்.

முற்புவிமூன் றினுமுலகந் தோன்
றுதலாற் சாக்கிரமா மூன்றற் கப்பால்,
சொற்பநமா மதுவுமெள்ள நழுவுமைந்
தாம் பூமியே சுழுத்தி யாகும், அற்புத
மாஞ் சுகா நுபவ மிகுமாறும். புவி துரிய
மதற்கப் பாலோர், கற்பனையி லாத
விட மதீதமென்று மௌநமாக் காட்டும்
வேதம். 152

துரியநிலந் தனைத் துரியா தீதமெ
னின் மயக்கமென்று கருதி மேலோர்,
அரியதொரு விதேகமுத்தி யதீதமென்
பா ரதுகணக்கி லாரும்பூமி, மருவு
சுழுத் தியிற்காட்சி சுழுத்தியென்பா
ரென்பதுநீ மநத்திற் கொள்வாய், பெரு
மைதரு ஞாநபூ மியின்விகற்ப மின்ன
முண்டு பேசக் கேளாய். 153

முன்னிலங்க ளேறியமு வருமப்பி
யாசிகளா முத்தரல்லர், பின்னிலங்கள்
வரன்வரியான் வரிட்டனெனுஞ் சீவன்
முத்தர் பேதமாகும், சொன்னநடுப் பூமி
வந்த ஞாநிகளே பிரமவித்தாந் தூய
முத்தர், இன்னமுமப் பூமிகளின் பெரு
மைதனை நீயறிய யான்சொல்வேனே.

நாலாம்பூ மியல்வருமுன் மூன்றுபூ
மியுமடைந்து நடந்து மாண்டோர்,
மேலான பதமடைந்து பிறந்துமெள்ள
மெள்ளவந்து வீடு சேர்வார், மாலான
பவத்தில்விழார் முதற்பூமி கிடைப்ப
துவே வருத்த மைந்தா, காலான முதற்
பூமி கைவந்தான் முத்தியுங்கை வந்த
தாமே. 155

இப்புவியி லிஞ்ஞாந பூமியொன் றி
லிரண்டிலடைந் திருந்தா ராஞல், அப்
புருடர் மிலேச்சரா கிலுமுத்தர் குருபா
தத் தாணை மெய்யே, தப்புரையென்
றவர்கெடுவார் நடுவான மறைகளைநீ
சங்கி யாதே, செப்புமொழி வழிதிடமா
யகம்பிரம மென் றிருந்து தெளிந்தி
டாயே. 156

பொல்லாத மிலேச்சருக்கும் விதேக
முத்தி தருஞான பூமி யென்று, நெல்
லாகி முளைக்குமெனத் தண்டுலமாக்
கியகுருவே நீர்சொன் னீரே, இல்லா
ளுங் குடும்பம்விட்டுச் சந்நியா சமபுகுந்
தே காங்கி யானோர், அல்லாமன் முத்
திபெறு ரென் றுசிலர் சொலுமயக்க
மகற்று வீரே. 157

சிட்டர்புகழ் மகனேநீ சங்கித்த
சங்கை நன்று தெரியக் கேளாய், கட்
டழியுந் துறவு நால் வகையாகு மவை
களுக்கங் காகும் பேர்கள், பட்ட துயர்
கெடுங்குடீ சகம்வெகூ தகம்ம்சம் பரம
வம்சம், விட்டகலுந் துறவுக்கு விரா
காங் கா ரணமன் றி வேட மன்றே. 158

மந்தமுந்தீ விரமுந்தீ விரதமு மென
மூன்று வகைவி ராகம், வெந்துயரம்
வரும்பொழுது குடும்பத்தை வெறுத்து
வரும் விராக மந்தம், இந்தவுட லளவு
மனை தநம்வேண்டா மெனவிட றீ விர
மென் பார்கள், அந்தணனூர் மித்தை
யென விடலதுதீ விரதரமா மறிந்தி
டாயே. 159

பாவிமந்த விராகத்திற் சந்நியா
சங்களொன்றும் பலித்திடாதே, தீவி
ரத்திற் குடீசகமும் வெகூதகமு மென்
றிரண்டு திறங்களுண்டாம், தாவிநடந்
திடத் திடமிலாதவர்க்குக் குடீசகமுஞ்
சகங்க ளெங்கும், மேவிநடந்திடத் திட
முள் ளவர்க்குவெகூ தகமுமென
விதித்தார் மேலோர். 160

இருவகைதீ விரதரத்து மம்சனென்
றும் பரமாம்ச னென்றுஞ் சொல்வர்,
வருமம்ச னுக்குமுத்தி சத்தியலோ கத்
தன்றி வாரா தென்பார், பரமாம்ச னுக்
குமுத்தி யிவ்வுலகின் ஞானத்தாற்
பலிக்கு மென்பார், திரமருவும் பரமாம்
சன் ருனுமிரு வகையாகச் செப்பக்
கேளாய். 161

சிஞ்ஞாசு ஞானவா னென்றிரண்டு
பேர்களவ ரிற்சிஞ் ஞாசு, மெய்ஞ்ஞான
பூமியின்முன் மூன்றுபூ மியுணடக்கும்
விவேகி யானோன், சுஞ்ஞான வானென்
போன் சீவந்முத்தி யடைந்திருக்குந்
தூய மேலோன், அஞ்ஞான மகலுமந்
தச் சிஞ்ஞாசு மிருவகையா மதுவுங்
கேளாய். 162

பந்தமனை துறந்துசில ரதிதிகளா
யிருந்தடைவர் பரம ஞானம், அந்தணர்
மன் னவர்வணிகர் சூத்திரரா யிருந்து
சில ரடைவர் ஞானம், இந்தவகைச் சாத்
திரத்து முலகத்து நடப்பதுகண் டிருந்
து மைந்தா, சிந்தனையின் மயக்கமென்
னே சுருதியுத்தி யநுபவத்தாற் றெளிந்
தி டாயே. 163

பிறந்ததுண் டானு லன்றோ பிறகு
சாவதுதா னுண்டாம், பிறந்ததே யில்
லையென்னும் பிரமமா வதுவு நானே,
பிறந்தது நானென் ருகிற் பிரமமன்
றந்த நானே, பிறந்தது மிறந்த தற்ற
பிரமமா நானே நானே. 164

நானென்ற பிரம மான நானேநா னறியே னென்றால், நானென்ப தேது பின்னை நம்முடைப் புந்தி யென்னில், தானது மயக்கந் தன்னிற் சாகுமே சாவா தாகி, நானென நிறைந்தி ருந்த ஞானமா நானே நானே. 165

நிறைந்தவா றெந்த வாறு நிலை தெரிந் திலனென் றாயேல், அறிந்த தாஞ் சுழுத்தி தன்னி லாநந்த மதுவே யாகும், குறைவறந்ததற் காநந் தந்தான் குவலயந் தன்னி லில்லை, நிறைந்ததே யிந்த வாந்மா நிதாநமிவ் வறிவு தானே. 166

மநத்தினு லெண்ணித் தானே வந்த திவ் வுலக மாகும், நினைத்திடி லநேக லோக நிற்பதவ் வறிவி லன்றோ, அனைத்தையுங் கடந்தப் பாலு மந்தமற் றறிவி தாமென், றெணைத்தனி விசாரித் திட்டா லேகமாய் நிறைந்தோ னானே.

அந்தவா றிருந் து கொண்டே யாநந் தமநுப விக்க,எந்தவா றிருந்து கொண டாலெனக்கிது தெரியு மென்னில்,இந்த மூன் றவஸ்தைத் தம்மு ளெழுந்திடும்

விருத்தி நீக்கில், அந்தவா றிருந்து நீயு
மாநந்த மடைய லாமே. 168

வாதனா வசத்தி னாலே வருகிற
விருத்தி யெல்லாம், ஏதினா லடக்க
லாகு மென்றுதான் விசாரஞ் செய்யில்,
போதமா மிராசன் றனாய்ப் புத்தியைம்
புலன்க ளெல்லாம், தாதரா யிருக்கப்
பெற்றாற் சகலமு மடங்குந் தானே. 169

விருத்திக ளடக்க வின்னம் வினோ
தமாம் யோகத் தாலே, துருத்திபோ
லூது மூச்சைச் சுகமுட னடக்கி னிற்
கும், கருத்ததற் கில்லை யென்னிற்
காரண சரீர மாகிப், பெருத்ததோ
ரவித்தை தன்னைப் பிடுங்கிடி லடங்குந்
தானே. 170

காரண சரீரந் தன்னைக் களைவ
தெவ் வாறென் றேதில், ஆரணம்
பொய்சொல் லாதே யதன்பொரு ளகத்
தி லுய்த்துப், பூரண மாகும் மென்மேற்
புவநங்க டோற்ற மென்று, தாரணை
வந்த தாகிற் றரித்திடு மவித்தை
யெங்கே. 171

அப்படி யிருக்கச் சித்த மலைதலால் விவகா ரத்தில், எப்படிக் கூடுமென்னி லென்னைவிட் டொன்று மில்லை, இப்படிக் கண்ட வெல்லா மென்மய மென்கநாப்போல், கற்பிதமென்று தானே காண்கின்ற சித்து நானே. 172

சித்துநா னிறைந்தோ னென்ற திடமற வாதி ருந்தால், எத்தனை யெண்ணி னாலு மேதுசெய் தாலு மென்ன, நித்திரை யுணர்ந்த பின்பு நிற்கின்ற கனாவே போல, அத்தனை யும் பொய் தானே யாநந்த வடிவு நானே.

நானென வுடலைத் தானே நம்பினேனநேக சன்மம், ஈனராய்ப் பெரியோராகி யிருந்தவை யெலாமிப் போது, கானலில் வெள்ளம் போலக் கண்டுசற் குருவி னாலே, நானென வென்னைத் தானே நம்பியீ டேறி னேனே. 174

என்னபுண் ணியமோ செய்தேனேது பாக்கி யமோ காணேன், நன்னிலந் தனிலெழுந்த நாரணன் கிருபையாலே, தந்நிய னூனே னுனுத் தரீயததைவீசு கின்றேன், தந்நிய னின்னு நானே தாண்டவ மாடு கின்றேன். 175

தத்துவ ஞாநம் வந்த சந்தோட வதிசயத்தால், நித்தமா டுவன்கா ணொன்ற நிலைமுன்ன மேய றிந்த, சத்திய மதஞு லன்றோ தாண்டவா வென்றழைத்தார், அத்தனை மகிமை யுள்ளோ ரன்னையும் பிதாவுந் தாமே.

வந்ததோ ரிவ்வா நந்த மகிழ்ச்சியா ருடன்சொல் வேன்யான், சிந்தையி லெழுந்து பொங்கிச் செகமெலா நிறைந்து தேங்கி, அந்தமில் லாத தாயிற் றப்படிக் குருவே தாந்த, மந் திர மருளு மீசன் மலரடி வணங்கி னேனே. 177

வித்தியா நந்த மிந்த விதமென விளம்பி ஞேமே, பத்தியா லிந்த நூலைப் பார்த்தநு பவித்த பேர்கள், நித்திய தரும நிட்டை நிலைதனை யறிந்து சீவன், முத்தியை யடைந்தி ருந்த முநி வர ராகு வாரே. 178

ஆரணப் பொருளாம் வித்தி யா நந்தம் விளங்க வேதும், காரணங் குறைவி லாமற் கைவல்லிய நவநீ தத் தைப், பூரணமாக்க வேண்டிப் பூர்வமா

நன்னி லத்தில், நாரண குருநமக்கு
நவின்றனர் யோகில் வந்தே. 179

குலவுசற் குருவின் பாதக் குளிர்
புனற் றலைமேற் கொண்டால், உலகி
னிற் றீர்த்த மெல்லா முற்றபே றடை
வார் போல, நலமையா குங்கை வல்
லிய நவநீத நூலைக் கற்றோர், பலகலை
ஞாந நூல்கள் படித்தஞா நிகளாய்
வாழ்வார். 180

இரண்டாவது
சந்தேகந் தெளிதற் படலம் முற்றிற்று.

கைவல்லிய நவநீதம் முற்றுப்பெற்றது.

படலம் இரண்டிற்குச் செய்யுள் 281,
பாயிரச் செய்யுள் 7,
மொத்தச் செய்யுள் 288.

சர்வஞ் சிங்மயம்.

ஓம் தத் ஸத்.

நூலாசிரியர் வணக்கம்

தத்துவ விளக்கத்தாலும் சந்தேகந்
தெளித லாலும்
ஒத்திருள் விடாத மாயா வுள்ளிரு
ளிரிய வோங்கும்
சித்ததா மொளிவி ளங்கச் செய்துபின்
விருத்தி பேதம்
புத்தியால் வருமை யத்தைப் புரையறத்
தெளிவித் தாண்டான்.

மாண்ட மெய்ப்பொருள் கையிலா
மலகமே யென்ன
ஈண்டி யாவரு மெளிதினி லுணர்தர
வெவையும்
தூண்டு சோதியே வந்ததென்
றனைவருந் துதிக்கும்
தாண்ட வப்பெருந் தண்ணருள்
மூர்த்திதாள் சார்வாம்.

சர்வஞ் சிந்மயம்.

கோவிலூர் மடத்தில் பாடம் நடக்கும் பதினாறு நூல்கள்.

1. நாநா ஜீவ வாதக் கட்டளை
2. கீதாசாரத் தாலாட்டு
3. சசிவந்ந போதம்
4. மஹாராராசா துறவு
5. வைராக்கிய சதகம்
6. வைராக்கிய தீபம்
7. இலட்சணு விருத்தி
8. வேதாந்த சூடாமணி
9. கைவல்லிய நவநீதம்
10. விவேக சூடாமணி
11. அஞ்ஞுவதைப் பரணி
12. பஞ்சதசி
13. ஈசுவர கீதை
14. பகவத் கீதை
15. பிரம கீதை
16. ஞானவாசிட்டம்